

புது ரசம் புது துருத்தி

சுகரியா பூணன்

“புது ரசமாம் உம் ஜீவனையும்.... அதைப் பாதுகாத்திட
புது துருத்தியாம் உம் சபையையும் தந்திட்ட இயேசு தேவா
நீர் வாழிய வாழியவே!!” (லூக்கா 5:38).

**New Wine in New Wineskins - Tamil
Zac Poonen**

© Zac Poonen, 1992

tamil.cfcindia.com

5 7 9 11 12 10 8 6

Paperback ISBN : 978-81-943760-2-6

“Scripture Quotations are from The Holy Bible, BSI-Tamil O.V

Published by: The Bible Society India.

Used by Permission. All rights reserved”.

This book has been copyrighted to prevent misuse.

**No part of this work may be reproduced or transmitted in any form
or by any means - for example, electronic or mechanical,
including photocopying and recording without the prior
written permission of the publisher.**

For further details please contact:

Christian Fellowship Centre

#69, Bellahalli, Kannur Post,

Bengaluru – 562149

Karnataka

India

email: cfc@cfcindia.com

சீர்மிகு வாழ்வித்குள் . . .

1. புது ரசம் புதுத்துருத்திகளில்தான் வார்க்கப்பட வேண்டும்!	7
2. 'பரிசுத்த ஜீவிய காணிக்கையே' தேவனுக்கு வேண்டும்!	18
3. வெறும் மார்க்க பக்தியை இனம் காண வேண்டும்!	28
4. தனக்கானதைத் தேடாத ஆவிக்குரியவர்கள் வேண்டும்!	39
5. 'செத்த கிரியைகள்' ஒழிய வேண்டும்!	48
6. ஆசீர்வாதமல்ல, தேவன் அங்கீகரிக்கும் வாழ்க்கை வேண்டும்!	59
7. இது போலி இயேசுவா? என சோதித்திட துணிவு வேண்டும்!	65
8. வருகையின் அடையாளங்கள் அறிய வேண்டும்!	70
9. அவர் வருகைக்கு ஆயத்தமாக வேண்டும்!	79
10. சீஷராக்கும் சவிசேஷ ஊழியம் வேண்டும்!	87
11. சபையின் முக்கியத்துவம் அறிந்திட வேண்டும்!	97

ஐயன் இயேசுவே! 'பழைய ரசமே போதும்'
என மாயும் திரள் கூட்டத்தில்
நான் நின்றிட விரும்பேன்!
உம் மகிமையை என் ஜீவியத்தில் வெளிப்படுத்தும்
“உம் புது ரசமே” எனது தீராத தாகம்!!
நாதனே, அந்த ஒப்பற்ற உம் புது ரசத்தை
பத்திரமாய் பாதுகாத்திட
இதோ..... எந்த விஸைக்கிரயமும்
செலுத்திட நான் தயார்!!
நீர் கட்டும் “புது துருத்தியாகிய சபையே”
என் நிரந்தர பாதுகாப்பு!!
நான் சிந்தி சீரழியாமல்...
உம் புது ரசத்தோடு உம் புது துருத்தியில்
பத்திரமாய் என்றென்றும் வாழ்ந்திட
அருள்புரிவாய் இயேசுதேவா!!

புதுரசம் புதுதுருத்திகளில்தான் வார்க்கப்பட வேண்டும்!

லூக்கா 5:37,38 வசனங்களில், “புதுரசமானது புது துருத்திகளில் வார்த்து வைக்கப்படவேண்டும்” என்றே இயேசு கட்டளையிட்டார்! இந்த புது ரசம் “இயேசுவின் ஜீவனை” (Life of Jesus) அல்லது அவருடைய வாழ்க்கையைக் குறிக்கிறது. புது துருத்தி, இயேசு கட்டுவதாகிய அவரது “சபையைக்” (Church) குறிக்கிறது.

1. புதுரசமாகிய கிறிஸ்துவின் ஜீவன் வெளிப்பட, பழைய ரசமாகிய “மனுஷிக சுயபெலன்” வெறுமையாக்கப்பட வேண்டும்:

இயேசு வருகை தந்த கானா ஊர் கலியாணத்தில் ‘பழைய திராட்ச ரசம்’ தீர்ந்துப்போனது! இந்த பழைய ரசம் “மனுஷிக முயற்சியால்” அனேக வருஷங்களாகச் செய்யப்பட்டும், தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாத ஒன்றாய் இருந்ததற்கு மாதிரியாகவே இருக்கிறது. இது பழைய உடன்படிக்கையில் நியாயப்பிரமாணத்திற்கு கீழ்ப்பட்ட ஜீவியத்திற்கே உவமானமாக இருக்கிறது! ஆம், அந்த பழைய ரசம் இப்போது தீர்ந்து போய் கொண்டிருந்தது. ஆண்டவர் நமக்குப் புதுரசத்தைக் கொடுப்பதற்கு பழைய ரசம் முற்றிலும் காலியாகும்வரை காத்திருக்க வேண்டியதாயிருந்தது. ஏனெனில் தேவனாகிய கர்த்தர் சொல்லுகிறார், “நீங்கள் எனக்குக் காத்திருந்தால் மாத்திரமே இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்... ஆனால் நீங்களோ அப்படிச் செய்ய மனதாயிராமல், எகிப்திலிருந்து (மனுஷிக பெலனின்) உதவியைப் பெறுவோம் என்று சொல்லுகிறீர்கள்! எனவே உங்கள் எதிராளிகளால் துரத்தப்படுவீர்கள்... ஆனால், தேவனாகிய கர்த்தரோ தனது மனதுருக்கமான அன்பை உங்களுக்குக் காட்டும்படி உங்களுக்காக (உங்களுக்கு உரியவைகள் ஓய்ந்து போகு மட்டும்) காத்திருக்கிறார். உங்களை ஆசீர்வதிக்கும்படி

உங்களை வெற்றிக் கொள்வார்.... தனக்கு உதவி செய்யும்படி கர்த்தருக்காய் காத்திருக்கிற அனைவரும் பாக்கியவான்கள்” என ஏசாயா.30:15-18 Living மொழிபெயர்ப்பு கூறுகிறது.

ஜெயம் கொண்ட ஓர் கிறிஸ்தவ ஜீவியத்திற்காக நாம் தொடர்ந்து முயற்சித்து, தொடர்ந்து தோல்வி அடையும்போதெல்லாம், “நீங்கள் உங்கள் சுய பெலத்தினால் ஜெயம் பெற முடியாது!” என்ற பாடத்தையே ஆண்டவர் நமக்குப் போதிக்க விரும்புகிறார். நாம் நியாயப் பிரமாணத்திற்கு சீழ்ப்பட்டிருக்கும்வரை, நாம் பாவத்தை ஜெயித்து வாழ்வது சாத்தியமல்ல! தேவனோ, தன் ஒவ்வொரு பிள்ளைகளிடமும் உள்ள “சுய பெலத்தை முற்றிலுமாக உடைக்கும்” வேலையையே பிரதான வேலையாய் கொண்டிருக்கிறார். கானா ஊரில் அற்புதம் செய்வதற்கு முன்பாக, பழைய ரசம் முழுவதும் காலியாகும்வரை இயேசு காத்திருந்தார். இன்றும், “நம் மனுஷிக் சுய பெலன்” முறிந்து முடிவு பெறவே அவர் காத்திருக்கிறார். இந்த முடிவை அடையும்படியே ஆண்டவர் நமக்குத் தோல்விகளையும், ஏமாற்றங்களையும் அனுமதிக்கிறார்! ஏனெனில், நம்முடைய பெலவீனத்திலேயே அவர் பெலன் நம்மில் பூரணமாய் விளங்க முடியும் (2கொரி.12:9). சோதனை நேரங்களில் நம்மிடமிருந்து வெளிப்படும் கசப்பு வார்த்தைகள், கோபா வேசங்கள், சுய-நீதி திருப்தி, குறைகூறி மற்றவர்களை நியாயந்தீர்த்தல், நம்முடைய உரிமைக்காகவும், கனத்திற்காகவும் சண்டையிட்டுப் போராடுதல், பழிவாங்க வகை தேடுதல் போன்ற ‘எரிச்சலடையும் பிரதிபலிப்புகள்’ ஆகிய யாவும் நம்முடைய “சுயம்” எவ்வளவு பெலனுள்ளதாயிருக்கிறது என்பதையே காட்டுகிறது. நமக்குள் இருக்கும் இந்த “வலிமையான சுயம்” (Strong Self) என்ற பழைய ரசம் இன்னமும் நம்மில் தீராமல் இருக்கிறதே! எனவே இயேசுவும் நமக்காக ஒன்றும் செய்ய முடியாதவராகவே நம் பக்கத்தில் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். நாம் அனுபவிக்கும் எல்லா சூழ்நிலைகளும், சலிப்பும், ஏமாற்றங்களும், மனச்சோர்வும், நம்முடைய வலிமையான சுயத்தை வெறுமையான பூஜ்ஜியத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்கு தேவன் அனுமதிப்பவைகளேயாகும்! நாம் எவ்வளவு சீக்கிரம் நம்மை நாமே தாழ்த்தி, நம்முடைய உரிமைக்கும், கனத்திற்கும் “மரணத்தை” மனப்பூர்வமாய் ஏற்றுக்கொள்கிறோமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாய் அவரும் நம்மை புதிய உடன்படிக்கையின் ஜீவனுக்குள்ளாக நடத்த முடியும்!

2. ‘தேவ வல்லமை வெளிப்பட’ தங்கள் வலிமையான சுயத்தில் பூஜ்ய நிலையடைந்த சில தேவதாசர்களின் அனுபவம்:

மேற்கூறிய விதத்தில்தான் தேவன் யோபுவோடு அவன் ஜீவியத்தில் பல்வேறு சோதனைகளாலும், பாடுகளாலும் இடைபட்டார். இறுதியாக, யோபு இந்த பூஜ்ய நிலையடைந்து தன் முகத்தை புழுதியில்

விழப்பண்ணி “கர்த்தாவே, நான் நீசன் (பூஜ்யம்)..... என் கையினால் என் வாயைப் பொத்திக்கொள்வேன்.... என் காதினால் (மற்றவர்கள் சொல்ல) உம்மைக் குறித்துக் கேள்விப்பட்டேன்; இப்பொழுதோ என் கண் உம்மைக் காண்கிறது. ஆகையால் நான் என்னை அருவருத்து, தூளிலும், சாம்பலிலும் இருந்து மனஸ்தாபப்படுகிறேன்” என்றான் (யோபு 40:4; 42:5,6).

தேவன் இறுதியாக நம்மை உடைத்துத் தன்னை வெளிப்படுத்தும் போது, யோபு அடைந்த இந்த அனுபவமே நமக்கும் ஏற்படுகின்றது! அதேபோலவே, 40 வயதில் தன்னைப் பலவாணாக எண்ணிய மோசே, அடுத்த 40 வருடங்களில் ஏற்பட்ட தன் வாழ்வின் வளாந்திர அனுபவத் தால் உடைக்கப்பட்ட பிறகு, தேவன் அவனுக்கு தரிசனமானார்! அப்போது அதே மோசே “ஆண்டவரே என்னால் பேச முடியாது, வேறு யாரையாவது அனுப்பும்” என்றான் (யாத்.4:10,13).

இதே நிகழ்ச்சியே மிகப்பெரிய தீர்க்கதரிசியான ஏசாயாவிற்கும் தேவனுடைய மகிமையைக் கண்டபோது ஏற்பட்டது! அவன் சொன்னான், “ஐயோ! அதமானேன், நான் அசுத்த உதடுகளுள்ள மனுஷன்” என்றான் (ஏசாயா 6:5). தானியேல் தேவன் தந்த தரிசனத்தைக் கண்டபோது “என் பெலனெல்லாம் அற்றுப்போயிற்று” என்று கூறினான் (தானி.10:8).

ஆவியில் நிறைந்து, 65 வருடங்கள் தேவனோடு நடந்த யோவான் அப்போஸ்தலன், பத்மு தீவில் இயேசுவைக் கண்டபோது, செத்த வனைப் போல அவருடைய பாதத்தில் விழுந்தான் என வாசிக்கிறோம் (வெளி.1:17). ஆம், தேவனுடைய மகிமையைக் கண்ட எல்லா பக்தர்க ளுடைய அனுபவமும் இதுதான்! தங்கள் முகம் புழுதியில் விழ, வாய் புதைத்துப் போனார்கள்!! நம்மையும் “சுயம் முறிந்து விழும்” இந்த இடத்திற்கு தேவன் கொண்டுவர முடியுமென்றால்.... ‘இப்போதோ’ கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் முத்தரிக்கப்பட்ட மேன்மையான புதிய உடன்படிக்கையின் “கிறிஸ்துவின் ஜீவனாகிய” திவ்விய சுபாவத்தை அல்லது அவர் வழங்கும் “இந்தப் புதுரசத்தை!” தேவன் நமக்கு கொடுப்பது மிகவும் எளிது!

ஆம், நாம் துரிதமாய் இந்த இடத்திற்கு வந்து, நம் முகம் வாழ்நாள் முழுவதும் தேவனுக்கு முன்பாக புழுதியில் விழுந்து, நொறுங்குண்டு வாழ்வது எத்தனை அருமையானது!! இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையில் தான் பிரகாசத்திற்கு மேல் பிரகாசமும் (நீதி.4:18), மகிமையின் மேல் மகிமையும் அடைந்திடும் வளர்ச்சி இருக்கிறது! (2கொரி.3:18).

3. பழைய ரசம் தீர்ந்து “தன் நிர்ப்பந்தமான பாவ மாம்சத்தின் நிலையை” உணருபவர்களிடம் “தேவனே செய்திடும்” விந்தை அனுபவமே புதுரசமாகிய வெற்றி உள்ள ஜீவியம்:

யோவான் அப்போஸ்தலன் “ஒளியில் நடப்பதைக்” குறித்தே பேசுகிறார் (1யோவான்.1:7). ஒளியில் நிற்பதல்ல, இருள் சிறிதேனும் இல்லாத அவரிடம் நாளுக்கு நாள் நெருங்கி நெருங்கி “நடப்பதே” ஆகும்! அப்போது மாத்திரமே, ஒளியானது நம்மீது அதிகமதிகமாய் பிரகாசித்திட முடியும்! அதினிமித்தமாய், நாம் கடந்த நாட்களில் அறியாத, நம் மாம்சத்தில் ஊறி மறைந்திருக்கும் பாவங்களைக் குறித்து நாளுக்கு நாள், அதிக வெளிச்சத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறோம்! அவ்வாறு ‘வெளிச்சம் பெற்று’ உணர்வடையும் ‘எல்லாப் பாவங்களையும்’ இயேசுவின் இரத்தம் நீக்கி நம்மைச் சுத்திகரிக்கிறது!

இவ்வாறு நாம் தேவனிடம் நெருங்கி நெருங்கி வரும்போது மாத்திரமே, “நம்மைச் சுற்றி” உள்ளவர்களின் பாவத்தைப் பார்ப்பதி லிருந்து சிறிது சிறிதாக குறைந்து, “நம்மைக் குறித்து” நம் மாம்சத்தில் உள்ள பாவத்தை அதிகமதிகமாய் உணர ஆரம்பிக்கிறோம்! நாம் இயேசுவின் சமூகத்தில் நெருங்கி இருப்பதால், நம் மாம்சத்திலுள்ள பாவங்களைக் குறித்து உணர்வடைந்து “ஆ! நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான்!” (ரோமர் 7:24) என்று சொல்லுவோமேயல்லாமல், விபச்சாரத்தில் பிடிபட்ட ஸ்திரீயை கல்லெறிய விரும்பி “ஆ! எவ்வளவு கேவலமான ஸ்திரீ இவள்!” என்று சொல்ல விரும்பவே மாட்டோம்! ஆதாம் தேவனுடைய சமூகத்தில் நிற்கும்போதே, தன் மனைவியை குற்றப் படுத்த விரல் நீட்டினான் (ஆதி.3:12). ஆனால் ‘தேவனோ’ அவன் தன் சொந்தப் பாவத்தை அறியும்படியே உணர்த்தினார் (ஆதி.3:17). இதைத்தான் தேவன் இன்று நம்மிலும் செய்வார்! இதுவே, நாம் வெறும் மதத்தையும், பாரம்பரிய அனுசாரங்களையும் கொண்டவர்களாய் இருக்கிறோமா? அல்லது தேவனுடைய முகத்திற்கு நேராய் ஜீவிக்கிறோமா? என்பதைக் கண்டறியும் சிறந்த பரீட்சையாய் இருக்கிறது!

நம்முடைய தனி வாழ்க்கையில், திருமண ஜீவியத்தில், நம் சபை ஜீவியத்தில், பழைய ரசம் முற்றிலுமாய் தீர்ந்துவிட்டதா? அப்படியென்றால், “இதுதான்” நாம் தேவனுடைய முகத்தைத் தேடி, நம்முடைய தேவையை அறிக்கை செய்ய வேண்டிய சரியான நேரம்! ஆம், அவர் ஒருவரே நமக்குப் புது ரசத்தைத் தரமுடியும்! கானாவூரில் கண்ட புது திராட்ச ரசமானது மனுஷிக முயற்சியால் உருவானது இல்லை. அது ‘தேவனால் உண்டான’ இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட கிரியையாய் இருந்தது! இதைப்போலவே நம்முடைய “ஜீவியத்திலும்” இப்போது இருக்க முடியும். “அவரே” தன்னுடைய பிரமாணங்களை, நம்முடைய இருதயத்திலும் மனதிலும் எழுதி.... அவருடைய சித்தம் விரும்பவும், அந்த அவருடைய பரிபூரண சித்தம் செய்யவும் செய்வார் (எபி.8:10; பிலி.2:13). “அவரே” நம்முடைய இருதயங்களை விருத்த சேதனம் செய்து, அவரை நேசிக்கவும், அவருடைய பிரமாணங்களில்

நாம் நடக்கவும் செய்திடுவார் (உபா.30:6; எசே.36:27). இந்த அவருடைய கிரியையே, கானாவூரில் அவர் புது திராட்சரசம் உருவாக்கின கிரியைக்கு ஒப்பானதாகும்! “கிருஸ்து”யின் பொருளும் இதுதான்! நம் ஜீவிய காலம் முழுவதும் நாம் முயற்சித்தாலும் நமக்குள் “கிறிஸ்துவின் ஜீவியத்தை” நாம் ஒருபோதும் அடையவே முடியாது. நாமோ, நம் சிலுவையை அனுதினமும் சுமந்து, நம்முடைய சுய அனுதாபம், சுய சித்தம், சுய உரிமைகள், சுய மதிப்பு இவைகளுக்கு மரிக்கும்படியாக நம் சரீரத்தில் எப்பொழுதும் “இயேசுவின் மரணத்தை” (Dying of Jesus) சுமப்போமென்றால்.... புது ரசமாகிய “இயேசுவின் ஜீவன்” நம்முடைய வாழ்க்கையில் விளங்கும்படி தேவன் முழு நிச்சயமாய் வாக்களிக்கிறார் (2கொரி.4:10).

4. இயேசுவை மாத்திரம் உற்றுநோக்கித் “தன்னைத் தானே நியாயந்தீர்த்து” தொடரும் ஓட்டமே, புது ரசமாகிய பிதாவும் குமாரனும் ஒன்றாயிருந்த தூய ஐக்கியத்தை நம்மில் கொண்டுவர முடியும்:

நாம் இந்த ஓட்டத்தை இயேசுவையே உற்று நோக்கிக்கொண்டு, அவரோடு மாத்திரமே எப்போதும் நம்மை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ஓட வேண்டும்! அப்போதுதான் நம் இருதயத்திலிருந்து, “ஆ! நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான்!” என்ற கூக்குரல் நம்மில் “நிலைத்திருக்க” முடியும். ஏனெனில், இந்த நொறுங்குண்ட நிலையில் மாத்திரமே, நாம் அறிந்த பாவங்களில் (Conscious Sins) இருந்து வெற்றியடையும் வாழ்க்கையை அடைந்திருந்தாலும்..... “நான் இன்னமும் இயேசுவைப் போல் ஆகவில்லையே” என்ற உணர்வை நாம் தொடர்ச்சியாய் பெற்றிருக்க முடியும்! அப்படியில்லையென்றால், “மற்ற விசுவாசிகளோடு நம்மை ஒப்பிட்டுப்பார்த்து திருப்தியடையும் ஆவிக்குரிய புத்தியினர்களாய் நாம் மாறிவிடுவோம்” (2கொரி.10:12). ஏனெனில், இவ்வாறு மற்றவர்களோடு ஒப்பிடுதல், நம்மை நிச்சயமாய் ஆவிக்குரிய பெருமைக்கும், நூற்றுக்கணக்கான பல பொல்லாங்கிற்குமே வழிநடத்தும். நம்முடைய கண்களை இயேசுவின் மீது பதித்து, நம்மை அவரோடு மாத்திரமே எப்போதும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமென்றால், நாம் ஒருபோதும் ஆவிக்குரிய பெருமை என்ற அபாயத்திற்கு உள்ளாக மாட்டோம்! பரிசுத்த ஆவியானவர் “இயேசுவின் மகிமையையே” தேவ வசனமாகிய கண்ணாடியில் நமக்குக் காட்டுகிறார். அதன் பின்பே, அந்த சாயலுக்கு ஒப்பாய் நம்மை மறுபுறப்படுத்துகிறார் (2கொரி.3:18). அப்போஸ்தலனாகிய பவுலுக்கு இந்த ஒரே ஒரு நோக்கம் (Goal) மாத்திரமே இருந்தது! இழந்தவர்களை இரட்சிக்கவேண்டும் (Conversion of the lost) என்றல்ல, “பரம அழைப்பாகிய” கிறிஸ்து இயேசுவைப்போல மாறிடும் இலக்கை நோக்கியே அவர் தன் ஓட்டத்தை தொடர்ந்தார் (பிலி.3:13,14).

மேலும் பவுல் சொன்னார்: “நம்மில் தேறினவர்கள் யாவரும் (மனசாட்சியில், தாங்கள் அறிந்த பாவங்களில் ஜெயம் பெற்றவர்கள்) இதே சிந்தையாய் (பூரணமாய் இயேசுவைப்போல மாறும் இலக்கை நோக்கித் தொடரும் சிந்தையாய்) இருக்கக்கடவோம்” என்றார் (பிலி.1:15). இதுதான் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி அடைகிறவனின் எல்கை!

முதிர்ச்சி அடைந்த ஒரு தேவ மனுஷனுடைய ஜீவியத்தில், தான் தேவனுக்காய் செய்திதும் கவிசேஷ அல்லது பிற ஊழியங்கள், “இந்த நோக்கத்திற்கு” அடுத்த இரண்டாவது இடத்தையே எப்போதும் வகிக்கும்!

அப்போஸ்தலன் யோவான் மேலும் கூறும்போது, இவ்வாறு நாம் ஒளியில் தேவனோடு நடந்தால் மாத்திரமே நாம் ஒருவருக்கொருவர் ஐக்கியம் கொள்ளவும் முடியும் என்றார் (1 யோவான் 7:7). தேவனோடு உள்ள ஐக்கியம் மாத்திரமல்ல, மற்ற விசுவாசிகளோடும் உள்ள ஐக்கியமே பூரணமான ஐக்கியம்! இதற்குரிய காரணத்தை மிக எளிதாய் நாம் சொல்லிவிடலாம். தேவனுடைய வெளிச்சத்தில் நடந்து, அவருடைய முகத்திற்கு நேராய் ஜீவிப்பவர்கள்.... எப்பொழுதும், தங்களுடைய குறைகளைக் குறித்தே உணர்வுள்ளவர்களாயும், தொடர்ந்து தங்களைத் தாங்களே நியாயந்தீர்த்து (A Constant Self-Judgment) ஜீவிப்பவர்களாயும் இருப்பதால், அவர்களுக்கு மற்ற சகோதரர்களைக் குறித்து குற்றம்கூற (Accuse) ஒன்றுமே இருக்காது! எனவே, இந்தப் பாதையில் இரண்டு சகோதரர்கள் சேர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தால், அதுபோன்ற இரு சகோதரர்களுக்குள் ஒருபோதும் வாக்குவாதமே (Strife) வராது! இன்று, இதுவே “சிலர்” மாத்திரம் கண்டுகொள்ளும் இடுக்கமான பாதையாய் இருக்கிறது (மத்.7:14). நியாயத்தீர்ப்பு ‘தேவனுடைய வீட்டிலிருக்கும்’ நீதிமானுக்கே முதலில் துவங்குகிறது! ஏனெனில் தேவனுடைய வீட்டிலேயே, ஒருவரும் சேரக்கூடாத ஒளியில் வாசமாயிருக்கும் தேவன் தங்கியிருக்கிறார் (1பேதுரு 4:17,18; 1தீமோ.6:16). “பட்சிக்கும் அக்கினியோடு யார் ஜீவிக்கமுடியும்?... நீதியாய் நடப்பவனே!” அதாவது, தேவனுடைய பார்வைக்கு முன்பாக, தன்னை சத்தியத்தில் நியாயந்தீர்த்து வாழும் மனிதனே தேவனுடைய வீட்டில் ஓங்கியிருப்பான்! (ஏசாயா 33:14,15).

லவோதிக்கேயா சபையின் தலைவனுடைய பாவமானது, அவன் “தன்னைத்தானே தொடர்ந்து நியாயந்தீர்க்காமல்” ஜீவித்த ஜீவியமே! ஒரு தலைவனாய் பொறுப்பிலிருக்கும் ஒருவன், இந்தத் தவற்றில் எளிதாய் விழுந்துவிட முடியும். இதினிமித்தமே, அவன் தன்னை “நிர்ப்பாக்கிய முள்ளவனென்று” அறியாமலே ஜீவித்திருந்தான்! (வெளி.3:17).

ஆகவே, நம்முடைய வாழ்நாட்கள் முழுவதும் தேவனுடைய முகத்திற்கு நேராய் ஜீவித்து, “ஆ! நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான்!” என

தொடர்ந்து நொறுங்குண்டு நம்மை நாமே நியாயந்தீர்த்து ஜீவிப்போமாக! அப்போது மாத்திரமே நாம் “ஒரு இரட்சிக்கப்பட்ட பாவி அடைந்திடும் பரிசுத்தத்தின் உச்ச நிலையை” அடைந்தாலுமே கூட, நாம் இன்னமும் தொடர்ந்து உண்மையாகவே, எந்தவித மாயமான தாழ்மையுமின்றி “பரிசுத்தவான்களெல்லாரிலும் சிறியவன்.... பாவிகளில் பிரதான பாவி நான்” என்று பவுலைப்போல் சொல்லிவிட முடியும்!! (எபே.3:8; 1தீமோ.1:15). அப்போது மாத்திரமே, இந்தப் பாதையில் நடந்துவரும் மற்ற விசுவாசிகளோடும் நாம் ஐக்கியம் கொண்டிட முடியும்! இந்த ஐக்கியமே, நம்மைப் பிதாவும் குமாரனும் ஒன்றாயிருக்கும் ஐக்கியத்திற்குள் நெருக்கமாய் நம்மைக் கொண்டுவரும் (யோவான் 17:21). ஆம்! இதுவே இயேசு நமக்குத் தர விரும்புகிற புது திராட்சரசம்!

5. “புதுரச” சத்தியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் அனேகர், “புது துருத்தி”யின் சத்தியமாகிய மனுஷீக பாரம்பரியத்தை எதிர்க்கும் விலைக்கிரயத்தையோ செலுத்த தயாராய் இல்லை:

இதுவரை சொல்லப்பட்ட புதுரச செய்தியில் அகமகிழும் அநேகர், புது துருத்தியையும் அடைவதற்குரிய விலைக்கிரயத்தை செலுத்து வதற்கோ, விருப்பம் கொண்டிருக்கவில்லை! ஆனால் இயேசுவோ, மிகத் தெளிவாக, “புதுரசம் புது துருத்திகளில் (தான்) வார்த்து வைக்கப்பட வேண்டும் (MUST)” என்றார் (லூக்கா5:38). இங்குதான் நம்முடைய தொடர்ச்சியான கீழ்ப்படிதல் சோதிக்கப்படுகிறது!

புதுரசத்தைச் சுதந்தரிக்க, நாம் பாவத்திற்கு எதிராய் நம் ஜீவியத்தில் போராட வேண்டும்! ஆனால் புது துருத்தியை சுதந்தரிக்க, தேவ வசனத்தை விருதாவாக்கிய ‘மனுஷீக’ மார்க்க பாரம்பரியங்களுக்கு எதிராய் போராட வேண்டும்! இன்று அனேகருக்குப் பாவத்திலிருந்து விடுபடுவதைவிட, மனுஷீகப் பாரம்பரியங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்கே கஷ்டமாயிருக்கிறது! எப்படியாயினும், “பலவந்தம்” செய்பவர்கள் மாத்திரமே பரலோக ராஜ்யத்தை சுதந்தரித்துக் கொள்ள முடியும்! (மத்.11:12). ‘பலவந்தம் செய்யாமல்’ மனுஷீகமான மூட மார்க்க பாரம்பரியங்கள் அகற்றப்பட முடியவே முடியாது!

ஆம், பாவத்திற்கு எதிராய் பிரசங்கித்ததற்காக இயேசு சிவ்வையில் அறையப்பட வில்லை! தேவ வசனத்தை நிலைகுலையச் செய்த மனுஷீக மார்க்க பாரம்பரியங்களுக்கு எதிராய் யூதர்களிடம் பிரசங்கித்ததாலேயே இயேசு சிவ்வையில் அறையப்பட்டார்! (மாற்கு 7:1-13).

மனுஷீகமான மார்க்கத்தலைவர்களின் மாய்மாலத்தையும், அவர்களின் சடங்காச்சார பாரம்பரியங்களின் வெறுமையையும் அவர் வெளியரங்கமாக்கினார்! மார்க்கத்தின்பேரில் பணம் சம்பாதித்த

வர்களை தேவாலயத்திலிருந்து விரட்டி அடித்தார்!! தேவாலயத்தை (சபையை) சுத்திகரிக்கும் அவருடைய வைராக்கியமே, அவரை சிலுவையில் அறையும்படியாக மார்க்கத்தைவர்களைக் கோபம் மூட்டியது!

அப்படியே நாமும், “சுயம் உடைபடுதல்” “புது ரசம்” ஆகிய செய்திகளைப் பிரசங்கிக்கும்போது, ஜனங்கள் நம்மை சிலுவையில் அறையும்படி கூறமாட்டார்கள்! ஆனால், “புது ரசம் புது துருத்திகளில் தான் வார்த்து வைக்கப்பட வேண்டும்” என்ற தேவனுடைய முழு ஆலோசனைகளையும் (Whole Counsel of God) பிரகடனப்படுத்த தீர்மானிப்போமென்றால், இப்போது கிறிஸ்தவ உலகில் மார்க்க அதிகாரம் கொண்டிருக்கும் ரோமன் கத்தோலிக்கர், புராட்டஸ்டண்டு மற்றும் பெந்தெகொஸ்தேயினரில் உள்ள அனேகர்... ‘குறிப்பாக’ அதில் முன்னிலை வகிப்பவர்கள் கடுங்கோபம் கொள்வார்கள் என்பதை நாம் நிச்சயமாய் எதிர்பார்க்கலாம்!

“புது ரசம்” பழைய துருத்திகளில் வார்த்து வைக்கப்பட முடியாது என்று இயேசு ஏன் சொன்னார் தெரியுமா? ஏனெனில், பழைய துருத்தி இனி தொடர்ந்து விரிந்து கொடுக்க முடியாததாய் (தொடர்ச்சியாய் கிறிஸ்துவுக்குள் வளர்ச்சியடைய முடியாததாய்) இருக்கிறபடியால், அது வெடித்துப் போகும்! பழைய ரசத்தை வார்ப்பதற்கு ஒரு காலத்தில் பழைய துருத்தி உபயோகமாயிருந்தது உண்மைதான்! ஆனால், அது புதுரசத்திற்கு இனி, சிறிதுகூட உபயோகம் இல்லை!

பழைய ரசத்தை வார்ப்பதற்கு யூத மார்க்க அமைப்பின்படியான (Jewish Religious System) பழைய துருத்தி ஒருகாலத்தில் ‘தேவனாலேயே’ மோசேயின் மூலமாக நியமிக்கப்பட்டது! ஆனால் இயேசு வந்து புதுரச வாழ்க்கையாகிய புது உடன்படிக்கையை ஸ்தாபித்தபோதோ, அதை வார்த்து வைத்திட புது துருத்தி தேவையாயிருக்கிறது! ஆம், பழையது ஒழிந்துதான் போகவேண்டும்! புதியதை ஒட்டுப்போட்டு இணைத்து, பழையதை மாற்றியமைக்கக்கூட முடியாது என்று இயேசு சொன்னார்! இல்லாவிட்டால் “அந்த பழைய வஸ்திரம்” புதிய வஸ்திரத்தையும் கிழித்துப் போடும் என இயேசு திட்டவட்டமாய் கூறிவிட்டார்! (லூக்கா 5:36).

6. சொல்லுவதோ புதிய ஏற்பாட்டின் சபை, நிறைந்திருப்பதோ பழைய துருத்தியின் யூத பாரம்பரியங்கள்!

கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம், யூத பழைய துருத்தியை அப்புறப்படுத்தி, நம் சபைகளில் புது துருத்தியையே வைத்திருக்கிறோம் என்று நாமாக எண்ணிக்கொள்ளலாம்! ஆனால் கிறிஸ்தவ சபை என்று சொல்லிக் கொள்ளும் எந்த சபையையும் “அது மெய்யாகவே கிறிஸ்தவ சபை தானா?” என நாம் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டியது நம் பொறுப்பாகும்! அவ்வாறு நீங்கள் உண்மையான பொறுப்போடு கண்டால், ஏராளமான

பழைய உடன்படிக்கையின் குணாதிசயங்களையே இன்றைய பெரும் பாலான சபைகளில் காணமுடியும்! அவ்வித பழைய துருத்தி குணாதிசயங்கள் அனேகமாயிருந்தாலும், குறிப்பாக மூன்று மட்டும் உதாரணமாக இங்கு பார்ப்போம்:

முதலாவதாக, இந்த யூதர்களுக்கு ‘லேவியர்கள்’ என்ற விசேஷித்த கோத்திரம் இருந்தது. இவர்களே ‘ஆசாரியர்களாக’ (Priests) மார்க்க சம்பந்தமான ஊழியங்களைச் செய்தார்கள். ஆம், அன்று எல்லா யூதர்களுமே ஆசாரியர்களாய் இருக்க முடியாது! ஆனால், புதிய உடன் படிக்கையின்படியோ, விசுவாசிகள் அனைவருமே ஆசாரியர்களாய் இருந்திட முடியும் என நாம் காண்கிறோமே! (1பேதுரு 2:5; வெளி.1:6). அனேக விசுவாசிகள், எழுத்தின்பிரகாரமாக இந்த சத்தியத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தாலும்கூட, உண்மையாகவே நடைமுறையில் இவ்வசனங்களை செயல்படுத்தவில்லை! ஆம், கிறிஸ்தவ சபை குழுக்களில், சரியாக இந்தப் பழைய லேவியர்களைப் போலவே தேவஜனங்களை ஆராதனைக்கு நடத்தும் பாதிரிமார்கள் (Priests), குருமார்கள், பாஸ்டர்கள் அல்லது தேவ ஊழியர்கள் என லேவியரைப் போன்ற “முழுநேர ஊழியர்கள்தான்” இருக்கிறார்கள்! இந்தக் குறிப்பிட்ட ‘லேவியர்கள்’ மாத்திரமே மனந்திரும்புகிறவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்கவோ, அப்பம் பிட்கவோ முடியும்! அது மாத்திரமல்ல, இந்த ‘லேவியர்கள்’ தேவ ஜனங்களால் தசம்பாகம் (Tithes) செலுத்தியும் போஷிக்கப்படுகிறார்கள்! கூட்டங்களில், இந்த “லேவியர்கள்” மாத்திரமே தனி ஆதிக்கம் செய்து, புது துருத்தியாகிய “கிறிஸ்துனின் சரீரமான” ஊழியத்திற்கு இடம் தருவது இல்லை! இவ்விதமான, ஒரே பிரசங்கியின் நர்த்தனம் (A one preacher show) பழைய துருத்தியின் அம்சமேயாகும். இன்று, புதிய உடன்படிக்கையிலோ எல்லா விசுவாசிகளுமே புதுரசத்தைப் பானம்பண்ணி, எல்லோருமே பரிசுத்தாவியின் அபிஷேகத்தையும், வரங்களையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்! ஆம், இரண்டு அல்லது மூன்று தீர்க்கதரிசிகள் (மூப்பர்கள்) கூட்டத்தை ஆரம்பிக்க, ஒன்று அல்லது இரண்டு பேராக வியாக்கியானத்தோடு அந்நியபாஷைகள் பேச, ஒவ்வொரு விசுவாசியும் தடையின்றி தீர்க்கதரிசனம் சொல்ல... இவ்விதமாய் சபையானது பக்திவிருத்தியடைந்து ஊன்ற கட்டப்படுகிறது! இதுதான் வேதம் கற்பிக்கும் “புதிய துருத்தி” - New Wineskin (1கொரி.14:26-31). 1கொரிந்தியர் 13-ம் அதிகாரத்தில், புது ரசமாக, மெய்கிறிஸ்தவ அன்பின் ஜீவியம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது! 1கொரிந்தியர் 12, 14-ம் அதிகாரங்களில் கிறிஸ்துனின் சரீரமான சபையாகிய புது துருத்தியின் விளக்கம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது! ஆனால் இன்று எத்தனை விசுவாசிகள் இவ்வாறு தேவன் விரும்பும் வழிகளில் கிரியை செய்திட ஆயத்தமாயிருக்கிறார்கள்?

அந்தோ, பரிதாபம்! வெகுசிலரே! இன்றைய திரளான விசுவாசிகள் தங்கள் பழைய துருத்திகளிலும், தங்களின் கூலியைப் பெறும் (தசம பாகம் பெறும்) “லேவியர்களிலுமே” திருப்தி அடைந்து தேங்கி விட்டார்கள்.

இரண்டாவதாக, பல்வேறு விஷயங்களில் தேவசித்தம் அறிந்து கொள்ள, யூதர்கள் தங்களுக்கென்று அந்நாட்களில் தீர்க்கதரிசிகளைப் பெற்றிருந்தார்கள். ஏனெனில் பழைய ஏற்பாட்டு நாட்களில் அந்த தீர்க்கதரிசிகள் மாத்திரமே “தேவ ஆவியைப்” பெற்றிருந்தனர். ஆனால் புதிய உடன்படிக்கையின் தீர்க்கதரிசிகளுக்கோ, கிறிஸ்துவின் சரீர மாகிய சபையைக் கட்டும்படியான, முற்றிலும் வித்தியாசமான ஊழியமே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது (எபேசியர் 4:11,12). மேலும், இப்போது எல்லா விசுவாசிகளும் பரிசுத்தாவியைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியுமாதலால், அவர்கள் தேவசித்தம் அறிய குறிப்பிட்ட தீர்க்கதரிசிகளிடம் செல்ல வேண்டிய அவசியம் இப்போது இல்லை! (எபி.8:11; 1யோவான் 2:27). இருப்பினும் இன்று அனேக விசுவாசிகள், பழைய துருத்தியின் ஜீவியமாகிய “குறிப்பிட்ட தேவ மனிதர்களிடம்” சென்று தாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? யாரைத் திருமணம் புரிய வேண்டும்? போன்ற காரியங்களை அறிந்துகொள்ள அவர்களிடம் செல்லுகிறார்கள்!

மூன்றாவதாக, யூதர்கள் ஓர் விரிவான சமுதாயத்தின் ஜனங்களாய் பரந்த தேசத்தில் பரவியிருந்தபடியால், தங்களுக்கென்று தலைமையகத்தை எருசலேமிலும், தங்கள் தலைவராக ஒரு பூமிக்குரிய மகா பிரதான ஆசாரியரையும் உடையவர்களாய் இருந்தனர். ஆனால் புதிய உடன்படிக்கையிலோ, இயேசு மாத்திரமே நமது மகா பிரதான ஆசாரியர்! இன்று, நமது ஒரே தலைமையகம் தேவனுடைய சிங்காசனமே!

ஓர் நடுத்தண்டிலிருந்து ஏழு கிளைகளாய் பிரியும் பொன் குத்துவிளக்கையே அன்று யூதர்கள் பெற்றிருந்தனர் (யாத்.25:31,32). இதுதான் பழைய துருத்தி! ஆனால், புதிய உடன்படிக்கையிலோ, ஒவ்வொரு ஸ்தல சபையும் ஒரு தனி குத்துவிளக்கு! “அதனுடன் சேர்ந்து கிளைகள் (Branches) இல்லை” இதை வெளி.1:12,20 வசனங்களில் தெளிவாய் பார்க்கிறோம். இதன்படி இருந்த ஆசியா மைனரில், ஏழு ஸ்தல சபைகளும், யூதர்களின் கிளைகள் உள்ள குத்துவிளக்குபோல் அல்லாமல், ஒவ்வொன்றும் “தனித்தனி” ஏழு குத்துவிளக்குகளாகவே ஒப்பிடப்பட்டிருப்பதை காண்கிறோம்!

சபைகளின் தலைவரான இயேசு, இந்த ஏழு தனித்தனி குத்துவிளக்குகளின் நடுவிலேயே இன்று உலாவுகிறார்! இன்று நாம் காணும் போப்போ, தலைமை சூப்பரிண்டெண்டோ அல்லது வேறு எந்த ஸ்தாபனத்தின் தலைவரோ அந்த 7- குத்துவிளக்குகள் நடுவில் காணப்படவில்லை.

எந்தப் பிரச்சனைகளுக்கும் இறுதி மொழியாக அந்த 7- குத்துவிளக்குகள் சாப்பாக

ஒரு தலைமை மூத்த சகோதரனும் காணப்படவே இல்லை! மாறாக, ஒவ்வொரு ஸ்தல சபையும், அதினதின் ஸ்தல மூப்பர்களாலேயே (Local Elders) ஆளுகை செய்யப்பட்டது. இந்த மூப்பர்களே தங்களின் தலையாகிய ஆண்டவருக்கு நேரடி பொறுப்பாளிகள்!

ஆனால் இன்றோ, நம்மைச் சுற்றிலும் உள்ள ஏராளமான கிறிஸ்தவர்கள், பழைய யூத துருத்தியின் அம்சமாகிய ஒரு ஸ்தாபன அமைப்புகளில் (Denominational System) சிக்கியிருக்கிறார்கள். சிலர் ஸ்தாபன பெயர் உடையவர்களாய் இருக்கிறார்கள்! சிலரோ தங்களை ஒரு ஸ்தாபனம் இல்லை என்று சொல்லிக் கொள்ள பெயரில்லாமல் இருந்தும், ஒரு ஸ்தாபனத்திற்குரிய எல்லா குணாதிசயங்களையும் உடையவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் என்ன? சகலமும், பழைய துருத்திகள்!

7. பலவந்தப் புருஷர்களாய் ஸ்தாபனத்தின் பாரம்பரிய பழைய துருத்தியை களைந்தெறிந்து, புதுத்துருத்தியான கிறிஸ்துவின் சரீரமான சபையாய் கட்டப்படுவோமாக!

ஒரு சபையிலிருந்து மற்றொரு சபைக்கு ‘கறைகள்’ (Corruption) பரவாமல் தடைசெய்யவே தேவன் புது துருத்தியாகிய “ஸ்தல சபையை” நியமித்திருக்கிறார். ஒருவேளை ஆசியா மைனரில் காணப்பட்ட ஏழு சபைகளும் ஒன்றிற்கொன்று கிளைகளாய் இருந்திருக்குமென்றால், கறை படிந்த பிலேயாமுடைய போதகமும், நிக்கொலாய் மதஸ்தருடைய போதகமும் மற்றும் யேசுபேல் ஸ்திரீயின் பொய் தீர்க்கதரிசனங்களும் மற்ற எல்லா ஏழு சபைகளுக்கும் பரவியிருந்திருக்கும்! ஆனால், இவைகள் தனித்தனி குத்துவிளக்குகளாய் இருந்தபடியால், சிமிர்னா விலும், பிலதெல்பியாவிலுமிருந்த இரண்டு சபைகள் தங்களைப் பரிசுத்தமாய் காத்துக்கொள்ள முடிந்தது! (வெளி.2:8; 3:7). எனவே, நீங்கள் கூடிவரும் ஸ்தல சபை தூய்மையாய் இருக்க வேண்டுமென்றால், பழைய துருத்தியாகிய ஸ்தாபனக் கட்டுகள் களைந்து எறியப்படுவது தவிர வேறு வழி ஏதும் இல்லை!

இவ்வாறு, இன்று அனேகரை அடிமைப்படுத்தியிருக்கும் மனுஷீக பாரம்பரியமாகிய ‘பழைய துருத்தியை’ எதிர்த்துப் பலவந்தம் செய்யும் அனேகரை தேவன் நம் தேசத்தில் எழுப்புவாராக! (மத்தேயு 11:12). இப்படிப்பட்ட “இந்த மேன்மையான” புதிய உடன்படிக்கையின் ஆவியைப் பருகியவர்கள், தங்கள் ஸ்தலங்களில் ஒன்றுகூடி கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபையைக் கட்டுவார்களாக!

‘பரிசுத்த ஜீவியகாணிக்கையே’ தேவனுக்கு வேண்டும்!

2

“சூரியன் உதிக்கிற திசை தொடங்கி, அது அஸ்தமிக்கிற திசை வரைக்கும்... எல்லா இடங்களிலும் (Every Place) என் நாமத்துக்குத் தூபமும் சுத்தமான காணிக்கையும் (Pure Offering) செலுத்தப்படும்” என தேவன் தன் மனபாரத்தை வெளிப்படுத்துவதை இங்கு நாம் வாசிக்கிறோம் (மல்கியா 1:11).

ஆம், சிருஷ்டிப்பின் ஆரம்ப நாட்களிலிருந்தே, தேவனுடைய ஆழ்ந்த வாஞ்சையெல்லாம், தன்னுடைய நாமத்திற்கென்று தூய்மை நிறைந்த சாட்சி (Pure Testimony) பெற்றவர்களைத் தனக்கென்று பெறுவதுதான்!

1. ஆ! தேசத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் சதவீதம் குறைவாயுள்ளதே என்பதற்காய் அல்ல, இன்றைய விசுவாசிகள் அசுத்தமுள்ளவர்களாய் இருக்கின்றனரே என்பதுதான் தேவனுடைய மனபாரம்:

தரமும், தூய்மையுமே அல்லாமல் அளவும், எண்ணிக்கையும் தேவனுக்கு ஒருபோதும் பொருட்டல்ல! அளவு (size) மனிதனைக் கவர்ச்சிக்கலாம்.... ஆனால் தேவனோ, அப்படி இல்லை! சிருஷ்டிப்பு (Creation) நமக்குப் போதிக்கும் சத்தியமும் இதுதான். பூமியானது சிறிய கோளங்களில் ஒன்றாயிருந்தாலும், ஆகாய விரிவில் உள்ள நட்சத்திரங்களை ஒப்பிடும்போது “கருகு போன்ற” சிறிய அளவிலேயே பூமி இருந்தபோதிலும், தேவன் மனிதனுடன் வாசம் பண்ணும்படி இந்த பூமிக்கே இறங்கி வந்தார்! தொகையிட்டு கணக்குப் பார்க்கும் இவ்வுலகில், தேவனுக்கோ ‘அளவு’ ஒரு பொருட்டல்ல என்ற உண்மையை நம் மனதில் எப்போதும் நினைவூறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இன்றும், உலகமெங்கும் உள்ள கிறிஸ்தவர்கள், தாவீது செய்தது போலவே தொகையிட்டு எண்ணிப்பார்த்து, அளவிலும் எண்ணிக்கையிலும்

திருப்தி கொள்கிறார்கள்! (2சாமு.24). எத்தனை பேர் மாறினார்கள்? (Converted) என்ற கணக்கின்படியே ஒரு சவிசேஷகனுடைய ஊழியத்திறமை இன்று நிதானிக்கப்படுகிறது! சபை மக்களின் எண்ணிக்கை, வரவு செலவு வருடாந்திர அறிக்கையில் “அதிக காணிக்கை பணம்” போன்ற அடிப்படையின் பேரிலேயே, ஒரு சபையின் வளர்ச்சியும் இன்று கணிக்கப்படுகிறது!

அவருடைய வழிகள் நம்முடைய வழிகள் அல்ல என்று தேவன் சொல்லுவதற்கு செவிமடுத்தவர்கள் மிகச் சிலரே! (ஏசாயா 55:8,9). சாத்தானின் வல்லமையைக் கட்டி, அற்புதங்கள் செய்யும்படியாகத் தேவனுடைய கரத்தை அசைத்திட பூமியில் “இரண்டு பேர்” ஒருமனப்பட்டிருந்தால் போதும் என்று அறிந்தவர்களும் மிகச் சிலரே! (மத் 18:18-20).

நாம் முதலில் வாசித்த வசனத்தில், மல்கியாவின் மூலமாகத் தன் இருதய வாஞ்சையைத் தேவன் வெளிப்படுத்தியதைப் பார்க்கிறோம். மல்கியாவின் நாட்களில் தேவன் இஸ்ரவேலின்மேல் குறைவுபட்ட தெல்லாம், அவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாய் இல்லை என்பதற்காய் அல்ல! அல்லது அவர்களின் காணிக்கை குறைவாயிருக்கிறது என்பதற்காகவும் அல்ல! அவர்களுடைய “காணிக்கை அகத்தமாய்” இருந்தது என்பதற்காகவே ஆகும் (மல்.1:6-11). தேசத்தில் இன்றுள்ள கிறிஸ்தவர்களின் ஜனத்தொகை சதவீதம் குறைவாயுள்ளதே என்று, இன்றுள்ள சவிசேஷம் அறிவிக்கும் கிறிஸ்தவர்கள் வருந்தவோ அல்லது வருந்துவது போன்ற பாவனையோ செய்கின்றனர்!

“ஆனால்” தேவனோ தங்களை விகவாசி என்று அழைத்துக் கொள்பவர்களின் அகத்த ஜீவியத்தைக் குறித்த மனபாரமே அல்லாமல்...

அதில் லட்சத்தில் ஒரு பகுதிகூட கிறிஸ்தவ ஜனத்தொகையின் எண்ணிக்கைக்காக தேவன் வருந்தியது இல்லை! ஆம், “எல்லா இடங்களிலும்” தேவன் விரும்புவதெல்லாம் “சுத்தமான காணிக்கையே” - Pure Offering ஆகும்! (மல்கியா 1:11).

2. சுயத்திற்கு மரித்து, தன் சரீரத்தை ஜீவபலியாய் ஒப்புக்கொடுக்கும் மேன்மை சத்தியத்தை இன்றைய கிறிஸ்தவம் ஏற்றுக்கொள்ள தயாராய் இல்லை!

முதலில் குறிப்பிட்ட அதே மனபாரத்தோடேயே தேவன் தன் தீர்க்கதரிசிகளை சபைக்கும் பல நூற்றாண்டுகளாக அனுப்பி வருகிறார்! ஆனால் இன்றைய கிறிஸ்தவமோ, அன்றைய இஸ்ரவேல் போலவே தீர்க்கதரிசிகள் வரைக்கும் ‘தேவசெய்தியைப்’ புறக்கணிக்கிறது! ஊனமும், குருடும், நோயும் உள்ள மிருகங்களைக் கர்த்தருக்கு காணிக்கையாய் கொண்டு வந்ததினிமித்தம், இஸ்ரவேல் கர்த்தர்மேல் கொண்ட “அசட்டையான அவயக்தி” வெளியானது. அவர்கள் தங்களுக்குள்ள மோசமானதையே காணிக்கையாய் கொண்டு வந்தார்கள்!

இன்றும் அனேக “விகவாசிகள்” தேவனுக்குச் செலுத்தும் காரியங்களும் இந்த தரமுடையதாகவே உள்ளது. அவர்கள் தேவனுக்கு முன்பாகப் படைத்திடும் ஜீவியத்தில், ஒன்றுகூட “சுயத்திற்கு மரித்தலோ” (Self-denial), “தியாகமோ” உடையதாய் இல்லை!

“விலைக்கிரயம் இல்லாத ஒன்றை, நான் என் தேவனாகிய கர்த்தருக்கு பலி செலுத்தமாட்டேன்” என்று சொன்ன தாவீதின் ஆவியைப் பற்றிக் கொண்டவர்கள் இன்றைய சபைகளில் எத்தனை கொஞ்சமாய் போய் விட்டார்கள்!! (2சாமு.24:24).

தேவனுடைய சத்திய வசனத்தை “இஸ்ரவேலின் ஆசாரியர்கள்” தரம் குறையப்பண்ணியதினியிமித்தம், கர்த்தருடைய உடன்படிக்கையைக் கெடுத்துப்போட்டார்கள் (மல்கியா2:1-9). யூதா தன் சகோதரர்களோடு மோசமாய் நடந்தும், தங்கள் மனைவிகளுக்குத் துரோகம் செய்தும், கர்த்தருடைய மேன்மையான வழியைப் பரிசுத்தக் குலைச்சலாக்கினார்கள் (மல்கியா 2:10-17). இவ்வாறாகவே, கிட்டத்தட்ட நாம் கேள்விப்படுகிற எல்லா விசுவாசிகளின் குழுக்களுமே, ஒருவருக் கொருவர் புறங்கூறுவதும், கோள்சொல்வதும்.... அவர்களிடம் சர்வ சாதாரணமாகிவிட்டது. சிந்தை வாழ்வில் (Thought Life) தங்கள் மனைவிக்கு உண்மையாய் இருக்கிறோம் என்று சாட்சி சொல்லக் கூடியவர்கள் எத்தனை கொஞ்சம் பேர்! இப்படிப்பட்ட அருவருப்புகள் இன்னமும் இருதயத்தில் இருக்குமென்றால், நம் சுவிசேஷ ஊழியத்தினாலோ, “முழுநேர ஊழியத்தினாலோ” என்ன பிரயோஜனம்? “உங்கள் பலிகளின் திரள் எனக்கு என்னத்துக்கு?” என்றல்லவா கர்த்தர் சொல்லுகிறார் (ஏசாயா 1:11). மேலும், “உங்களின் விசேஷித்த நாட்களாகிய உபவாச ஜெபங்களும், பக்திக்குட்டங்களும் சரியான பித்தலாட்டம்! (வச.15). இவைகளை நான் வெறுக்கிறேன்.... உங்களைக் கழுவிச் சுத்திகரியுங்கள். தீமை செய்தலை விட்டு ஓயுங்கள்!” என்பதுதான் இன்றும் ஆண்டவருடைய அறைகூவலாய் இருக்கிறது!(வச.16)

சேனைகளின் கர்த்தருடைய தூதனாய் வந்த இயேசு, சபையைச் சுத்திகரிக்கும்படி, “புடமிடுகிறவனுடைய அக்கினியைப்” போலவே வந்தார்! (மல்கியா 3:1-3). நம்முடைய காணிக்கைகள் நீதியுள்ளதாய் இருக்கும்படி, அவர் தன் வசனத்தின் மூலமாகவும், பரிசுத்தாவியின் மூலமாகவும் வெள்ளியும் பொன்னும் புடமிட்டுச் சுத்திகரிக்கப்படுவது போல “தன் அக்கினியால்” நம்மைச் சுத்திகரிக்க விரும்புகிறார். ஆகவே, இன்றைக்கு தேவன் நம்மிடம் காணிக்கையாய் விரும்பும் பலி “நம்முடைய சரீரமே” ஆகும் (ரோமர் 12:1). ஆம், அது ஒன்றே அவருக்குப் பிரியமான பலி ஆகும்! இதன் பொருள் என்ன? நாம் கிறிஸ்துவோடு அறையப்பட நம்மை ஒப்புக்கொடுத்து, நம்முடைய

அவயவங்கள் இனி ஒருபோதும் பாவத்திற்கு அடிமையாய் இல்லாமல், பாவத்திற்கு மரித்து நீதிக்கு அடிமையாய் இருக்கும்படி அவரோடு உயிர்த்தெழுவதாகும்! இந்த நம் சரீரத்திலேயே நம்முடைய சிலுவையை அனுதினமும் சுமந்து, நாம் இயேசுவைப் பின்பற்ற வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம்!

3. சுயத்திற்கு மரித்து, தங்களைத் தாங்களே சுத்திகரித்துக்கொள்ளும் சபையாகக் கூடிவரும் ஐக்கியத்திலுள்ளவர்கள் அடையும் பலன் பரிகாசமே!

மல்கியாவின் நாட்களில் தேவனுக்குப் பயந்து, அவர் வழி நடந்தவர்கள் மிகச் சிலரே! அந்த வெகுசிலர் அடிக்கடி ஒன்றாய் கூடிவந்து, தங்கள் ஜீவியம் சுத்திகரிக்கப்படுவதற்காக ஒருவருக்கொருவர் புத்தி சொல்லி பேசிக்கொண்டார்கள் (மல்கியா 3:16,17). ஆனால் அவர்களோ தங்களைச் சுற்றியுள்ள யூதர்களால் ஏளனமாய் எண்ணப்பட்டார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை! தங்களின் சடங்காச்சாரமான மத அனுசரிப்புகளில் பங்குகொள்ளாமல், தன்னலமாகத் தங்களைத் தாங்களே சுத்திகரித்துக்கொண்ட ஓர் கூட்டமாகவே இவர்கள் பரிசுதிக்கப்பட்டார்கள்! ஆனால், இவர்களைப்பற்றி தேவன் கொண்டிருந்த நோக்கமோ, “இவர்கள் மாத்திரமே பூமியில் என்னுடைய விலை உயர்ந்த சம்பத்துக்கள்! நான் திரும்ப வரும் நாட்களில் இவர்களுடைய உண்மையான மதிப்பை நான் இவ்வுலகத்திற்கு வெளிப்படுத்தும் அந்த நாளில் அவர்களைப் புரிந்துகொள்வீர்கள்” என்பதாய் இருந்தது (மல்கியா 3:16-18). பார்த்தீர்களா, இவர்கள் மட்டுமே தேவனுடைய இருதயத்திற்கு மனமகிழ்ச்சியைத் தந்தவர்கள்! காரணம், சடங்காச்சாரமான சபையின் பக்தி அனுசாரங்களில் ஈடுபட்டதால் அல்ல, அவர்களுடைய “தூய்மையே” அதற்கு காரணமாகும்!

4. “பூமியில் தன் நாமத்திற்கென்று தூய்மையான சாட்சி கொண்ட மக்கள் வேண்டும்” என்ற, இந்த ஓரே செய்தியே ஆதியாகமத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தின விசேஷம் வரை வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது!

ஆம், தேவன் தன் படைப்பின் நாட்களிலிருந்தே தன் நாமத்திற்கென்று தூய்மையான சாட்சியை அடையவே மனவிருப்பம் கொண்டு செயல்பட்டார். தேவன் தன்னுடைய மனதில் “தூய்மைக்கு” (PURITY) கொடுத்த முதன்மையான பங்கை கீழ்காணும் எடுத்துக்காட்டுகள் நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றன!!

i) தூதர்களிடம் (Angels) தேவனின் எதிர்பார்ப்பு:

தூதர்களைத் தேவன் சிருஷ்டித்தபோது, அவர்களுடைய தலைவனாகவே லூசிபரை நியமித்தார். இந்த லூசிபரை ஞானத்திலும், அழகிலும் பூரணம் உள்ளவனாகவே சிருஷ்டித்தார்! தேவனுடைய பரிசுத்தத்தை பூமிக்குப் பிரதிபலிக்க வேண்டிய உத்திரவாதத்தையே இந்த லூசிபர்

பெற்றிருந்தான். ஆனால் அவன் இருதயமோ தன் அழகு, ஞானம், வரங்கள் போன்ற தகுதியினிமித்தம் பெருமையினால் மேட்டிமை கொண்டது! எனவே, தேவன் தன்னுடைய உள்ளத்தில் துயரம் அடைந்து, அவனைத் தன்னுடைய சமூகத்திலிருந்து கீழே தள்ளினார் (எசே.28:12-15). ஆம், கோடானுகோடி தூதர்கள் திரளாய் இருந்த போதும், தேவனோ “பரிசுத்தத்திலேயே” (PURITY) அக்கறை உள்ளவராய் இருந்தார்.

ii) ஆதாம் ஏவாளிடம் தேவனின் எதிர்பார்ப்பு:

பின்பு, தேவன் மறுபடியும் இதே நோக்கத்தோடுதான் ஆதாமையும் ஏவாளையும் சிருஷ்டித்தார். அவர்கள் தன் சாயலையும், ரூபத்தையும் பிரதிபலிக்க விருப்பம் கொண்டாரேயல்லாமல், அவர்கள் பலுகிப் பெருகுவது அவரின் பிரதான நோக்கம் அல்லவே அல்ல! (ஆதியாகமம்.1:26-28). அவர்கள் தங்களின் பரிசுத்தத்தை இழந்தபின்பு, ஓர் மனுக்குலமாகப் (Human race) பெருகியது தேவனை சிறிதும் கவர்ச்சிக்கவேயில்லை!

பார்த்தீர்களா, “தேவன் தூய்மையேயல்லாமல் எண்ணிக்கையை விரும்புவதேயில்லை”. பிரசங்கி சொல்லுவதுபோல், “பிரயோஜனமற்ற ‘தீரளான்’ பிள்ளைகளில் விருப்பம் கொள்ளாதே! அவபக்தியான புத்திரர்கள்மேலும் விருப்பம் வேண்டாம்! அவர்களிடம் கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற பயம் காணப்பட்டாலேயன்றி, அவர்கள் பலுகிப் பெருகுவதினிமித்தம் ஒருபோதும் மகிழ்ச்சி அடையாதே! உன் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை உனக்கு ஒரு பொருட்டாக இருக்க வேண்டாம். ஏனெனில், நீதிமானாகிய ஒரு பிள்ளை ஆயிரம் அசுத்தமான பிள்ளைகளிலும் மேலானவன்” என ஆணி அறைந்தது போல் கூறும் வார்த்தைகளைப் பாருங்கள் (பிரசங்கி 6:3-6).

பின்பு, தேவன் தன் கிரியையை ஆபேலின் ஜீவியத்தில் தொடர்ந்தார். அவன் தேவனுக்கு பரிசுத்தமான உகந்த பலியைக் கொண்டு வந்தான்! ஆனால் அதையும் பிசாசானவன், அவன் சொந்த சகோதரன் காயீன்மூலமாகவே, ஆபேலைக் கொலை செய்து அழித்துப் போட்டான்! பின்பு தேவன், ஆதாம் ஏவாளுக்கு “சேத்” என்ற இன்னொரு மகனைத் தந்தார். இவனுடைய நாட்களில்தான் ஜனங்கள் தங்களை “தேவ ஜனம்” என்று அழைக்கப்பட்டு, “கர்த்தருடைய நாமத்தை தொழுது கொள்ளவும்” தொடங்கினர்! ஆனால், சீக்கிரமே இந்த தேவத்துவம் நிறைந்த தேவ சந்ததியும் கறைப்பட்டு, “மனுஷர்களுடைய இருதயத்து நினைவுகளின் தோற்றமெல்லாம் நித்தமும் பொல்லாததாய்” மாறியது என தேவன் அங்கலாய்க்கும்படி மாறியது (ஆதி.6:5,6).

iii) நோவாவின் சந்ததியில் தேவனின் எதிர்பார்ப்பு:

நோவாவின் நாட்களில் பூமியில் எண்ணிக்கை பெருக்கத்திற்கு

பஞ்சமே இல்லை. ஆனால் நீதிக்கோ பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது! வெளித்தோற்றத்தைக் கண்டு சிறிதும் ஏமாறாமல், இருதயத்தை மாத்திரமே ஆராய்ந்து பார்க்கும் தேவன், பூமியில் நீதியுள்ள ஒரே மனிதனாக “நோவாவையும் அவன் குடும்பத்தையும்” கண்டார்! நோவாவும் அவன் குடும்பமும் சேர்த்து மொத்த தொகையே வெறும் எட்டுபேர்கள்தான்! ஆனால் எப்போதும் எண்ணிக்கையில் அல்லாமல், பரிசுத்தத்திலேயே அக்கறை கொண்ட தேவனுக்கு, இது ஒரு பொருட்டாய் இருக்கவே இல்லை. பூமியில் அனைவருமே ஒரே மாதிரியான துன்மார்க்கத்திலும், மாம்ச இச்சையிலும் இருப்பதில்லை என்பது உண்மைதான்! இருப்பினும், ஒருவர்கூட தேவன் எதிர்பார்க்கும் குறைந்தபட்ச நீதியின் (minimum standard of righteousness) தரத்திற்குக் கூட தகுதியாய் இருக்கவில்லை! எனவேதான் தேவன் தன் நாமத்திற்குப் பரிசுத்த சாட்சியை நிலைநிறுத்தும்படி முழு உலகத்தையும் அழித்துப் போட்டார்.

இதைக் குறிப்பிடுகையில் “கடைசி நாட்கள் நோவாவின் நாட்களைப் போலவே இருக்கும்” என குறிப்பிட்டு, இன்றும் தேவன் சபையில் “பரிசுத்தமே” அல்லாமல் “எண்ணிக்கையில்” சிறிதும் அக்கறை கொள்ளவேயில்லை என்பதை நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறார்!

இருப்பினும், சீக்கிரமே கறையின் வித்தானது நோவாவின் பிள்ளைகளுக்கும் பரவியது. வெள்ளத்திற்குப் பின்பு, காம் (புறங்கூறுபவர் களுக்கே தந்தையானவன்!) தன் சொந்த தகப்பனுடைய நிர்வாணத்தைப் பற்றி தன் சகோதரர்களிடம் புறங்கூறி, சபிக்கப்பட்டவனாகி, தேவனுக்கு விரோதமாக எழுந்த ‘நிம்ரோத்தைத்’ தன் பேரனாக அடைந்தான் (ஆதி.10:9). இவனே பாபிலோனின் ஆரம்பமாயிருந்த “பாபேலைக்” கட்டினான்! இப்போது மறுபடியும் உலகம் தேவனை விட்டுப் பிரிந்து சென்றது!

iv) ஆபிரகாமின் சந்ததியில் தேவனின் எதிர்பார்ப்பு:

மறுபடியும் தேவன் ஆபிரகாம் என்ற ஒரு மனிதன் மூலமாக செயல்பட்டார்! தன் லௌகீகமான உறவினர்களாலும், நண்பர்களாலும் கறைப்பட்டு தடையாகிவிடாதபடி, தேவன் அவனை சுமார் 1000 மைல்கள் அப்பால் கொண்டு சென்றார்! அதற்கு பின்புதான், தேவன் தனக்கென உருவாக்க எண்ணிய “தூய்மை சாட்சியை” அவனில் செயல்பட ஆரம்பித்தார் (ஆதி.12). நாமும் இவ்வாறு நம்முடைய மனந்திரும்பாத, உலகத்தோடு ஒத்துப்போகும் (compromising) உறவினர்களின் மனுஷிகப் பிணைப்புகளிலிருந்து (human attachment) விடுபட வில்லையென்றால், தேவன் தன் நோக்கத்தை ஒருபோதும் நம் மூலமாக நிறைவேற்றவே முடியாது (லூக்கா 14:26).

மீண்டும் இந்த “தூய்மையான சாட்சியை” கறைபடுத்தும்படி, ஆபிரகாம் தனக்கு வாக்குதத்தம் செய்யப்பட்ட சந்ததியை எகிப்திய அடிமை “ஆகார்” மூலமாக அடையும்படியாக சாத்தான் தூண்டினான்! (ஆதி.16). ஆனால் தேவனோ, ஆபிரகாம் தன்னுடைய மனுஷிக் பெலத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும்வரை பொறுமையாய் காத்திருந்து, பின்பு அவனுக்கு, தான் வாக்குதத்தம் பண்ணின சந்ததியின் வித்தாக “ஈசாக்கைக்” கொடுத்தார். “இஸ்மவேல்” பொல்லாங்கிற்குச் சின்னமாகவோ, உலகில் கிரியை செய்யும் சாத்தானின் ஆதிக்கமாகவோ ஒன்றும் இல்லை! மாறாக, சபையின் தூய்மை சாட்சியை தந்திரமாய் கறைப்படுத்தும் “மனுஷிக்” (Human Methods and Techniques) முறைகளுக்கும் மனுஷிக் சத்துவத்திற்கும் முன்னோடியாய் காணப்பட்டான். ஆனால், ஈசாக்கோ உண்மையாகவே “தெய்வீகத்தை” (Divine) வெளிப்படுத்தும் அடையாளமாய் இருந்தான்! நம் மாம்சத்தைக் கறைப்படுத்தும் ஆதிக்கத்தைக் கண்டு கொள்வது எளிது! ஆனால், தேவனுடைய கிரியைகளைப் பாதிக்கும் சாதாரணமான மனுஷிக் பெலனின் ஆதிக்கத்தை (Human influences) இனம் கண்டுகொள்வது அவ்வளவு எளிது அல்ல!

இஸ்மவேல், ஈசாக்கைத் துன்புறுத்தியதைப் போலவே, காலா காலங்களாக, சடங்காச்சார கிறிஸ்தவ உலகம், தேவனுக்காக தூய்மையான சாட்சியை சீர்தூக்கி வாழ விரும்பும் உண்மையான இயேசுவின் சீஷர்களை இன்றும் துன்புறுத்துகிறது (கலா.4:29).

v) இஸ்ரவேலர்களிடம் தேவனின் எதிர்பார்ப்பு:

தேவன் இஸ்ரவேலர்களை எகிப்திலிருந்து விடுதலையாக்கி வெளியே கொண்டுவந்தபோது, அவர்கள் அநேகராய் இருந்தனர் என்று பார்க்கிறோம் (யாத்.12:37,38). எகிப்தைவிட்டு வெளியே வந்த எல்லா 6 லட்சம் மக்களுமே பழைய ஏற்பாட்டு ‘ஆவிக்குரிய’ (Charismatic) அனுபவத்தைப் பெற்றவர்கள்! அவர்கள் இரத்தத்தினால் மீட்கப்பட்டு, சமுத்திரத்தினாலும் மேகத்தினாலும் ஞானஸ்நானம் பெற்றவர்கள்! இது இன்றைய தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்துக்கும், பரிசுத்தாவியின் அபிஷேகத்திற்கும் ஒப்பானது என தெளிவாய் வேதம் கூறுகிறது (1கொரி.10:2). ஆனால் யோசுவா, காலேப் ஆகிய இருவர் மாத்திரமே வாக்குதத்தம் செய்யப்பட்ட பூமியில் பிரவேசிக்க முழு இருதயமான விசுவாசம் பெற்றிருந்தனர். இவர்கள் தவிர, மற்ற எல்லா ஜனங்களையும் தேவன் வனாந்திரத்தில் அழித்தார்! இப்போதும் இரண்டுபேர் மாத்திரமே மீதம் இருந்தனர்! தன்னுடைய நோக்கத்திற்கு இடையூறான எந்த சாட்சியையும் அழிப்பதற்கு தேவன் முழு இருதயத்துடன் ஆயத்தம் உள்ளவராகவே இருக்கிறார் (உபா.2:14,15). ஆம்! தேவனுக்குப் பரிசுத்தமே

மேன்மையானது. ஒருசமயம், கானான் தேசத்தில் தேவனுடைய சாட்சியை அழித்திட சாத்தான் முயற்சித்து ஆகாணைவஞ்சித்து, அவன் திருடவும் மறைக்கவும் செய்யும்படி செய்தான். ஆனால் தேவனோ அங்கு இடைபட்டு, தன்னுடைய தூய்மையான சாட்சியை நிலை நிறுத்தும்படி, ஆகானின் குடும்பத்தையே அழித்துப்போட்டார்!

சவுல் இஸ்ரவேலின் ராஜாவாய் நியமிக்கப்பட்டபோது, தாழ்மையுள்ள மனுஷனாகவே இருந்தான்! ஆனால் சாத்தான் மறுபடியும் தேவனுடைய சாட்சியை கறைபடுத்தும்படியே, கிரியை செய்தான். ‘இதனிமித்தம்’ பெருமையடைந்த சவுல் தேவனால் புறக்கணிக்கப்பட்டான்! ஆனால் தாவீதையோ தன் இருதயத்திற்கு ஏற்ற மனிதனாகக் கண்டார் என வாசிக்கிறோம் (1சாமு.15:16). சாத்தான், தாவீதைக் கறைப்படுத்த தோல்வியுற்றபோதும், அவன் மகன் சாலொமோனை ஸ்திரீகளாலும், பணத்தினாலும் கறைப்படுத்தி விட்டான். இதனிமித்தமே இஸ்ரவேல் இரு இராஜ்ஜியங்களாகப் பிரிந்தது!

பின் அடுத்த நான்கு நூற்றாண்டுகளாக தேவன், நாம் முன்னமே பார்த்ததுபோலவே மறுபடியும் தன் தீர்க்கதரிசிகளை இஸ்ரவேலிடம் அனுப்பினார். ஆனால் இஸ்ரவேலரோ அவர்களுடைய எச்சரிப்பு களைப் பரிசுதித்து நிந்தித்தனிமித்தம், தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு அவர்கள்மீது உண்டாகி இஸ்ரவேலும், யூதாவும் சிறையிருப்புக்கு உள்ளானது (2நாளா.36:15,16). பின்பு, சிறைப்பட்ட பாபிலோனுக்குத் தேவன் எசேக்கியேல் தீர்க்கதரிசியை அனுப்பி, “தேவன் தூய்மையான சாட்சியை விரும்புகிறார்” என்று ஜனங்களிடம் கூறினார் (எசே.43:12). அந்த புறஜாதிகளின் இராஜ்ஜியத்தில் “தேவனுக்கென்று தூய்மையான சாட்சியைக்” காத்துக்கொண்ட தன்னுடைய தாசன் தானியேலையும் அவனோடுகூட மூன்றுபேரையும் தேவன் எழுப்பினார் (தானி.1:8). திரளான யூதர்கள் அங்கு அடிமைப்பட்டிருந்தனர்.... ஆனால் “தேவனுடைய தூய்மையான சாட்சி” யானது இந்த “நான்கு” வாலிபர்களின் உறுதியான பரிசுத்த நிலையினால் (Stand for Purity) காக்கப்பட்டது!

vi) யோவான்ஸ்நானகன் காலம் தொடங்கி புதிய ஏற்பாட்டின் காலம் வரை தேவனின் எதிர்பார்ப்பு:

இஸ்ரவேலருக்கு மல்கியா தீர்க்கதரிசி மூலமாக தேவன் அளித்த கடைசி செய்தியைத்தான் நாம் ஏற்கனவே பார்த்தோம். நானூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு தேவன் யோவான்ஸ்நானகனை அனுப்பினார். மறுபடியும் தேவனுடைய மனபாரமாய் தொனித்த வார்த்தை என்ன வென்றால், “பரிசுத்தமே” ஆகும். “மனந்திரும்பி உங்கள் வழிகளை சீர்படுத்துங்கள்” என்பதுதான் யோவான்ஸ்நானகன் பிரசங்கித்த செய்தி! இந்த யோவான்ஸ்நானகன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டபோது

“இயேசு” இதே செய்தியைத்தான் தொடர்ந்து பிரசங்கிக்க ஆரம்பித்தார் (மத்.4:12,17). அதேபோல், மலைப்பிரசங்கத்தின் முழு கருத்தின் பொருளும், “பரிசுத்தம்” தான். கவனியுங்கள்! இயேசு இங்கு வலியுறுத்தியது ‘சுவிசேஷமோ’ அல்லது ‘சமூக சேவையோ’ அல்லது வேறு எந்த கிரியையோ அல்லாமல் “தனிமனிதனின் இருதயப் பரிசுத்தத்தைப்” (Personal Purity of Heart) பற்றியே இருந்தது.... ஆ. இது எத்தனை ஆச்சரியம்!

நாம் ரோமர் தொடங்கி யூதா வரைக்கும் உள்ள நிருபங்களை வாசிக்கும்போது, அங்கும் “தனிமனிதன் வாழ்க்கையில் உள்ள தூய்மையே” வலியுறுத்தப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். “புறஜாதிகளை மாற்றுங்கள்” என்றோ அல்லது “முழு நேர ஊழியத்திற்குச் செல்லுங்கள்” என்றோ நிருபங்களில் ஒரு இடத்தில்கூட பார்ப்பது கடினம்! வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில், சபைகளுக்குத் தேவனுடைய கடைசி செய்தியாக, நாம் மறுபடியும் இதே செய்தியின் கருப் பொருளைத்தான் காண்கிறோம் (வெளி.2,3). எந்த சபையும் “நீங்கள் சுவிசேஷ ஊழியம் செய்யவில்லை” என்றோ “நீங்கள் சமூக சேவை செய்யவில்லை” என்றோ கடிந்து கொள்ளப்படவேயில்லை! மாறாக, “பரிசுத்தத்திலும், அன்பிலும்” சபையின் தரம் குறைவாயிருந்ததினிமித்தமே சபைகள் தேவனால் கடிந்து கொள்ளப்பட்டது!

வேதாகமத்தின் இறுதிப்பகுதியில், தேவன் கடைசியாக தன் இருதயத்தின் விருப்பத்திற்கிணங்க, பல்வேறு காலங்களில் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட 144,000-ம் பேரைத் தனக்கென கண்டுகொண்டார். யார் இவர்கள்? “இருதயத்தை சுத்திகரியுங்கள்” என்ற அழைப்பிற்குத் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்து, தங்களின் ஜீவியத்தை எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும், லௌகீகத்திலிருந்தும் சுத்திகரித்து, சிலுவையின் பாதையில் ஆட்டுக்குட்டியானவர் சென்ற எல்லாப் பாதைகளிலும் பின் தொடர்ந்தவர்கள். கடைசியாக, இவர்கள்தான் “கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியாக” முற்றுப்பெறுகிறார்கள்! (வெளி.14:1-5; 21:1,2,7,9-11). ஆம், “மகா” (Great) பெரிய தொகையாக (வெளி.17:5) கணிக்கப்படும் சடங்காச்சார கிறிஸ்தவ உலகத்தால் எதிர்க்கப்பட்ட “பரிசுத்த” (Holy) மணவாட்டி இவள்! (வெளி.21:2).

vii) இறுதியாக என்னையும் உங்களையும் குறித்த தேவனின் எதிர்பார்ப்பு:

இப்போது நாம் ஒரு குறுக்குச் சாலையில் (Cross road) நிற்கிறோம்! தரம் (Quality) அல்லது எண்ணிக்கை (Quantity) ஆகிய இரண்டில் ஒன்றை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்!! இவ்வாறு, வேதாகமம் முழுவதும் தேவனுடைய விருப்பமாய் இருப்பதெல்லாம் “தூய்மையான சாட்சியின் வாழ்க்கையே” என்று நாம் அறிந்தும், இந்தச் செய்தியை நம்

இருதயத்திற்குள் எடுத்துக்கொள்ளவில்லையென்றால், தேவனுடைய வார்த்தையில் கடைசியாக நமக்குச் சொல்லப்படும் செய்தி இதுதான்: “இன்னமும் அசுத்தமாயிருந்து.... இன்னமும் அநீதி செய்யுங்கள்” என்றே அவர் நம்மைக் கைவிட்டுவிடுவார்! (வெளி.22:11). ஆம், ஆவியானவர் சொல்வதைக் கேட்க காதில்லாதவர்களுக்கு வேறு எந்த நம்பிக்கையுமே இல்லை!

சுவிசேஷ ஊழியத்திற்கோ, வேறு சமூகப்பணிக்குோ, ஆவியானவர் விரோதமானவர் இல்லை என்பதை நாம் அறியவேண்டும்! அதேசமயம், எண்ணிக்கைக்காகத் தரத்தை பலிசெலுத்தும் “அசுத்தமான சாட்சியில்” தேவன் ஒருக்காலும் பிரியம் கொள்ளமாட்டார் என்ற உண்மையையும் நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும்!

ஆம், காதுள்ளவன் எவனோ அவன் கேட்கக்கூடவன்!

வெறும் மார்க்க பக்தியை, இனம் காண வேண்டும்!

3

பரிசுத்த வாழ்க்கையை நாடிப் பின்தொடரும் ஓர் கிறிஸ்தவனை சந்திக்கும் மிகப்பெரியதோர் அபாயம் யாதெனில், இவர்கள் நாளாவட்டத்தில் ஆவிக்குரிய வர்களாய் (SPIRITUAL) வளர்ச்சியடைவதற்குப் பதிலாய் வெறும் மார்க்கபக்தியில் (RELIGIOUS) முடிவடைவதே யாகும். பகுத்து வேறுபிரிக்கத் தெரியாத அநேக விசுவாசிகள் ‘மார்க்க பக்தியை’ ஆவிக்குரிய தரமென்றே தவறாய் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்! ஆனால் இந்த இரண்டிற்கும் உள்ள வித்தியாசமோ விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைப்போலாகும். மார்க்க பக்தி மனுஷீகம்! ஆவிக்குரிய தன்மையோ தெய்வீகம்!! நியாயப்பிரமாணம் ஜனங்களை மார்க்க பக்தியுள்ள வர்களாய் மாற்ற முடிந்ததே அல்லாமல், அவர்களை ஆவிக்குரியவர்களாய் மாற்ற முடியவில்லை. மார்க்கபக்தி எல்லோரும் காணும்படியான வெளியரங்கமானவைகள்! ஆவிக்குரிய தன்மையோ பிரதானமாய் அந்தரங்கமான இருதயத்தைச் சார்ந்ததாகும்!

கடைசிநாட்களில் அநேகர் தேவபக்தியின் வேஷத்தை அல்லது தோற்றத்தைத் தரித்து, மெய்யான அதன் பெலனை மறுதலிப்பவர்களாய் இருப்பார்களென தேவனுடைய வார்த்தை நம்மை எச்சரிக்கிறது (2தீமோ.3:5). அதாவது, இவர்கள் ஆவிக்குரியவர்களாய் இல்லாமல் மார்க்கபக்தி கொண்டிருப்பார்கள்.... இவர்கள் கூட்டங் களுக்கு ஒழுங்காகச் செல்வார்கள், அனுதினமும் வேதம் வாசித்து ஜெபிப்பார்கள், முழு இரவு உபவாச ஜெபத்தில் கூட பங்கு பெறுவார்கள், தங்கள் சம்பாத்தியத்தில் ஒழுங்காய் தசம்பாகம் செலுத்துவார்கள்.... ஆனால் இவை அனைத்திலும் மனுஷரின் புகழ்ச்சியையே இன்னமும்

தேடுவார்கள், தங்களுக்காகவே ஜீவிப்பார்கள், பணத்தை நேசிப்பார்கள், பிறருடைய காரியங்களை தர்க்கித்து தீது பேசிட இன்னமும் ஆர்வம் கொண்டிருப்பார்கள். யார் இவர்கள்? மார்க்க பக்தியுள்ளவர்கள்! ஆவிக்குரியவர்கள் அல்லவே அல்ல! இவர்கள் இப்படியெல்லாம் தேவபக்தியின் வேஷத்தைத் தரித்து அதற்குரிய பெலன் (ஜீவியம்) இல்லாமல் இருப்பார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக கீழே தரப்பட்டுள்ள சில உதாரணங்களைப் பாருங்கள் :

1) நீங்கள் மாம்சத்தையும் அதன் ஆசை இச்சைகளையும் சிலுவையில் அறையும் ஆர்வத்தைக் காட்டிலும், கூட்டங்களுக்குச் செல்வதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினால் - நீங்கள் ஓர் மார்க்கபக்தன்! ஆவிக்குரியவனல்ல (கலாத்தியர் 5:24).

2) நீங்கள் நாள் முழுவதும் உங்கள் நாவை அடக்கி வாழ்வதற்குரிய ஆர்வத்தைக்காட்டிலும், ஒவ்வொருநாள் காலையிலும் வேத புத்தகத்தை கையில் எடுத்துக்கொண்டு அடக்கமான தியான நேரத்தில் அதிக ஆர்வம் காட்டினால் - நீங்கள் ஓர் மார்க்கபக்தன்! ஆவிக்குரியவனல்ல.

3) நீங்கள் பண ஆசையிலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டுமே என்ற ஆர்வத்தைக்காட்டிலும், உபவாசித்து ஜெபிப்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினால் - நீங்கள் ஓர் மார்க்கபக்தன்! ஆவிக்குரியவனல்ல.

4) நீங்கள் உங்கள் தனிப்பட்ட ஜீவியத்தில் பரிசுத்தமாகுதலின் ஆர்வத்தைக்காட்டிலும், சவிசேஷ ஊழியத்தில் அதிக ஆர்வம் காட்டினால் - நீங்கள் ஓர் மார்க்கபக்தன்! ஆவிக்குரியவனல்ல.

மார்க்க பக்தர்களின் இதுபோன்ற எல்லாக் கிரியைகளும் நல்லவைகள்தான். ஆனால் எதற்கு முதல் முக்கியத்துவம்? என்பதே இப்போது கேள்விக்குறியாக உள்ளது. சரியான முக்கியத்துவத்தை தெரிந்து கொண்டவனே ஆவிக்குரிய மனுஷனாய் ஓங்கி வளருவான்!

மார்க்க பக்தர்கள் எழுத்தின்படியான தேவவார்த்தைகளில் மாத்திரமே ஆர்வம் கொள்கிறபடியால் முடிவில் நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதியை மட்டுமே தழுவிக்கொள்கிறார்கள். ஆவிக்குரியவர்களோ “மாம்சமாக மாறிய வார்த்தையில்” (நம்மைப் போன்ற இச்சைகளும் ஆசைகளும் கொண்ட மாம்சத்தில் வெளிப்பட்ட கிறிஸ்துவில்!) பிரதான ஆர்வம் கொண்டவர்களாய் இருப்பதால், முடிவில் தேவனுடைய நீதியாகிய, திவ்விய சபாவத்தைக் கண்டடைகிறார்கள்!

மார்க்கபக்தர்கள் தங்களின் ஒவ்வொரு செயலுக்கும், யாராகிலும் சில உயர்ந்த தேவமனிதர்களின் வார்த்தைகளை.... “இன்னார் இவைகளை இப்படிச் சொல்லி இருக்கிறார்” எனக் குறிப்பிட்டு தங்கள் செயலை நியாயப்படுத்த முயற்சிப்பார்கள். ஆவிக்குரியவர்களோ

மனுஷர்களுக்கு முன்பாகத் தங்களை ஒருபோதும் நியாயப்படுத்த முயற்சிக்க மாட்டார்கள்!

மார்க்கபக்தர்கள் தேவனுடைய அபிப்பிராயத்தைவிட மனுஷர்களின் அபிப்பிராயத்தில் அதிக ஆர்வம் காட்டுவார்கள். ஆவிக்குரியவர்களோ தேவனுடைய அபிப்பிராயத்தில் மாத்திரமே கவனம் கொண்டிருப்பார்கள். மார்க்கபக்தர்கள் யாரோ சில மூத்த சகோதரர்கள் அவர்களைப் புகழ்ந்து கூறிய வார்த்தைகளை பல ஆண்டுகள்கூட தங்கள் மனதில் வைத்து மகிழுவார்கள். ஆவிக்குரியவர்களோ இயேசுவைப் போலவே மனுஷருடைய சாட்சிகளை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விடுவார்கள் (யோவான் 5:34).

ஏனெனில், ஆவிக்குரியவர்கள் தங்களுக்குள் தாங்கள் காணும் அகசிகளை மற்றவர்கள் காணவில்லை என்ற உண்மையை அறிந்திருக்கிறபடியால், ‘மனுஷருடைய புகழ்ச்சி’ எல்லாம் ஒன்றிற்கும் உதவாது என்பதை இவர்கள் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்கள்!

மார்க்கபக்தர்கள் ஓர் சட்டதிட்டத்தை உடையவர்களாய் நியாயப் பிரமாணத்திற்கு கட்டுப்பட்டு இருப்பார்கள். இவர்கள், தேவனைப் விரியப்படுத்த குறைந்தபட்ச தேவை என்ன? என்பதிலேயே சிந்தை கொண்டிருப்பார்கள். இதினிமித்தமே இவர்கள் தங்கள் சம்பாத்தியத்தில் சரியாய் 10% (சுசமபாகம்) கணக்கிட்டு, அதை இப்போது ரொம்பவும் ‘அலட்சியமாய்’ தேவனுக்கு செலுத்துவார்கள். பழைய ஏற்பாட்டில் இவ்வித மனப்பாங்கைக் கொண்டிருந்த இஸ்ரவேலர்கள்... முடிவில், தங்கள் காணிக்கைகளைக் கண் ஊனமானதும், கால் ஊனமானதும், நோய் பிடித்ததுமான காளைகளைக் கர்த்தருக்குக் கொடுத்து, பலி செலுத்தும் நிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள்!! (மல்.1:8). இன்றும், இதே மனப்பாங்கை புதிய ஏற்பாட்டின் கற்பனைகளிலும் ஒருவன் கொண்டிருக்க முடியும். புதிய ஏற்பாட்டு கட்டளை, மனைவிகள் தங்கள் புருஷருக்கு அடங்கியிருக்க வேண்டுமென கூறுகிற படியால், ஒரு சகோதரி எழுதப்பட்ட வார்த்தைக்கு “குறைந்த பட்சம்” எவ்வளவு கீழ்ப்படியலாம்? என எண்ணிட முடியும். இப்படிப்பட்டவன் ‘வார்த்தைக்கு’ கீழ்ப்படிய வேண்டுமே என்பதற்காகத் தன் தலைமுடியின் வசீகரம் முழுவதுமாய் மூடப்படாமல் “குறைந்த பட்சம்” எவ்வளவு மூடலாம் என்றே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பான்!

புருஷர்களும், ஸ்திரீகளும் தங்களுக்குரிய எல்லாவற்றையும் வெறுத்து வீடாமலே, ஆவிக்குரியவர்களாய் மாறுவதற்கு “குறைந்தபட்சம்” தேவை என்னவென்றும் சிந்திக்கக்கூடும்!

“இப்படி புதிய ஏற்பாட்டில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதா? சரி, இருக்கட்டும்.... இப்போது இவ்வுலகத்திற்குரியவைகளில்

குறைந்தபட்சம் எவைகளை நான் வெறுத்து விடலாம்?” என்பதே இதுபோன்ற லட்சணத்தில் வாழும் ஜனங்களின் தொடர்ச்சியான கேள்வியாய் இருக்கிறது. இவர்களெல்லாம் ஒருக்காலும் ஆவிக்குரிய வர்களாய் மாறிடவே முடியாது! இவர்களுக்கு எஞ்சி நிற்கும் பட்டம் “மார்க்க பக்தன்!” என்பதேயாகும்.

ஆனால், இயேசுகிறிஸ்துவின் சிந்தையோ, முற்றிலும் வேறுபட்டதாய் இருந்தது! தன் பிதாவைப் பிரியப்படுத்துவற்கு குறைந்தபட்சம் எது தேவை என்பதை கண்டுபிடிப்பதில் அவர் அக்கறை காட்டவேயில்லை. மாறாக தன் பிதாவுக்கு தன் எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணிக்கும்படியாக “எது அதிகபட்சம்?” என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதிலேயே அதிக அக்கறையும் ஆர்வமும் காட்டினார். இதனிமித்தமே, அவர் சிறுவனாய் இருந்து நியாயப்பிரமாணத்தை கற்றபோதெல்லாம் அப்பிரமாணங்களுக்குப் பின்பாக மறைந்திருந்த ஆவியை அல்லது உள்ளான நோக்கத்தைக் கண்டுபிடிக்க தீவிரம் கொண்டிருந்தார்..... அதைக் கண்டு பிடித்தும்விட்டார்! உதாரணமாக, நியாயப்பிரமாணத்தின் குறைந்தபட்ச தேவையான “சரீரத்தில் விபசாரம்” செய்யாதிருந்தால் மாத்திரம் போதாது என்பதைக் கண்டார். இந்த நியாயப்பிரமாணத்தைத் தன் பிதாவுக்கு முன்பாக வைத்து ஆழ்ந்து தியானித்தார். இவ்வாறு ஏசாயா 53:11 கூறுகிறபடி, அவர் தன் ‘ஆத்துமாவில் மிகுந்த பிரயாசம் கொண்டு’ தேவனைத் தேடியபடியால் முடிவில் பரத்தின் வெளிச்சத்தை (பலனை) கண்டார் (NASB - ஆங்கில வேதாகமம்). ஆம், அந்த நியாயப்பிரமாணத்திற்குப் பின்பாக மறைந்திருந்த ஆவி அல்லது நோக்கமெல்லாம் ஒருவன் தன் இருதயத்தில் கூட இச்சிக்கவும் கூடாது என்ற வெளிச்சத்தை அல்லது சத்தியத்தை முடிவில் கண்டுபிடித்துவிட்டார்! இவ்வாறாகவே நியாயப் பிரமாணத்தின் ஒவ்வொரு கற்பனைகளுக்குப் பின்பாகவும் மறைந்திருந்த ஆவியை அவர் கண்டுபிடித்தார்! ஆம், இவ்விதமாகவே அவர் புதிய உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்தி, “மாம்சத்தின் வழியாய் பிரவேசிக்கும் புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தை” நமக்கென திறந்து வைத்தார்!

தன் மணவாளனை மிகவும் பிரியமாய் நேசிக்கும் ஓர் மணவாட்டி தன் மணவாளனை மகிழ்ச்செய்வதற்கு குறைந்தபட்சம் தான் என்ன செய்ய முடியும்? என ஒருபோதும் சிந்திக்க மாட்டாள். அதற்கு மாறாக, தன் மணவாளனை மகிழ்ச்செய்ய தன்னால் அதிகபட்சம் என்ன செய்ய முடியுமென்றே சிந்திப்பாள்! கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியின் மனோபாவமும் இதேபோல்தான் இருக்கும்! இங்குதான் ஒரு வேலைக் காரனுக்கும், ஒரு மணவாட்டிக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நாம் காண்கிறோம். சம்பளத்திற்காக வேலை செய்யும் வேலைக்காரன் தன் உழைப்பை கவனமாய் தன் கடிகாரத்தைப் பார்த்து கணக்கிடுவான். அதிக நேரம் வேலை செய்துவிட்டால் ‘ஓவர்டைம்’ கணக்குப் பார்த்து

கூடுதலான சம்பளத்தை எதிர்பார்ப்பான். இதற்கு மாறாக ஓர் மகன் அல்லது ஓர் மனைவி எத்தனை மணி நேரமானாலும் வேலை செய்வார்கள்... சம்பளத்தை எதிர்பார்த்து அல்ல, மிகுந்த அன்பினாலேயே அப்படிச் செய்வார்கள். மார்க்க பக்தனுக்கும் ஆவிக்குரியவனுக்கும் இடையில் காணும் வித்தியாசம் இதுவே ஆகும்!

“நான் கர்த்தரீடத்திலிருந்து எதைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்?” என சிந்திக்கும் மனோபாவம் ஒருவனை மார்க்க பக்திக்கே நடத்த முடியும். இதற்கு மாறாக, “நான் பெற்றிருக்கும் இந்த ஒரே ஒரு பூமிக்குரிய வாழ்க்கையில், கர்த்தர் என்னிடமிருந்து எவைகளையெல்லாம் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்?” என சிந்திக்கும் மனோபாவமே ஒருவனை உண்மையான ஆவிக்குரிய தன்மைக்கு நடத்திச் செல்ல முடியும்!

இவ்வித ஆவிக்குரிய நிலையில் வாழ்பவன் மாத்திரமே, குறைந்த பட்ச தேவையான ஒரு மைல் போவதைவிட “நானாகவே மனமுவந்து” இரண்டு மைல் செல்வான்!

தேவன் முதலாவது நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்ததின் நோக்கம் என்னவென்றால், மனுஷர் புகழ்ச்சியை சம்பாதித்து தரும் நியாயப்பிரமாணத்தின் வெளியரங்கமான நீதியில் ஒருவன் திருப்தி கொண்டிருக்கிறானா அல்லது இன்னும் அதிகமாய் தேவனைத் தேடுகிறானா? என காணும்பொருட்டே ஆகும்! ஆனால், இன்று எண்ணற்ற விசுவாசிகள் ‘வெளியரங்கமான நீதியாகிய’ தங்களை மூடியிருக்கும் அத்தி இலைகளில் திருப்தியாய் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் யாவரும் மார்க்க பக்தர்கள்! வெறும் மார்க்க பக்தியை வெறுத்த இயேசுவோ, ஒரு சமயம் தன்னை அத்தி இலைகளால் நிறைத்திருந்த அத்தி மரத்தை சபித்தார் என மாற்கு 11:13,14,21 வசனங்களில் வாசிக்கிறோம். சுவிசேஷமோ நாம் இரட்சிக்கப்படும்படி தேவ பெலனாய் இருக்கிறது. இந்த நற்சுவிசேஷமே, வெற்று இலைகளை சபித்து, அவைகளை உதிரப்பண்ணி, தேவன் மனுஷனுக்கு கொடுக்க விரும்பும் உண்மையான பரிசுத்தமாகுதலின் ஜீவியத்தை நமக்கு வழங்குகிறது!

ஆனால், இந்த சுவிசேஷம் மெய்யாகவே நமக்குப் பலன்தர வேண்டுமென்றால், நாம் முதலாவது ஆணித்தரமாய் மனந்திரும்ப வேண்டியதே அவசியமாயிருக்கிறது. ‘ஆணித்தரம்’ (RADICAL) என்ற வார்த்தை, மரத்தின் ஆணிவேரிலிருந்து (RADICAL ROOT) தோன்றிய வார்த்தையாகும். இவ்விதமே நம்முடைய மனந்திரும்புதல் நம் இருதயமாகிய ஆணிவேரின் ஆழத்திலிருந்து தோன்றுவதாய் இருக்க வேண்டும். ஆழமாய் மனந்திரும்புதலின் பொருள் இதுவே ஆகும். இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு முன்னோடியாக, மனந்திரும்புதலின் செய்தியைக் கொண்டுவந்த யோவான்ஸ்தானாகன் கூறும்போது “இயேசு கோடாரியை

மரத்தின் வேர் அருகில் வைத்திருக்கிறார்” என்றே கூறினார். ஆம், ஒவ்வொரு பாவமும் இருதயமாகிய வேரிலிருந்தே தோன்றுகிறது. ‘மரத்தின்மேல் வெளியரங்கமாகும் கனியாகிய பாவத்திற்காக’ மாத்திரம் மனந்திரும்புவோம் என்றால் நாம் இன்னமும் ஆணித்தரமாய் மனந்திரும்பக் கற்றுக்கொள்ளவில்லை! உதாரணமாய் புறங்கூறுதல் என்ற பாவம், ஒரு சகோதரர் மீது உருவாகும் தவறான அபிப்பிராயம் என்ற வேரிலிருந்து தோன்றியதே ஆகும். ஆணித்தரமான மனந்திரும்புதல் இந்த தவறான அபிப்பிராயத்தின்மீது ஆழமாய் கிரியை செய்வதாய் இருக்குமே அல்லாமல் புறங்கூறுதல் என்ற கனியாகிய செயலின்மீது மாத்திரம் கிரியை செய்வதாய் இருக்காது! நாம் வெளியே உள்ள செய்கைகளை மாத்திரம் மாற்றுபவர்களாய் இருந்தால், அது மரத்தின் மேலே தோன்றிய பழங்களை சுத்தரிக்கோலினால் வெட்டிய தற்கு ஒப்பாகவே இருக்கும். ஆனால், இயேசுவோ ‘சுத்தரிக்கோலோடு’ வராமல், வேரை வெட்டும்படி ‘கோடாரியோடு’ வந்தார் என்றே சவிசேஷம் நமக்கு அறிவிக்கின்றது.

எனவே, உண்மையான ஆவீக்குரிய மனுஷன் ஜனங்களின் நல் அபிப்பிராயத் திற்காக மேலே தோன்றும் கெட்டபழங்களைப் பிடுங்குவதில் திருப்திகொள்ளாமல், தேவனுடைய வெளிச்சத்தில் தனக்குள்ளிருக்கும் ‘பாவத்தின் வேரை’ ஆணித்தரமாய் நியாயந்தீர்க்கக்கூடியவனாய் இருப்பான்!

மார்க்க பத்தியின் ஜனங்கள் மிக எளிதில் வஞ்சிக்கப்படுவார்கள். ஒரு கணவன் தன் மனைவியின்மீது தீமையான மனோபாவத்தை உடையவனாய் சுமார் 6 மாதங்கள்கூட இருக்கமுடியும்! இந்த 6 மாத காலமும் தன்னை அடக்கிக்கொண்டு மனைவியைப் பாதிக்கும்படியான ஒரு வார்த்தைகூட பேசாமலே இருக்கமுடியும்! ஆனால், நீண்டகால இவனுடைய ‘சுய கட்டுப்பாடு’ ஒருநாளில் பயங்கர கோபமாய் கொப்பளித்து வெடித்துவிடும்! இவ்வளவு பரிதாபமான தன்னுடைய நிலையில், தான் 6 மாதங்கள் ஜெயவாழ்க்கை வாழ்ந்ததாகவும், கோபமடைந்த இக்குறிப்பிட்ட தருணத்தில் மட்டுமே தான் பாவத்தில் விழுந்ததாகவும் தன்னைக்குறித்து எண்ணிக்கொள்வான் என்றால், துளியும் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் இவன் தன்னைத்தானே வஞ்சித்துக்கொண்டவனாய் இருப்பான்!

உண்மையில் இவன் செய்ததெல்லாம் பயங்கர வெடிகுண்டுகளான ‘டைனமைட் - குச்சிகளை’ 6 மாத காலமாக ஒவ்வொன்றாய் சேர்த்து குவித்துக் கொண்டிருந்தான்! இவ்வாறு சேர்த்து முடித்த கடைசி நேரத்தில், ஒரு சிறிய தீக்குச்சி அவ்விடத்தில் கொளுத்தப்பட்டதும் குவிக்கப்பட்டிருந்த அத்தனை டைனமைட் - குச்சிகளும் பயங்கரமாய் வெடித்துவிட்டது! காலமெல்லாம் இவர் பாவத்தில்தான் வாழ்ந்து

கொண்டிருந்தார்.... ஆனால், அவைகளோ நீண்டகாலமாக வெளியே தோன்றவில்லை, அவ்வளவு தான்! எனவே இப்போது பயங்கர வெடி விபத்திற்கு காரணம், தீக்குச்சி அல்ல.... மாறாக, இவர் 6 மாதங்களாய் சேர்த்துக் குவித்த டைனமைட் - குச்சிகளேயாகும்!

காரியம் இவ்வாறு இருப்பதால் நாம் பிறர்மீது கொண்டுள்ள மனோபாவத்தில் நம்மை “தேவனுடைய அன்பிலே” காத்துக்கொள்வதற் குரிய யுத்தத்தை நாம் செய்யாவிட்டால் (யூதா 21), நாம் என்னதான் ஓர் மார்க்க பக்தனாய் இருந்து ஓர் வெளியரங்கமான நல்ல சாட்சியைப் பெற்றிருந்தாலும், இன்னமும் பாவம் செய்கிறவர்களாய் தான் இருப்போம்! இன்று அநேக விசுவாசிகளிடம், ஆவிக்குரிய நிலையைப் பகுத்தறியும் திறன் காணப்படாதபடியால், “6 மாதம் சுய -கட்டுப் பாடோடு டைனமைட்-குச்சிகளை சேர்த்துக் குவித்தவனை ஆவிக்குரியவன்!” என தவறாக எண்ணிக்கொள்கிறார்கள்!

நாம் பாவத்தை “பாவமாக” கருதாவிட்டால் ஆணித்தரமான மனந்நிரும்புதல் நம்மில் ஒருக்காலும் ஏற்படாது.... மார்க்க பக்தியிலிருந்தும் விடுதலையாக முடியாது! இயேசு கற்பித்தபடி கோபத்தை அதற்குரிய உண்மையான பெயராகிய “கொலை” என்றே நாம் அழைக்க வேண்டும் (மத்தேயு 5:21,22). இவ்விதமே ஒவ்வொரு பாவத்தையும் புதிய உடன்படிக்கையின் வெளிச்சத்தில் காணத் தவறுவீர்களென்றால், நீங்கள் உங்கள் வாழ்நாளெல்லாம் மார்க்க பக்தியின் போர்வைக்குள் தான் சிக்கியிருப்பீர்கள்! ஆம், நீங்கள் ஒருக்காலும் உண்மையான ஆவிக்குரிய நிலையை அடைய மாட்டீர்கள்! ஓர் மார்க்க பக்தன் வெளியரங்கமான தன் நீதியில் மிக மிக துல்லியமாக நடந்து கொள்ள முடியும்....

பரிசேயர்கள் சீரகத்திலும், ஒருத்தலாமிலும், வெந்தயத்திலும் கூட சரியாக தசமபாகம் (10%) செலுத்தினார்கள். இவ்வாறாக வெளியரங்கமான நீதியில் இவர்கள் 1 மில்லி மீட்டர்கூட விலகாதிருந்தார்கள்! இருப்பினும், இவர்களோ அன்பிலிருந்தும், இரக்கத்திலிருந்தும், நற்குணத்திலிருந்தும் பல மைல்கள் தூர விலகிச் சென்று விட்டார்கள்!

இந்த அபாயம் நீதியின் வாழ்க்கையை வாஞ்சித்துப் பின் தொடரும் நம் யாவருக்குமே உள்ளது. 100% வெளியரங்கமான நீதியில் வாழ்ந்துவிட்டு அன்பின் பாதையிலிருந்து 100% விலகிச் செல்லும் அபாயம்! புதிய உடன்படிக்கையின் நீதியின் பாதை, அன்பின் பாதையே ஆகும். நாமோ இந்த அன்பின் பாதையைவிட்டு 1 மில்லி மீட்டர்கூட விலகி விடாமல் இருப்பதற்கே மிகுந்த கவனம் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆம், இதுவே உண்மையான ஆவிக்குரிய நிலைக்கு வழியாகும்!

பாவ - உலக வாழ்வினிமித்தம் நரகத்திற்குச் செல்பவர்களைக் காட்டிலும், மாயமான மார்க்க பக்தியினிமித்தம் (பரிசேயர்களைப் போல!) நரகத்திற்குச் செல்லும் ஜனங்களே அதிகமாய் இருக்கிறார்கள். இதனிமித்தமே மார்க்க பக்திக்கும் ஆவிக்குரிய நிலைக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் காண்பதற்கு நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதை கொண்டிருக்க வேண்டும்! நம்முடைய வெளியரங்கமான கிரியைகள் நல்லதாக இருந்தாலும், அவைகள் கர்த்தரைப்பற்றிய ஊக்கமான அன்பினால் தூண்டப்பட்டதாயிராவிட்டால், அக்கிரியைகள் யாவும் வெளி வேஷமேயாகும்! இக்கிரியைகளே “செத்த கிரியைகள்” என்றும், இவ்வித செத்தகிரியைகளைவிட்டு நாம் மனந்திரும்ப வேண்டுமென்றும் தேவனுடைய வார்த்தை நமக்குப் போதிக்கின்றது (எபி 6:1).

யூதா தன் நிருபத்தில், ஆவிக்குரியவர்களாய் இல்லாமல் மார்க்க பக்தி கொண்டவர்களாய் இருந்த மூவரை குறிப்பிட்டு எழுதுகிறார். காயீன், பிலேயாம், கோரா ஆகிய இந்த மூன்று பேரையும் வேதத்தின் வெளிச்சத்தில் காண்பது நமக்கு மிகவும் அவசியமாகும் (யூதா 11).

1) காயீன் : இவன் தேவனற்ற ஓர் மனிதன் எனக் கூறிவிட முடியாது. இவன் ஆழமாய் மார்க்க பக்தி கொண்டவனும், தேவனுக்கு பலியை காணிக்கையாகச் செலுத்துவதில் நம்பிக்கை கொண்டவனும் ஆவான் (ஆதியாகமம் 4:3). ஆபேலும் தேவனுக்கு பலி செலுத்தினான். ஆனால், இந்த இருவருடைய பலிகளுக்கிடையில் காணும் வித்தியாசம், வானத்திற்கும் பூமிக்கும் உள்ள வித்தியாசமாகவும்; மார்க்க பக்திக்கும், ஆவிக்குரிய தன்மைக்கும் உள்ள வித்தியாசமாகவும் காணப்படுகின்றது! தேவனுக்கென்று வெளியரங்கமான பலியாக தங்கள் நேரத்தையும், பணத்தையும், சேவையையும் தரும் ஜனங்களுக்கு ஒப்பாகவே இந்த காயீன் காணப்படுகின்றான். ஆனால் ஆபேலோ ஒரு ஆட்டுக் குட்டியைக் கொண்டு பலிபீடத்தில் வைத்த செயல், அவன் தன்னையே முழுவதும் தேவனுக்கு தந்துவிட்டதை நமக்கு உணர்த்துவதாய் இருக்கிறது!

மார்க்க பக்திகொண்ட ஜனங்களும் இதேபோலவே காணிக்கை கொடுக்கிறார்கள், ஜெபிக்கிறார்கள். இன்னும் பல நற்கிரியைகளை செய்கிறார்கள்! ஆனால், இவர்கள் தங்களையே முழுவதும் தேவனுக்கு அர்ப்பணிக்கும் செயலை இன்னதென்று அறியமுடியாதவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தங்கள் தசம்பாகங்களை ஒழுங்காக கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் சோதனையின் வேளையிலோ இவர்கள் தங்கள் ‘சுயத்தையோ’ மரணத்திற்கு ஒப்புக் கொடுப்பதில்லை! இதுவே பழைய - புதிய உடன்படிக்கைகளின் இடையே காணும் முக்கிய வித்தியாசமாயிருக்கிறது! உங்கள் சுயத்திற்கு

நீங்கள் மரிக்காமலே பழைய உடன்படிக்கைக்குள் பிரவேசித்து விடலாம். ஆனால் உங்கள் சுயத்திற்கு நீங்கள் மரிக்காமலே புதிய உடன்படிக்கைக்குள் பிரவேசிப்பது ஒருக்காலும் சாத்தியமாகாது! இயேசு தனக்குண்டானவைகளில் ‘தசம்பாகங்களைச்’ செலுத்துவதற்காக வராமல், தேவனுக்கு உகந்ததும் பிரியமுமான பலியாய் இருக்கும் பொருட்டு தன்னைத்தானே முழுவதும் தந்துவிடுவதற்கே அவர் வந்தார்! காயின் சென்ற வழி ஓர் விசாலமான மார்க்கபக்தியின் வழியாகும். ஆபேல் சென்ற வழியே தேவனை கண்டடைவதற்கு வழிநடத்தும் ‘குறுகலான’ உண்மையான ஆவிக்குரிய வழியாகும். சுயத்திற்கு மரிக்காமல் நீங்கள் ஓர் வேலைக்காரனாக இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் சுயத்திற்கு மரிக்காமல் ‘ஓர் குமாரனாய்’ இருக்கலாம் என்பது ஒருக்காலும் முடியாது!

ஆபேலின் பலிக்குப் பதிலளிக்கும் விதமாய் தேவன் வானத்திலிருந்து அக்கினியை அனுப்பினார். ஆனால், காயின் காணிக்கையின் மீதோபரத்திலிருந்து அக்கினி வந்திறங்கவில்லை! ஒரு மனிதன் நான்தோறும் தன்னுடைய ‘சுயத்திற்காக தொடர்ச்சியாய் மரிப்பானென்றால்’ பரத்திலிருந்து அவனுடைய ஜீவியத்தின்மீதும், அவனுடைய ஊழியத்தின்மீதும் அக்கினி இறங்கிய வண்ணமாய் இருந்து கொண்டேயிருக்கும்!

2) பிலேயாம் : இவனும் மார்க்க பக்தி கொண்டவனே ஆவான். இந்த பிலேயாம் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய விரும்பிய ஓர் பிரசங்கியாய் இருந்தான். அதேசமயம் இவ்வுலகத்தில் அந்தஸ்து உள்ளவர்களை சந்திப்பதற்கும், பணத்தை சேர்ப்பதற்கும் பேராவல் கொண்டிருந்தான்! (எண்ணாகமம் 22). இவ்வாறு கர்த்தருடைய நாமத்தைக்கொண்டே தனக்கென்று புகழையும், பொருளாதார ஆதாயத்தையும் தேடினான்! இன்றும் இந்த “பிலேயாமிற்கு ஒப்பாக” ஏராளம் ஏராளமாய் கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகள் தோன்றியிருப்பதை நாம் கண்கூடாக காண்கிறோம். இருப்பினும் இவர்கள் பிரசங்கித்திடும் உபதேசமோ எழுத்துபூர்வமாய் மிகவும் சரியாகவே இருக்கின்றது! எனவேதான், பகுத்து - வேறு பிரிக்கத் தெரியாத விசுவாசிகள் இவர்களின் உபதேசங்களுக்குப் பின்னால் மறைந்துள்ள “பணத்தையும் புகழையும் நேசிக்கும் பிலேயாமின் ஆவியைக்” கண்டுபிடிக்கத் தவறிவிடுகிறார்கள். இப்பிலேயாமின் ஆவியைக் கொண்டவர்களே “தனக்கானதைத் தேடுகிறவர்கள்!” என பவுல் பிலிப்பியர் 2:21-ம் வசனத்தில் திட்டமாய் கூறினார்.

3) கோரா : மார்க்க பக்தியாளனாகிய இந்த கோரா ஆசாரிய குடும்பத்தைச் சார்ந்த லேவி கோத்திரத்தானாவான் (எண்ணாகமம் 16). ஆனால் இவனோ, கர்த்தர் தனக்கென்று தந்திருந்த ஊழியத்தில் திருப்தியற்றவனாய் இருந்தான். இவன் மோசேயைப்போலவே தானும் விரபல்யமாய்

இருக்கவேண்டும் என விரும்பினான். மார்க்க பக்தியின் போர்வையோடு வந்த ‘இந்த பொருளாசையே’ (தேவனைப் பொறுத்த மட்டில் புகழ் தேடுவதும், பணம் தேடுவதும் ஒன்றுதான்!) முடிவில் அவனுக்கு அழிவைக் கொண்டு வந்தது. தன் ஜனத்திற்கு மேலாக தேவனே நியமித்த ஆளுகைக்கு விரோதமான முரட்டாட்டத்தின் பாவத்தில் ஈடுபட்டவர்களின்மீது, தேவன் கடுமையாக நடவடிக்கை எடுத்தார்! ஆம், “உயிரோடு இருக்கும்போதே நரகத்திற்குச் சென்றார்கள்!” என்ற குறிப்பு இவர்களைக் குறித்து எழுதப்பட்ட இந்த ஒரு இடத்திலேயே வேதாகமம் சுட்டிக்காட்டுகிறது. கோராவும் அவனோடு சேர்ந்து கிளர்ச்சி செய்த தாத்தான், அபிராம் ஆகிய மூவரும் இவர்களின் குடும்பங்களும் உயிரோடு நரகத்திற்குச் சென்றார்கள்!

இன்று ஏராளமான பேர்கள் மூப்பர்கள், பிரசங்கிகள், ‘பாஸ்டர்கள்’ ஊழியத்திற்கென்று தாங்களாகவே தங்களை ‘சுய-நியமனம்’ (Self-appointed) செய்துகொண்டவர்களாய் இருக்கிறார்கள். இதுபோன்றவர்களுக்கு எதிராய் கிளர்ச்சி செய்வதொன்றும் அபாயமில்லை! சில சமயங்களில் அது தேவையாகவும் இருக்கிறது! ஆனால் தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட ஒருவருக்கு எதிராய் கிளர்ச்சியுற்று முரட்டாட்டம் செய்பவர்களின்மீது, தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு மிகவும் கடுமையாகவே வரும்!

ஒரு ஆவிக்குரிய மனிதன் இதுபோன்ற செயலை (ஆளுகைக்கு முரட்டாட்டம் செய்திரும் செயலை) தன் கனவில்கூட ஒருபோதும் எண்ணமாட்டான்! ஆனால், இக்கொடிய செயலை மார்க்க பக்தர்கள் செய்வார்கள்! ஆம், மார்க்க பக்த தன்னகத்தே இவ்வளவாய் ஆவிக்குரிய மதியீனம் கொண்டதாய் இருக்கிறது!

இன்று சபையில் ஒருவருக்கொருவர் அவலட்சணமாகப் போட்டியிட்டுக் கொள்பவர்கள், இந்த கோராவையே சித்தரிக்கிறார்கள்! தெய்வபயம் நிறைந்த ஓர் சகோதரனை மெச்சிக்கொள்வதற்கு உங்களுக்கு கஷ்டமாயிருந்தால், அதுவே உங்களிடம் கோராவின் ஆவிக்குரிய தீமை ‘ஏதோ கொஞ்சம் இருக்கிறது’ என்பதற்குரிய அடையாளமாகும். நாளாவட்டத்தில் நீங்கள் அச்சகோதரனை “குறைகூறத்” துவங்கிவிட்டால், உங்களிடம் கோராவின் ஆவி முழுவதுமாய் வந்துவிட்டது என்பதில் சந்தேகமே இல்லை! அல்லது அச்சகோதரனைப்பற்றிய குறைகூறுதலை மனம்விரும்பி காது கொடுத்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களாய் இருந்தாலும் கோராவோடு சேர்ந்து முரட்டாட்டம் செய்வதற்காக கூடியிருந்த 250 பேர்களில் ஒருவராகவே நீங்களும் கருதப்படுவீர்கள்! ஆம், இவர்களும் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்கு தப்பமுடியவில்லையே!

மார்க்கபக்திக்கும், ஆவிக்குரிய ஜீவியத்திற்கும் இடையில் காணும்

வித்தியாசத்தை நீங்கள் பகுத்தறியாவிட்டால், நீங்கள் ஒருக்காலும் ஆவிக்குரியவர்களாய் வளர்ந்திடவே முடியாது! குறிப்பாக கடைசி நாட்களைக் குறிப்பிட்டே “அநேகர் தேவபக்தியின் வேஷத்தை தரித்து அதன் பெலனை மறுதலிப்பார்கள்” என எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆம், சிலுவையின் வழியே அல்லது சிலுவையின் உபதேசமே அந்த தேவ பெலனாய் இருக்கிறது. அதுமாத்திரம் அல்லாமல் ஆவியானவர் நமக்கு வெளிப்படையாய் சொல்லி எச்சரிப்பது யாதெனில், அநேகர் தேவ பக்தியின் இரகசியமான “கிறிஸ்து மாம்சத்தில் வெளிப்பட்டு ஆவியில் நீதியுள்ளவரென்று விளங்கப்பட்டார்” என்ற சத்தியத்திலிருந்து விலகி, மார்க்க பக்திக்குரிய விவாகம் பண்ணாதிருப்பது; சில போஜன பதார்த்தங்களை விலக்குவது.... போன்றவைகளின் மூலமாய் தேவ பக்தியை வெளியரங்கமான கிரியையில் தேடுவார்கள் என்ற எச்சரிப்பே யாகும். இவ்வாறு வசனத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளைக் காட்டிலும் இன்னமும் அதிகமாய் மார்க்க பக்திக்குரிய காரியங்களை இன்றைய கிறிஸ்தவர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்! பொது இடங்களில் பாவத்தை அறிக்கை செய்வது (தாழ்மையாய் இருப்பதற்கு!), நோயுற்றிருந்தால் மருந்து எடுக்காமல் இருப்பது (விசுவாசத்தில் வளர்வதற்கு!).... போன்ற அநேக உபாயங்களைப் போதிக்கிறார்கள்! இவையாவும் நம்மை மெய்யான தேவபக்தியிலிருந்து வழிதவறச் செய்யும் பிசாசுகளின் உபதேசங்களே ஆகும்!! (1தீமோ.3:16; 4:5).

உண்மையான ஆவிக்குரிய ஜீவியத்திற்கு ஒரே வழி, நாம் இயேசு செய்ததுபோலவே அனுதினமும் நம்மை நாமே மரணத்திற்கு ஒப்புக் கொடுப்பதே ஆகும் (ரோமர் 8:36; 2கொரிந்தியர் 4:10-12). இதைத் தவிர வேறெந்த வழியும் போலியானதே ஆகும்!

கேட்பதற்கு காதுள்ளவன் எவனோ அவன் கேட்கக்கடவன்!

தனக்கானதைத் தேடாத ஆவிக்குரியவர்கள் வேண்டும்!

4

“சுர்ப்பமானது தன்னுடைய தந்திரத்தினாலே ஏவானை வஞ்சித்துபோல, உங்கள் மனதும் கிறிஸ்துவைப் பற்றிய உண்மையிலிருந்தும் அவரைப் பற்றிய தியானத்திலிருந்தும் (Devotion to Christ) விலகும்படி கெடுக்கப் படுமோவென்று பயந்திருக்கிறேன்... ஏனெனில், சாத்தான் ஒளியின் தூதனுடைய வேஷத்தைக்கூட தரித்துக் கொள்வானே!.... அவனுடைய ஊழியக்காரரும் நீதியின் ஊழியக்காரருடைய வேஷத்தைத் தரித்துக் கொண்டாலும் அது ஆச்சரியமல்லவே!” (2கொரி.11:3,14,15) என எச்சரிக்கும் தேவ வசனங்களுக்கு நாம் இன்று கருத்தாய் செவிசாய்க்க வேண்டியது நமது கடமையாகும்!

“நீதிப்பிரமாணத்தைத் தேடின இஸ்ரவேலரோ நீதிப்பிரமாணத்தை அடையவில்லை” என்றல்லவா வேதம் மீண்டுமாய் எச்சரிக்கை ஒலியை தொனிக்கச் செய்கிறது! (ரோமர் 9:31).

ஆம், இஸ்ரவேலில் வாழ்ந்த பரிசேயர்கள் “நீதியை விரும்பிப்” பின்தொடர்ந்தவர்கள்தான்! ஆனால் சாத்தானோ அவர்களை வழிவிலகும்படிச் செய்து விட்டான்! இன்றும், நீதியை விரும்பி அதைப் பின் தொடரும் யாவருக்கும் இது ஓர் எச்சரிக்கையாய் இருந்திடட்டும்! ‘என்னை ஒருவரும் வஞ்சித்திட முடியாது’ என நீங்கள் எண்ணுவதெல்லாம், உங்கள் பெருமையே! தேவனுடைய வார்த்தையில் காணும் சத்தியத்தையும், இப்பூமியில் வாழ்ந்த இயேசுவின் வாழ்க்கையில் காணும் சத்தியத்தையும் கண்டு, அதில் அன்புகூர்ந்து, அதன் வெளிச்சத்தில் நடக்கும்போது மாத்திரமே நாம் வஞ்சகத்திலிருந்து பாதுகாக்கப் பட்டிருக்க முடியும் (2தெச.2:10).

நாம் தேவ வசனத்தையே நம் வழிகாட்டியாகக்

கொள்ளாமல் 'நம் உண்மையான ஜீவியமே' நம்மை வஞ்சகத்திலிருந்து காத்துக் கொள்ளும் என எண்ணுவது மதியீனமேயாகும்! பேதுருவைப் பாருங்கள். அவன் அவ்வளவு உண்மையுள்ளவனாயிருந்தான். ஆயினும், இயேசுவைத் தவறான பாதையில் செல்லும்படி கூறிய ஆலோசனையினிமித்தம் "சாத்தானுக்கு வாயாக" வீழ்ந்தானன்றோ! (மத்தேயு 16:21-23). இயேசு தன் சீஷர்களுக்கு முதலாவதாக சிலுவையைப்பற்றி கூறியபோது, அதுவே தேவனுடைய வாழி என்பதை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை! அவர்களோ பழைய ஏற்பாட்டின் சவிசேஷத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருந்தார்கள்! பழைய ஏற்பாட்டு சவிசேஷம் தேவஜனத்திற்கு அளித்த வாக்குறுதியெல்லாம் ஐசுவரியம், சுகஜீவியம், அநேகம் பிள்ளைகள் மற்றும் பல பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதங்கள் மாத்திரமேயாகும்! பாடுபட வேண்டும்.... மரிக்க வேண்டும் என்பதெல்லாம் இந்தப் பழைய ஏற்பாட்டின் சவிசேஷம் அறிந்திடாத ஒன்றாகும்!

1. பூமிக்குரிய ராஜ்ஜியமாகிய உலக ஆசீர்வாதங்களையும், தனக்காக கொள்ளும் ஆசீர்வாதங்களையும் தேடுவதிலிருந்து "மனம் திரும்பி" பரலோக ராஜ்ஜியத்தையே தேடி வேண்டும்! இதுவே புதியஏற்பாட்டின் சவிசேஷம்!

பூமிக்குரியவைகளையும், தன் சொந்த ஆசீர்வாதங்களையும் மையமாகக் கொண்டே பழைய ஏற்பாட்டின் சவிசேஷம் இருக்கிறது. புதிய ஏற்பாட்டின் சவிசேஷமோ இதற்கு நேர்மாறாக பரலோகத்திற்குரியவைகளையும், தேவனுடைய நோக்கத்தையுமே மையமாகக் கொண்டிருக்கிறது! இந்தப் புதிய ஏற்பாட்டின் சவிசேஷத்திற்கு வழியை ஆயத்தம் செய்ய வந்த யோவான்ஸநானகன், பூமிக்குரிய ராஜ்ஜியத்தையும் இம்மண்ணுக்குரிய ஆசீர்வாதங்களையும் தேடுவதைவிட்டு மனம் திரும்புங்கள் என்றே அழைப்பு விடுத்தார்! ஏனெனில் "பரலோக" ராஜ்ஜியம் சமீபித்துவிட்டதால், தனக்கான ஆசீர்வாதங்களைச் சேர்க்கும் ராஜ்ஜியத்தைவிட்டு மனம்திரும்பி இப்போதோ பரலோக ராஜ்ஜியத்தைத் தேடுங்கள்! மேலும், "தேவனுடைய" ராஜ்ஜியம் சமீபித்திருக்கிறது என்றும் பிரசங்கித்தார்! (மத்.11:12; மாற்கு 1:14,15). இவ்வாறு, யோவான்ஸநானகன் காலம் முதல் "பரலோக" ராஜ்ஜியமும், "தேவனுடைய" ராஜ்ஜியமும் சவிசேஷமாய் அறிவிக்கப்பட்டு வருகிறது என இயேசுவும் குறிப்பிட்டார் (மத்.11:12; லூக்கா 16:16). ஆனால் இந்த ராஜ்ஜியத்திற்குள் பிரவேசிப்பதற்கு ஒருவன் பலவந்தம் பண்ணவேண்டும் என்றே இயேசு மேலும் கூறினார். தன்னையே நேசிப்பதும், தன் பூமிக்குரிய சுக-ஜீவியத்தையும், புகழையும், ஐசுவரியத்தையும் சிநேகிக்கும் சிநேகமே நம் மாம்சத்தில் ஆழமாய் வேருன்றியுள்ளது. ஆம்! இவ்விதமாய் சிநேகிக்கும் இந்த சிநேகத்திற்கு எதிராக 'பலவந்தம்' செய்யத் தீர்மானிப்பவர்கள் மாத்திரமே தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றிப்பிடித்துக் கொள்வார்கள்!

நிம்மதியான எளிய வழியைத் தெரிந்துகொள்ளும்படி பேதுரு இயேசுவுக்கு ஆலோசனை கூறியபோது, அவரோ “எனக்குப் பின்னாகப் போ சாத்தானே, நீ எனக்கு இடறலாயிருக்கிறாய். தேவனுக்கு ஏற்றவைகளைச் சிந்தியாமல் மனுஷருக்கு ஏற்றவைகளைச் சிந்திக்கிறாயே” என பேதுருவைக் கடிந்துகொண்டார் (மத்.16:23). பார்த்தீர்களா! நம் சிந்தையை நமக்கானவைகளில் வைத்திடும்போது, நாம் இயேசுவுக்கும் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்திற்கும் இடறலாய் மாறிவிடுகிறோம்! இங்குதான், சாத்தான் நம்மை எளிதாக திசை திருப்பி விடுகின்றான்.

இன்று, புதிய உடன்படிக்கையின்படி எதிர்நோக்கும் பாவத்திலிருந்து இரட்சிக்கப்படுவது, நாம் “நமக்கானதைத் தேடுவதிலிருந்து” பெறும் இரட்சிப்பைப் பொறுத்தே உள்ளது! லூசிபர் தனக்கானதைத் தேடினான். பாவம் இவ்வையகத்தில் பிரவேசித்தது! இயேசுவோ தனக்கானதை ஒருபோதும் தேடவேயில்லை! எனவேதான், இரட்சிப்பு அவர்மூலமாய் மலர்ந்தது!! தனக்கானதையே இன்னமும் தேடிக் கொண்டிருக்கும் ஓர் மனிதனின் நீதியானது, போலியான நீதியே! ஆயினும், பரிசுத்தத்தைப் பிரசங்கிக்கும் இன்றைய அனேக குழக்களிடம் இந்தப் ‘போலி நீதியைத்தானே’ நாம் காணமுடிகின்றது. பொதுவாய், மனிதன் அடிப்படையிலிருந்தே “வியாபார நோக்குடைய வனாகவே” இருக்கிறான். எனவே, தொட்டும் தொடாமல் கொஞ்சம் அசௌகரியம் மட்டுமே அடைந்துவிட்டு, பரலோகத்தை வாரிக் கொள்ளவே மனுஷன் எண்ணுகிறான்!

கோபம், பாலிய இச்சை, கசப்பு ஆகியவைகளை ஜெயித்தும், கடந்த தன் வாழ்வின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஒப்புரவாகியும் இருக்கும் ஓர் மனிதன், இன்னமும் தனக்கானதைத் தேடிக்கொண்டும் இருக்க முடியும் என்பதை அறிவீர்களா? ஆம்! 1) அவன் தன் சுகத்தையும் சௌகரியத்தையும் தேடுவான். அல்லது, 2) தன் மனைவியின் சுகத்தையும் சௌகரியத்தையும் தேடுவான் (1கொரி.7:33-ன்படி தன் மனைவிக்கு எப்படி பிரியமாயிருக்கலாமென்று இருப்பவன் “உலகத்திற்குரியவைகளால்” ஆட்கொள்ளப்படுகிறான்!). அல்லது, 3) தன் புகழ்ச்சியைத் தேடுவான் (அப்புக்ழ்ச்சி ஒருவேளை உலகத்திற்குரியதாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் சபையில் குறிப்பாக மூத்த சகோதரர்களின் புகழ்ச்சியையும் நன்மதிப்பையும் பெறுவதாக இருக்கலாம்). அல்லது, 4) தன் சொந்த லாபமாய் இருக்கலாம் (இந்த லாபம், சமூக உயர் கல்வியையும் பண சம்பாத்தியத்தையும் தேடி, அதைப் பின்தொடர்வதாய் இருக்கலாம்). கண்டீர்களா, இக்கொடுமையை! கிறிஸ்து மாம்சத்தில் வெளிப்பட்டார் என்ற தேவபக்தியின் இரகசியத்தைப் புரிந்து கொண்டு அதை விசுவாசித்து, மற்றவர்களுக்கும் அதை விவரித்துப் பேசுமளவிற்கு பக்திகொண்ட ஒருவர், இன்னமும் அக்கிரமத்தின்

இரகசியத்தைப் புரிந்துகொள்ளாதவராகவே இருக்கிறார்! இன்றாகிலும், ஓங்காரமாய் ரீங்கரிக்கும் இவ்வார்த்தையினை கேட்டிருவீர், “எல்லா அக்கிரமத்தின் பிறப்பிடமாகிய இரகசியம் யாதெனில், ஒருவன் தனக்கானதைத் தேடும் விருப்பமேயாகும்!”.

2. உண்மையான தேவமனிதர்களிடம் பளிச்சிட்டதெல்லாம் அவர்கள் தனக்கானதைத் தேடவில்லை என்பதுதான்! எல்லாப் பாவங்களுக்கும் மூலகாரணமான “தனக்கானதைத் தேடும்” அந்த வேரைத் தகர்க்கவே இயேசு கோடாரியுடன் வந்தார்!

ஓர் உண்மையான தேவமனிதனின் அடையாளம், அவர் ஏதோ ஒரு மேன்மையான குறிப்பிட்ட உபதேசத்தைப் பற்றியிருக்கிறார் என்பதில் இல்லை! மாறாக, அவர் தனக்கானதைத் தேடாதவர் என்பதில்தான் உள்ளது! பிலிப்பியர் 2:19-21-ல் பவுல் கூறும்போது, தன் உடன் ஊழியர்களில் அனேகர் இன்னமும் தனக்கானதைத் தேடுபவர்களாய் இருக்கிறபடியால் அவர்களைப் பிலிப்பு பட்டணத்திற்கு அனுப்ப முடியவில்லை என்றே கூறினார். இருப்பினும், இக்குழுவிலிருந்த தீமோத்தேயுவோ ஓர் விசேஷித்த மாதிரி! பவுலின் உடன் ஊழியர்கள் எல்லோரும் சரியான உபதேசத்தைப் பற்றியிருந்தார்கள் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. ஆனால்.... அவர்களும் தனக்கானதையே தேடினார்கள்! இவர்கள் தங்களை நீதியுள்ளவர்களாகவும், தங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்களைப் பார்க்கிலும் மேலான ஆவிக்குரியவர்கள் என்றும் கூட எண்ணியிருந்திருப்பார்கள்.

ஆனால் இந்தப் பவுலின் கண்கள், அவர்களின் நீதிவாழ்க்கையின் பின்னால் மறைந்திருந்த “தனக்கானதைத் தேடும்” “பொக்குத்தன்மையை” ஊடுருவக் கண்டது!

இன்றும், இதுபோன்ற அவலநிலைதானே நம்மிடையே காணப்படுகின்றது? ஆ, இது பரிதாபம்!

பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடரும் கிறிஸ்தவ சரித்திரத்தில் இடம் பெற்ற எல்லா உண்மையான தேவமனிதர்களிடமும் காணப்பட்ட ஓர் பொதுவான பண்பு யாதெனில் “அவர்கள் தனக்கானதைத் தேடவில்லை” என்பதுதான். ஆம்! மார்ட்டின் லூதர், ஜான் வெஸ்லி, சார்லஸ் ஃபின்னி, ஜோஹன் X.ஸ்மித், வாட்ச்மேன் நீ ஆகியோரின் சுயசரிதை மெய்யாகவே துல்லியமாய் எழுதப்பட்டிருக்கும் பட்சத்தில், அவர்களை தேவமனிதர்களாக நிலை நிறுத்தியதெல்லாம், எண்ணிப் பார்த்து கணக்கிடும் உபதேசங்கள் அல்ல! மாறாக, அவர்கள் யாவரும் தங்களுக்கானதைத் தேடவில்லை என்ற தெய்வீக குணாதிசயமே யாகும்! வெவ்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த இவர்கள் ஒவ்வொருவரும், தங்களுக்கு முன்பான நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்தவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமான “தூய உபதேசத்தை” அறிந்திருந்தார்கள் என்பது உண்மைதான், அதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை! இருப்பினும், அவர்களின்

ஆவிக்குரிய தன்மையானது, தங்கள் சந்ததியில் அவர்கள் வாழ்ந்த நாட்களில் பெற்ற வெளிச்சத்தின்படி தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தை “சுயநலமின்றித்” தேடினார்கள் என்பதிலேயே அடங்கியிருக்கிறது!

கோபம், பாலிய இச்சை முதலானவைகளைச் ஜெயிப்பதில்தான் நீதி அடங்கியிருக்கிறது என நீங்கள் எண்ணுவீர்களென்றால், நீங்கள் மாபெரும் அபாயத்தில் இருக்கிறீர்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ளுங்கள்! பௌத்த பிட்சுக்கூட இப்பாவங்களை (வெளிப்பிரகாரமாக) ஜெயித்தே வாழ்கிறார்கள். ஒருசமயம், புத்தர் இவ்வாறாக கூறினார்: “என்னை யாரேனும் தூண்டி கோபம்கொள்ளச் செய்வது ஒருக்காலும் முடியவே முடியாது” என்றார். பாருங்கள், இதுதானா கிறிஸ்துவின் நீதி? நிச்சயம் இல்லை! இது ஓர் நல்ல புத்த சன்மார்க்கம்! அவ்வளவுதான்.

நம் மாம்சத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் எல்லாப் பாவங்களையும், இஸ்ரவேலுக்கு எதிராகத் தன் தலைவன் கோலியாத்திற்குப் பின்னால் நின்ற பெலிஸ்தியர்களுக்கே ஒப்பிடலாம். ஆம், இந்த கோலியாத்தே “தனக்கானதைத் தேடும்” ராட்சதன்! தாவீது, இப்பெலிஸ்திய வீரர்களை ஒருவர் பின் ஒருவராகக் கொல்ல ஆரம்பித்திருப்பானென்றால், அதற்கு முடிவில்லாத பல வருடங்கள் ஆகியிருக்கும். அவன் ஜெயம் பெற்றிருக்கவே முடியாது! ஆனால் நடந்த விந்தை யாதெனில், தாவீது கோலியாத்தைக் கொன்றவுடன், மற்ற எல்லா பெலிஸ்தியர்களும் ஓடிப் போனார்கள் என்று வாசிக்கிறோமே! (1சாமு.17:51). இதுதான் ரகசியம்! நாமும் உண்மையான ஜெயம் பெறவேண்டுமென்றால், நம் முழு தாக்குதலையும் இந்த “தனக்கானதைத் தேடும்” ராட்சதன் மீதே தொடுத்திட வேண்டும். அப்போது, மற்ற எல்லாப் பாவங்களும் தானாகவே ஜெயிக்கப்பட்டுவிடும்!

கோடாரியை, மரத்தின் வேர்மீது வீசி வெட்டும்படியே இயேசு வந்தார். இம்மரத்தின் கனிகளோ, பொய் சொல்லுதல், திருடுதல், இச்சித்தல், கோபம், கசப்பு... இப்படி ஏராளம், ஏராளம்! ஆனால், இவை எல்லாவற்றிற்கும் வேராக இருப்பதெல்லாம் “தனக்கானதைத் தேடுதல்” என்ற ஒன்று மாத்திரமே! இங்குதான் கோடாரியானது வீசப்படவேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால், நாம் நிச்சயமாய் வஞ்சிக்கப்படுவோம்.

3. கிறிஸ்துவைப் பற்றும் தியான வாழ்விலிருந்து விலகி, தன் வீடு-மனைவி பிள்ளைகள் போன்ற தியானத்திற்கு (பற்றுதலுக்கு) திரும்பிடுவோர்களின் ‘உபதேசம்’ (Doctrine) சரியாக இருந்தாலும், அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே வஞ்சித்துக் கொண்டவர்களாவர்!

நான் கோபப்படாமல் இருப்பதைத் தொகையிட்டும், மற்றவர்கள் பேசும் “அதே” உபதேசத்தை நானும் பேசிக் கொண்டிருப்பதை வைத்தும் ‘இப்போது நான் இயேசு நடந்த புதிதும் ஜீவனுமான

மார்க்கத்தில் நடக்கிறேன்' என நீங்களாகவே உங்களுக்குள் எண்ணி யிருக்கலாம். ஆனால் அதே சமயம், நீங்களோ உங்கள் வீட்டிற்காக மேலும் மேலும் உலகப்பொருட்களை வாங்கிக் குவிப்பதற்கும், உங்கள் மனைவியைப் பிரியப்படுத்துவதற்கும், உங்கள் பிள்ளைகளை மகிழ்ச்சி படுத்துவதற்கும், “ஓர் நல்ல வசதியான நடுத்தரமான வாழ்க்கையாவது வாழவேண்டுமே” என்பதற்கும், உங்கள் மனதையும், சக்தியையும், நேரத்தையும் செலவு செய்கின்றீர்களே!? இப்படியொரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்துகொண்டு, நீங்களும் “இயேசு நடந்ததுபோல் நடப்பதாக” நினைத்துக்கொள்ளும் உங்கள் கற்பனை, உங்களை நீங்களே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் வஞ்சகத்தின் உச்ச கட்டமேயாகும்!

‘கொரிந்தியர்கள்’ கிறிஸ்துவைப்பற்றும் தியானத்திலிருந்து வழி விலகுவார்களோ என பவுல் அஞ்சினார். இப்போது ‘நம்மைக்’ குறித்து என்ன? நாமும்கூட கிறிஸ்துவைப்பற்றும் தியான வாழ்விலிருந்து விலகி, நம் மனைவி மீது அதிக தியானம் கொள்வதற்குத் திரும்பிவிடும் பெருந்த அபாயம் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கத்தானே செய்கின்றது!

முதலாவது கற்பனை, நம்மை நேசிப்பதுபோல் பிறரையும் நேசிக்க வேண்டும் என்பது இல்லையே! தேவனையே நம் முழு இருதயத்தோடும், முழு ஆத்துமா வோடும், முழு பெலத்தோடும் முழு மனதோடும் “முதலாவதாக” அன்புகூர வேண்டும்! இதை நாம் முதலாவது நிறைவேற்றும்போது மாத்திரமே, நம் மனைவி உட்பட வேறு எவரையும் நாம் சரியான முறையில் நேசித்திட்டு முடியும்.

ஓர் கடிகாரத்தின் ஊசல் குண்டைப்போலவே (Pendulum) இன்றைய கிறிஸ்தவர்கள் நீதியைப் பின்பற்றுகிறார்கள்! ஒரு கோடிக்கு ஓடும் இந்த ஊசல்குண்டு, தான் தவறு செய்ததைக் கண்டதும், இக்குண்டு உடனே அதன் மறுகோடிக்கு ஓடுகின்றது. ஜீவனுக்கு நேராகச் செல்லும் குறுகலான பாதையின் இருமருங்கிலுமே அபாயக்குன்றுகள் உள்ளன. நீங்கள் இந்த நடுவழியை (குறுகலான பாதையை) விட்டு விலக வேண்டும் - பின்பு, நீங்கள் எந்தக் குன்றின் (எந்த கோடியின்) பாதாளத்தில் வீழ்ந்தாலும் சாத்தானுக்குக் கொண்டாட்டம்தான்! ஆனால், நாம் இந்த நடுவழியைவிட்டு வலது, இடதுபுறம் சாயும்போது, “நில்! இதுவே சரியான வழி! இதில் நட!” என நம் பின்னாலிருந்து கூறி நம்மைச் சரியான பாதையில் நடத்தும் பரிசுத்தாவியானவரின் பொறுப்புள்ள ஊழியத்திற்காய் கர்த்தருக்கே ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக!

வெளியரங்கமான கிறிஸ்தவ ஊழியம் மற்றும் அது தொடர்பான கிரியைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துவிட்டு, தங்கள் சொந்த குடும்ப வாழ்க்கையை உதாசினப்படுத்தும் இன்றைய கிறிஸ்தவ உலகின் உண்மையற்ற தன்மையை நாம் கண்டிருக்கிறோமே! ஆனபடியால், இப்போது குன்றின் மறுமுனைக்கு ஓடி, “கிறிஸ்தவம் என்பது மனைவி

யையும் பிள்ளைகளையும் சிநேகித்து, ஒரே உபதேசத்தைச் சார்ந்த நம் எல்கைக்குள் உட்பட்ட கிறிஸ்தவர்களை அன்புகூர்ந்தால் அதுபோதும்” எனத் தீர்மானிக்கும் அந்த குன்றின் மறுமுனை பாதாள வீழ்ச்சிக்கு நாம் சென்றுவிட முடியும்! நம் குடும்பத்தினரோடும், சபை மக்களோடும், அன்புகூர்ந்து வாழவேண்டும் என்பது உண்மைதான். அதுபோல், நம் தனிப்பட்ட வாழ்வில் பாவத்தை ஜெயிக்கவேண்டும் என்பதும் உண்மை தான். “ஆனால்” அதே சமயம், அவருடைய இராஜ்ஜியத்தின் வளர்ச்சியை வாஞ்சித்து, அதற்கென நம்மை செலவு பண்ண அர்ப்பணித்து, தியாகம் புரிந்து அதன்மூலம் கிறிஸ்துவைப் பற்றிய நம் தியானமும் வெளிப்பட வேண்டுமே!? ஆம், அந்தரங்கத்தின் பரிசுத்தமும், வெளியரங்கமான தியாகமும் ஒன்றை ஒன்று எப்போதும் தழுவிக்கொள்ளும்! இயேசுவின் வாழ்வில் இந்த இரண்டும் எப்போதும் இணைபிரியாது இருந்தது!

4. தன் பணம், வசதி, சரீர சுகத்தை இழந்து கர்த்தரைச் சேவிக்கும் தியாகம் எங்கே?

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல், “தன் ஜீவியத்தில்” புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தில் நடந்துகொண்டே, தர்சுப்பட்டணத்தில் ஓர் மதிப்பிற் குறிய கிறிஸ்தவ வியாபாரியாக அங்கேயே நிம்மதியான கிறிஸ்தவ ஜீவியம் செய்திருக்க முடியும்! ஆனால், அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை. அவரோ, கிறிஸ்துவைப் பற்றும் தியானத்தால் உந்தப்பட்டு, இவ்வாழ் விற்குரிய அருமையானதையெல்லாம் அதற்கென விலைக்கிரயமாகக் கொடுத்து, தன்னை முழுவதும் ஆண்டவருக்கு அர்ப்பணித்தார்.

200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இரண்டு மொரேவியன் சகோதரர்கள், வெஸ்ட் இன்டீஸில் (West Indies) ஓர் அடிமைகளின் காலனி (Slave Colony) இருப்பதைக் கேள்விப்பட்டார்கள். உடனே அவர்கள் அந்தத் தீவுக்குச் சென்று அங்குள்ள அடிமைகளுக்கு சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதற் காக, தங்களின் எஞ்சிய வாழ்நாள் முழுவதையும் தங்களையே அடிமைகளாக அந்த அடிமைகளின் காலனிக்கு விற்றுவிட்டார்கள்! இதுபோலவே, ஆப்பிரிக்காவில் ஓர் குஷ்டரோகிகளின் காலனி இருப்பதாக வேறு இரண்டுபேர் கேள்விப்பட்டார்கள். அக்கொடிய நோய் பரவிவிடும் என்ற அச்சத்தால் அங்கிருந்து ஒருவரும் வெளியே போக அனுமதிக்கப்படவில்லை! இந்த இரு சகோதரர்களோ, கிறிஸ்துவை அக்காலனி மக்களுக்கு வழங்குவதற்காகத் தங்களின் மீதியான வாழ்க்கை முழுவதையும் அக்குஷ்டரோகிகளின் காலனிக் கென்று தங்களை அர்ப்பணித்து ‘உள்ளே’ சென்று விட்டார்கள்! ஆம், நித்தியத்தில் நாம் இப்படிப்பட்ட புருஷர்களைக் கண்டு, அவர்களைக் கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியாவதற்குத் தகுதிப்படுத்தியதெல்லாம் அவர்களிடம் காணப்பட்ட கிறிஸ்துவின் சுபாவமாகிய “தங்களுக் கானதைத் தேடாதிருந்தார்கள்” என்பதையே அன்று அறிந்துகொள்ளப் போகிறோம்!

இத்தியாகப் புருஷர்களோடு ஒப்பிடும்போது, நம் வாழ்க்கையும் பிரயாசங்களும் எவ்வளவு ஆழமற்றதாய் இருக்கிறது என்பதைக் காண்கின்றோமே! இவ்வித புருஷர்களைக் காட்டிலும் நாம் “அதிகமான சத்தியங்களை” இன்று அறிந்ததினிமித்தம் அவர்களைக் காட்டிலும் நாம் இயேசுவை மேன்மையாகப் பின்பற்றுகிறோம் என எண்ணிக்கொள்வதெல்லாம் பெருமையின் மதியீனம் அல்லவா? தேவாதி தேவனை சேவிப்பதற்கு நீங்கள் இதுகாறும் என்னத்தை செலவு செய்துள்ளீர்கள்? உங்கள் பணம், வசதி, சரீர சுகங்களை இழந்து அவரை சேவித்து உண்டோ? அனேகமாய் ‘ஒன்றும் இல்லை’ அல்லது ‘மிகவும் கொஞ்சமாய்’ இருக்கும்! இந்த உண்மை நம்மைத் தாழ்மைப்படுத்தி சிந்திக்கத் தூண்டுவதாக!

ஆங்கிலம் படிக்கத் தெரிந்த ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் ஹட்சன் டெய்லர், C.T.ஸ்டட், டேவிட் பிரேனார்டு, வில்லியம்கோரி, வில்லியம் பூத், ஜிம் எலியட் ஆகியோர்களின் சுய சரிதைகளைக் கண்டிப்பாக வாசிக்கவேண்டும். சவால் நிறைந்த இவர்களின் வாழ்க்கை உங்கள் உள்ளத்தையும் இறுகப் பற்றட்டும்! பரிசுத்தாவியானவரும் நம் விசுவாசத்தை ஊக்குவிப்பதற்காகவே அனேக தேவமனிதர்களை மாதிரியாகக் காட்டி எபிரெயர் 11-ம் அதிகாரத்திலும், பவுலின் வாழ்க்கையை 2கொரிந்தியர் 11-ம் அதிகாரத்திலும் எழுதி வைத்துள்ளார்! இவ்வித உத்தம சாட்சிகளின் வாழ்க்கை, சுயத்தையும் குடும்பத்தையும் - சுக ஜீவியத்தையும் மையமாகக்கொண்டதோர் கிறிஸ்தவ ஜீவியத்திலிருந்து நம்மை விடுதலையாக்கி, கிறிஸ்துவைப் பற்றும் தியான வாழ்விற்குள் நம்மைத் தீவிரித்து நடத்துவதாக!

5. பெலிஸ்தியர்களுக்கெல்லாம் (பாவங்களுக்கெல்லாம்) தலைமையான “தனக் கானதைத் தேடும்” ராட்சதன் கோலியாத்தின் தலையைக் கொய்வதே உண்மை வெற்றி! இவ்விதம் தேவனுக்கானதைத் தேடுவோர்களைக் கொண்டே பாதாளத்தின் வாசல்களும் மேற்கொள்ளாத சபை கட்டப்படுகிறது!

“விலையுயர்ந்த முத்தை” வாங்கும் கிரயமானது, ஒருவன் தனக்குண்டானவையையெல்லாம் வெறுத்துவிடும்போது மாத்திரமே கிட்டும் என இயேசு கூறினார் (மத்தேயு 13:46; லூக்கா 14:33). இந்த உலகம் எவைகளை அருமையானது எனப் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறதோ அவைகளை எல்லாம் விட்டுவிடுவதுதான் இயேசுவுக்கு உண்மையான தேவபக்தியாய் இருந்தது! பவனும் தனக்கு விலையுயர்ந்த முத்தாக இருந்த “கிறிஸ்துவை” ஆதாயம் கொள்ளும்படிக்கே “எல்லாவற்றையும்” நஷ்டமென்று விட்டார்!

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சிறுசிறு பெலிஸ்தியர்களை நீங்கள் வீழ்த்தியதற்காக வீண்பெருமை கொண்டமைக்கு இனி மேலாவது முற்றுப்புள்ளி வையுங்கள்! அங்கே கொக்கரித்து நின்று

கொண்டிருக்கும் கோலியாத்தைப் பாருங்கள்! “தனக்கானதைத் தேடும்” இந்தக் கொடூர இராட்சதன்மீது குறிவைத்து, உங்கள் ‘கவண் கல்’ சுழலட்டும்! ஆம், ‘உண்மையான வெற்றிதான்’ உங்கள் தேவையென்றால், இக்கோலியாத்தின் தலை நிச்சயமாய் கொய்யப்பட வேண்டும்! இந்த உலகத்தில் நாம் வெறுக்கும்படி இயேசு குறிப்பிட்ட ஜீவியம், இந்த “தனக்கானதைத் தேடும்” ஜீவியமே! (யோவான் 12:25) என்பதை திட்டவட்டமாய் இன்று அறிந்துகொள்ளுங்கள்.

உங்களின் ஏராளமான கிரியைகளையும், நீங்கள் முடிவு செய்யும் தீர்மானங்களையும், கறைப்படுத்தும் “சுயம்-மையம்” கொண்ட வாழ்வை நீங்கள் காணவேண்டுமே என வாஞ்சித்து, ஒளியில் நடவுங்கள்! அவ்வெளிச்சத்தில் நீங்கள் கண்டுபிடிக்கும் இவ்வித சுயம்-மையம் கொண்ட வாழ்விற்கு தயவு தாட்சண்யமின்றி கடுமையாய் நியாய தண்டனை வழங்குங்கள்! அப்படி நீங்கள் செய்துவிட்டால், இந்த இராட்சதன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஜெயிக்கப்பட்டு முடிவில் முழுமையாக வெட்டப்பட்டுப் போவான்!

“என் சபையைக் கட்டுவேன்!” என இயேசு பேசிய பிறகுதான், பேதுருவிடம் நீ தேவனுக்கேற்றதை சிந்தியாதபடியால், எனக்கு இடறலாயிருக்கிறாய் என்று கூறினார் (மத்தேயு 16:18-23). ஆம், கிறிஸ்து மாம்சத்தில் வெளிப்பட்டார் என்ற சத்தியத்தை மூளை அறிவில் ஏற்றுக்கொண்டு, அற்பமான கொஞ்சம் பெலிஸ்தியர்களைக் கொன்றவர்கள் அல்ல! “தனக்கானவைகளைத் தேடாமல்” தேவனுக்கானவைகளைத் தேடுவோர்களைக் கொண்டே பாதாளத்தின் வாசல்களும் மேற்கொள்ளாத அவரின் சபை கட்டப்படுகிறது!

கேட்பதற்கு காதுள்ளவன் எவனோ அவன் கேட்கக்கடவன்!

‘செத்த கிரியைகள்’ ஒழிய வேண்டும்!

5

புதிய ஏற்பாடு “மாம்சத்தின் கிரியைகளைப்” பற்றி மாத்திரமல்லாமல் (கலா.5:19), “செத்த கிரியைகளைப்” பற்றியும் (எபி.6:1) பேசுகிறது! விபச்சாரம், வேசித்தனம், பகைகள், விரோதங்கள், கோபங்கள், பொறாமைகள் போன்ற மாம்சத்தின் கிரியைகளுக்குத் தங்களை ஒப்புக் கொடுத்தவர்கள் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தை நிச்சயம் சுதந்தரிப்பதில்லை. இவையாவும் வெளிப்படையான பாவத்தின் கிரியைகள்! இதுபோன்றவைகளை ஒரு விசுவாசி, தன் ‘மனசாட்சியில்’ வாதிக்கப்படாமல்’ எளிதில் பாவம் செய்துவிட முடியாது!

ஆனால் செத்த கிரியைகளோ மிகவும் ‘தந்திரமாய்’ ஒருவனை வஞ்சிக்கக்கூடியதாகும்! அவை வெளிப் பிரகாரமாக நல்ல கிரியைகள்.... ஆனால் அக்கிரியைகளின் ஊற்றின் பிறப்பிடமோ கறைப்பட்டது என வேதம் வலியுறுத்திக்கூறுகிறது (ரோமர் 7:18). எனவே நம் சொந்த கிரியைகள் எவ்வளவுதான் நல்லதாய் இருந்தாலும், அவைகள் தேவனுடைய பார்வைக்கு முன்பாக அழுக்கடைந்த கந்தைகளே! (ஏசா.64:6). எனவேதான், நாம் பாவத்திலிருந்து மாத்திரமல்ல, செத்த கிரியைகளிலிருந்தும் மனந்திரும்பவேண்டும்! இப்படிப்பட்ட சரியான அஸ்தி பாரத்தை நாம் போட்ட பின்புதான், நாம் தேவபக்தியின் பூரணத்தை நோக்கி கடந்து சென்றிட முடியும் (எபி.6:1).

இயேசுகிறிஸ்துவின் இரத்தம் நம் சகல பாவத்தையும் நீக்கி சுத்திகரிக்கும், என்று விசுவாசிகள் நன்கு அறிவார்கள். அவர்கள் அறியாததெல்லாம், “நாம் ஜீவனுள்ள தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வதற்கு முன்பாக, நம் மனசாட்சி செத்த கிரியைகளை கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் சுத்திகரிக்கப்பட வேண்டும்” என்பதேயாகும் (எபி.9:14). ஆகவேதான்,

எவைகளெல்லாம் செத்த கிரியைகள் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது மிகவும் முக்கியமாகும்!

1. சந்தோஷமில்லாமல் (Without Joy) செய்யும் எல்லாக் கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே:

“உற்சாகமாய் கொடுக்கிறவனிடத்தில் தேவன் பிரியமாய் இருக்கிறார்” என்றே வேதம் கூறுகிறது (2கொரி.9:7). மகிழ்ச்சியுடன் அவருடைய சித்தம் செய்கிறவர்களையே தேவன் நேசிக்கிறார்! என்றும், மகிழ்ச்சியுடன் தேவநீதி செய்கிறவர்களையே அவர் சந்தித்திடவும் விரும்புகிறார் எனவும் இந்த வசனம் கூறுவதைப் பாருங்கள் (ஏசா.64:5). இஸ்ரவேலர்கள் “மனமகிழ்ச்சியோடும், களிப்போடும்” தேவனை சேவியாததினிமித்தம், அவர்கள் தங்கள் சத்துருக்களைச் சேவிக்கும் படியாக தண்டிக்கப்பட்டார்கள் எனவும் வாசிக்கிறோம் (உபா.28:47). தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் நீதி, பரிசுத்தாவியினால் உண்டாகும் சந்தோஷத்தி னாலேயே எப்போதும் நிறைந்திருக்கிறது! ஆம், தேவனுடைய சித்தம் செய்யப் “பிரியமாய்” (Delight) உள்ளவர்களே, ஆண்டவருடைய இருதயத்தை மகிழ்ப்பண்ண முடியும்!

உதாரணமாக, தசமபாகம் செலுத்துவதை எடுத்துக்கொள்வோம். இது பழைய ஏற்பாட்டில் ஒரு சட்டமாகவே (Law) இருக்கிறது. ஆனால் புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் உள்ளவர்களுக்கு, இயேசுவோ அல்லது அப்போஸ்தலர்களோ இதைப்பற்றி எதுவும் ‘ஓர் சட்டமாக’ கட்டளையிடவே இல்லை! ஆனால், இன்று பொருளாசை கொண்ட ஏராளமான பாஸ்டர்கள் தங்கள் சபையினரை பரலோகப் பிரதிபலனின் வாக்குதத்தங்களை வைத்து ஆசைகாட்டியோ! அல்லது தேவனின் நியாயத்தீர்ப்பைக் கூறி பயமுறுத்தியோ! தசமபாகத்தை செலுத்தும்படி கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள்! ஜனங்களும் கொடுக்கிறார்கள்.... ஆனால், சந்தோஷமோ இல்லை! இது மனப்பூர்வமாய் அல்ல, வேண்டா வெறுப்போடு கொடுப்பது ஆகும். ‘எப்படியோ’ தங்களுடைய காணிக்கைப் பெட்டி நிறைந்ததினிமித்தம் பாஸ்டர்கள் மகிழ்ச்சி கொள்ளலாம். ஆனால் உற்சாகத்தோடு கொடுப்பவர்களை மாத்திரமே நேசிக்கும் தேவனோ ஒருபோதும் மகிழ்ச்சியாய் இருப்பதில்லை! புதிய உடன்படிக்கையின் போதனையோ, “மனப்பூர்வமாய் உன்னால் எவ்வளவு கொடுக்க முடியுமோ அதை மாத்திரமே தேவனுக்கு கொடு, போதும்! அதற்கு மேல் தேவன் எதையும் விரும்பவேயில்லை” என்பது தான். நீங்கள் கொடுக்கும் அளவின்படியே பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் (2கொரி.9:6, லூக்கா 6:38) என்பது உண்மை.... ஆனால், விருப்பம் இல்லாமல் செய்யும் எந்த ஊழியத்தையும், காணிக்கைகளையும் தேவன் ஒருக்காலும் விரும்புவதே இல்லை! ஆம், நாம் மகிழ்ச்சியுடன் செய்யாத எந்த கிரியையும் “செத்த கிரியைகளே” ஆகும்!

2. அன்பில்லாமல் (Without Love) செய்யும் எல்லாக் கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே:

தேவனை நேசிப்பதும், மனிதனை நேசிப்பதுமாகிய இவ்விருண்டு பலகைகளிலேயே மற்ற எல்லா கற்பனைகளும் அடங்கியிருக்கிறது (மத்தேயு 22:40). இவ்விரு பலகைகளை எடுத்துவிட்டால், மற்றவையெல்லாம் நிலைகுலைந்து சிதறிவிடும்! இந்த அடிப்படையில்தான் எபேசு சபையின் மூப்பர்கள் கடிந்துகொள்ளப்பட்டார்கள். அவர்களின் கிரியைகள் தேவ அன்பினாலோ அல்லது சகோதர அன்பினாலோ நெருக்கி ஏவப்படவில்லை! (வெளி.2:2,4). நாம் தேவனுடைய பிரமாணங்களுக்கு, அதற்குரிய ஆவியின் பற்றுதலோடு கீழ்ப்படியவில்லையென்றால், நம் கிரியைகள் யாவும் செத்த கிரியைகளேயாகும். நாம் தேவனால், அவருடைய மந்தைக்கு மேய்ப்பர்களாய் நியமனம் செய்யப்பட வேண்டுமென்றால், நாம் அவரை ‘அதிகமாய்’ நேசிக்கி றோமா (Supermely love Him) என்பதை அவர் பேதுருவைச் சோதித்தது போலவே நம்மையும் சோதித்து அறிவார்! (யோவான் 21:15-17).

இவ்வாறு பொங்கும் நேசத்தில் நாம் அவரை சேவிக்காவிட்டால், நம்முடைய ஊழியம் பயனற்றது! அதேபோல, நம்மை சபிப்பவர்களை “ஆசீர்வதிப்பது” மாத்திரமல்ல, அவர்களை நம் இருதய பூர்வமாய் “நேசிக்கவும்” வேண்டும்! இல்லாவிட்டால், நாம் கர்த்தருடைய “வார்த்தையின்படி” செய்கிறவர்களாயும் அவை போதிக்கும் “ஆவியின் போதனையைப்” புறக்கணிக்கிறவர்களாயும் இருப்போம். இதே போலவே, நம் சபையில் உள்ள சகோதர, சகோதரிகளையும் நேசித்து சேவிக்க வேண்டும். நம் அன்பின் சேவையைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் நமக்கு நன்றி உள்ளவர்களாய் இல்லாதிருப்பதைக் கண்டால், அதனிமித்தம் அவர்களைக் குறைகூறவோ, புறங்கூறவோ கூடாது! அன்பின் சேவையில் சலிப்பும், குறைசொல்லும் வந்துவிட்டால், நம் சேவைகள் முழுவதும் செத்த கிரியைகளின் குப்பைக் குவியலாகிவிடும்! ஆம், தேவனுடைய பணிகளுக்கென்று உண்மையான அன்போடு செய்யாத எந்த தியாகமும் கூட செத்த கிரியைகளே!

3. வைராக்கியம் இல்லாமல் (Without Zeal) செய்திடும் எல்லா கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே:

“உன் கிரியைகளை அறிந்திருக்கிறேன்; நீ குளிருமல்ல அனலுமல்ல... எனவே அனல் உள்ளவனாய் வைராக்கியமாய் இரு” (வெளி.3:15-19) என்ற இந்த வேதவாக்கியங்களை வாசித்துப்பாருங்கள்! பாதி மனதோடு ஏனோ தானோ என செய்யப்படும் கிரியைகள், செத்த கிரியைகள்! நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தரை “முழு” இருதயத்தோடும், “முழு” ஆத்துமாவோடும், “முழு” மனதோடும், “முழு”

பெலத்தோடுமே அன்புகூருதல் வேண்டும் (மாற்கு 12:30). நம்முடைய துதியும், ஆராதனைகளும் செத்த நிலைகொண்டு ஜீவனற்றதாயிராமல், அவைகள் முழு இருதயத்தோடு ஏறெடுக்கப்பட வேண்டும். நம்முடைய ஜெபம் உண்மையான பாரத்தோடும், தீர்க்கதரிசனம் சொல்வது அனல்கொண்ட வைராக்கியத்தோடும் இருக்கவேண்டும்! ஆம், நாம் எப்பொழுதும் “ஆவியில் அனல் உள்ளவர்களாய்” (ரோமர் 12:11) கொழுந்துவிட்டு எரியவேண்டும்! இந்த அக்கினி, பலிபீடத்தின்மேல் ‘எப்பொழுதும்’ எரிந்து கொண்டே இருக்கவேண்டும் (லேவி.6:13). நாம் இந்த அக்கினியோடு, தேவன் நமக்கு அருளிய ஆவிக்குரிய வரங்களையும் சேர்த்து அனல்முட்ட வேண்டும் (2தீமோ.1:6).

தேவ வரங்களை அனேகர் அவதூறு பேசுவதினிமித்தம், அதைக்குறித்து நாமோ ஒருபோதும் அசட்டையாயிருக்கக்கூடாது. ஆனால் இன்றோ, அனேக சபையில் ஆவியின் இந்த பற்றியெரியும் அக்கினி இல்லாமல் ஜீவனற்ற நிலையிலல்லவா இருக்கிறது? இந்த வைராக்கியமான அக்கினி இல்லாததால், இச்சபைகள் தேவனால் வாந்திபண்ணப்பட்டு புறக்கணிக்கப்படவே ஆயத்தமாயிருக்கிறது! (வெளி.3:16). நம் யாவருடைய ஜீவியத்திலும் உள்ள இப்படிப்பட்ட செத்த கிரியை களுக்காக மனந்திரும்புவோமாக!

4. விசுவாசம் இல்லாமல் (Without Faith) செய்யப்படும் எல்லா கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே:

கிரியை இல்லாத விசுவாசம் செத்தது போலவே (யாக்கோபு 2:26), விசுவாசம் இல்லாத கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளேயாகும்! இந்த விசுவாசம் இல்லாததாலேயே, இன்று அனேக ஜெபக்கூட்டங்கள் செத்ததாகவே இருக்கிறது. கஷ்டத்தோடு செய்து முடிக்கப்படும் “ஓர் சகித்துக் கொள்ளும் பணியாக” நடைபெறும் ஒரு முழு இரவு ஜெபத்தை விட, தேவனுடைய திட்டத்தை நிறைவேற்ற “ஐந்து நிமிடம்” மாத்திரமே விசுவாசத்தில் நிறைந்து ஜெபித்திடும் ஜெபமோ ஜீவனும், வல்லமையும் உள்ளதாய் இருந்திட முடியும்.

இயேசு இரவு முழுவதும் ஜெபித்தது போலவே நாமும் ஜெபிப்பது நல்லதுதான். ஆனால், அதற்காக தேவை இருந்தால் மாத்திரமே ஜெபிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் “ஓர் சகிப்பு பணியாக” நடைபெறும் செத்த கிரியையாக அல்ல! ஒருவன் தனக்குள் பெற்றுக்கொண்ட நிச்சயமான உணர்த்துதலும் (Personal conviction) விசுவாசமேயாகும் (ரோமர் 14:22). இவ்வித நிச்சயமான உணர்த்துதலைப் பெறாமல் நாம் செய்திடும் எந்த கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளேயாகும்! சில யாரோ பிரபல்யமான தேவ மனிதர்கள் விசுவாசிக்கும் ஒன்றை அல்லது அவர்கள் பிரசங்கித் திடும் சில உபதேசங்களை நாமும் அப்படியே

“காப்பியடித்துக் கொள்ள” (Imitate) ஒருபோதும் முயற்சிக்கக்கூடாது! ஆனாலும், இன்றைய கிறிஸ்தவ உலகமோ, இவ்விதமாய் தனக்கென நிச்சயமான உணர்த்துதல் இல்லாமலே சில பிரபல்ய தேவ மனிதர்களை அப்படியே “காப்பியடித்துப்” பின்பற்றும் விசுவாசிகளால் நிறைந்திருக்கிறது. இன்னொருவரை “காப்பி அடிப்பது” அல்லது அவரைப்போல் “பாவனை பண்ணுவது” ஆவிக்குரிய மரணத்தையே கொண்டுவரும் என்ற உண்மையை அறியுங்கள். இஸ்ரவேலர்கள் செங்கடலை விசுவாசத்தில் கடந்து வந்தார்கள்! ஆனால், எகிப்தியர்களோ தாங்களும் இஸ்ரவேலர்களைப் போலவே செய்யும்படி காப்பியடிக்க முயற்சித்து சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப் போனார்கள்! (எபி.11:29). இவையாவும் நமக்காகவே எச்சரிக்கையாக எழுதப்பட்டுள்ளது! மற்றவர்களுடைய பாவனையையோ, அவர்களின் ஊழியத்தையோ காப்பியடிக்க நாம் ஒருபோதும் முயற்சிக்கக் கூடாது! இன்னொருவர் தன் ஊழியத்தில் செய்யும் சில “வலியுறுத்தும்படியான செய்கைகளைக்கூட” (Emphasis) காப்பி அடிக்க வேண்டாம்! அதுவும்கூட செத்த கிரியைகளே! நாம் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுவது கூட, “அவனவனுக்கு அருளப்பட்ட விசுவாசத்தின்” அளவின்படி சொல்லுதல் வேண்டும் (ரோமர் 12:6). ஆம், ‘நாம் நாமாகவே’ இருந்திட தேவன் விரும்புகிறார்! நம்முடைய சொந்த ஆளத்துவத்தைக் (Our own personality) கொண்டே, கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலுள்ள மேன்மையான கிரியைகளில் நாம் பணியாற்றிட தேவன் விரும்புகிறார்!

5. சுய லாபத்திற்காகவும், சுய கனத்திற்காகவும் செய்யப்படும் எல்லா கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே:

“உன் கிரியைகளை அறிந்திருக்கிறேன், நீ உயிருள்ளவனென்று ‘பெயர்’ கொண்டிருந்தும் செத்தவனாயிருக்கிறாய்” என வேதம் கூறுகிறது (வெளி.3:2). இந்த சபையின் மூப்பன் ஆவியின்படியோ செத்தவன்! ஆனால், உயிரோடிருக்கிறேன் என்ற “பெயரினிமித்தம்” திருப்தி அடைந்திருந்தான். ஆம், இவன் தேவனுடைய புகழ்ச்சியைக் காட்டிலும் மனுஷருடைய புகழ்ச்சியையே அதிகம் விரும்பினான் (யோவான் 5:44; 12:43). அதன் முடிவு, அவன் செய்த எல்லா கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளாய் போனது! மனுஷர் கண்டு, தங்களை கனம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகச் செய்யும் எல்லா கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே (மத்தேயு 6:1-18).

மனுஷருடைய கண்களுக்கு ‘கூடுமான வரை’ மறைத்துத் தேவனுடைய பார்வையில் மாத்திரம் செய்யப்படும் கிரியைகளே, “ஜீவனுள்ள கிரியைகள்”.

நாம் தேவனுக்காய் செய்த கிரியைகளில் நம் சொந்த மகிமையைத் தேடுவோமென்றால், அவைகள் “தங்கள் கையின் கிரியைகளில்

களிகூர்ந்து ஆராதித்தது” போன்ற சுய-ஆராதனையேயாகும். அது போன்ற எந்த கிரியைகளும், “உடனே” செத்த கிரியைகளாய் மாறி விடும்! தானியேல் 4:30 தெளிவாய் சொல்லுகிறபடி, “பாபிலோனும்” இப்படித்தான் சுய-மகிமைக்காய் கட்டப்பட்டது. நம்மைப்பற்றியும், நம்முடைய கிரியைகளைப் பற்றியும் மற்றவர்கள் எப்படியெல்லாம் நினைத்துப் புகழுவார்கள் என்ற எண்ணம் நம்மைச் சோதிக்கும்படி “வெளியே வரும்போது” உடனே நாம் “பிளஷ் அவுட்” கொக்கியை இழுத்து, அந்த எண்ணங்களையும், நம்மைப்பற்றிய மற்றவர்களின் அபிப்பிராயங்களையும் (அவை நல்லதோ, கெட்டதோ எதுவானாலும் சரி), அதற்கே சொந்தமானப் பாதாளச் சாக்கடைக்குள் தள்ளி அப்புறப்படுத்த வேண்டும்!

மதிப்புள்ள தேவ மனிதர்கள்கூட, நம்மைப்பற்றி என்ன எண்ணுகிறார்கள் என்ற எண்ணத்தை நம் மனதைவிட்டுப் பாதாளச் சாக்கடைக்குள் சுத்தமாகப் “பிளஷ் அவுட்” பண்ணிவிட வேண்டும்! ஆம், “மனுஷர் கண்களுக்கு முன்பாக உள்ள நமது நீதி, தேவனுக்கு முன்பாக அருவருப்பாய் (பாதாளச் சாக்கடைக்குச் சொந்தமாய்) இருக்கிறது” (லூக்கா 16:15). இவ்வாறு வேதம் கற்றுத்தரும் கண்டிப்போடு தன்னைப் பலவந்தம் செய்கிறவர்கள் மாத்திரமே செத்த கிரியைகளுக்கு நீங்கலாகி விடுதலை பெற்றிருக்க முடியும்! இதேபோல, தேவனுக்கு சம்பளத் திற்காக (Salary) செய்யப்படும் எந்தக் கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே யாகும்! சம்பளத்திற்காய் செய்யப்படும் எந்தக் கிரியையும் கிறிஸ்தவ ஊழியம் அல்லவே அல்ல! அவ்வித ஊழியம் கிறிஸ்தவத்தின் பெயரை உடையதாயிருந்தாலும், அவை உலகப்பிரகாரமான உத்தியோகமே யாகும்! அப்படியெல்லாம் நாம் தேவனுக்கும் பணத்திற்கும் சேர்த்து ஊழியம் செய்திட ஒருக்காலும் முடியவே முடியாது!

6. மனசாட்சியின் உறுத்துதலிலிருந்து விடுபடுவதற்காக செய்திடும் எல்லா கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே:

மனசாட்சி (Conscience) தங்களைக் குற்றப்படுத்துவதினிமித்தம், புறஜாதிகள்கூட ஜெபிக்கவும், உபவாசிக்கவும், தானதர்மங்கள் செய்யவும் உந்தப்படுகிறார்கள் (ரோமர் 2:15). இதேபோல கிறிஸ்தவர்களும் கூட தங்கள் மனசாட்சியின் பிடியிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பதற்காகவே, இதேபோன்ற கிரியைகளைச் செய்வது சாத்தியமே! இன்று அனேகர் தினசரி வேதம் வாசிப்பதும், ஜெபிப்பதும் கூட தங்கள் மனசாட்சியின் குற்றத்திலிருந்து (accusations) விடுபடவே அவ்வாறு செய்கிறார்கள்! கூட்டங்களுக்குச் செல்லுவதும், தசமபாகம் செலுத்துவதும், ஏழைகளுக்குத் தானதர்மங்கள் செய்வதும் மனசாட்சியை சமாதானப்படுத்துவதற்காகவே செய்யப்பட்டால், அவை அனைத்தும்

செத்த கிரியைகளையாகும்! சில பிரசங்கிமார்கள் விசுவாசிகளிடத்தில் உள்ள இந்த “மனசாட்சியின் பலவீனத்தைத்” தங்களின் முதலீடாகக் கொண்டு, “கிறிஸ்து இல்லாமல் அழியும்” ஏராளமான மக்களுக்கு ஏதாவது செய்யுமாறு தூண்டிவிடுகிறார்கள்! “கொடுங்கள் அல்லது போங்கள்” (Either give or go) என்பதே இவர்களின் முழக்கம்! இதன் பலனாகச் சிலர் பணம் தருகிறார்கள், சிலர் தங்கள் வேலைகளையும் விட்டு விட்டு கிறிஸ்தவ ஊழியத்திற்குப் போகிறார்கள்! ஆனால் தேவனுடைய திட்டமான நடத்துதல் இல்லாமல் தங்களின் உணர்ச்சி வசமாகி (Emotion), தங்களின் குற்றமுள்ள மனசாட்சியிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்காகவும் செய்யப்படும் இவ்விரண்டு கிரியைகளுமே இன்றுவரை கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் தொன்றுதொட்டு நடந்துவரும் செத்த கிரியைகளாகும்!

7. நித்திய நியாயத்தீர்ப்புக்கு அஞ்சி செய்யப்படும் எல்லா கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே:

தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்குப் பயந்து பாவத்தை விட்டு நீங்கியிருப்பது நல்லதுதான்! ஆனால் இப்பூமியில் இயேசு பாவத்தை விட்டு நீங்கியிருந்ததற்கு நியாயத்தீர்ப்பின் பயம் காரணமாய் இல்லை என்பதை நாம் அறியவேண்டும். ஆம், இயேசு பிதாவைப் பிரியப்படுத்த விரும்பியதினிமித்தமே, பாவத்தை வெறுத்திருந்தார். இதுவே நம்முடைய நோக்கமாயும் இருக்கவேண்டும். ஒரு பெண்ணை இச்சித்தாலும், பொய்கள் சொன்னாலும், ஒருவருக்கொருவர் கசப்பை வைத்திருந்தாலும் நமக்குத் தண்டனை ஒன்றும் இல்லை என்று வைத்துக் கொண்டால், நாம் அப்பாவங்களில் ஈடுபடுவோமா? அல்லது, தேவனைப் பிரியப்படுத்துவதே நம் முழு விருப்பமாயிருந்து இப்பாவங்களைத் தொடர்ச்சியாய் வெறுத்துத் தள்ளுவோமா? இந்தக் கேள்விக்கு நாம் ஒவ்வொருவரும் நமக்குத்தானே பதில்கூறி, நம் இரட்சிப்பு நிறைவேற மெய்யாய் பிரயாசப்படுவோமாக! நாம் மற்றவர்களை மன்னிக்கும் நோக்கம், தேவன் நம் பாவங்களை மன்னிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும்.... மன்னிக்காவிட்டால், தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பின்படி நமக்கு வாதைகள் வருமே என்பதற்காகவும் இருக்குமென்றால், அது செத்த கிரியையே!

இவையாவும், நியாயத்தீர்ப்புக்கு அஞ்சும் சுய-நல நோக்கம் என்பதை இன்று எத்தனை பேர் விளங்கிக்கொண்டார்கள்? தனக்கு இன்று சாலையில் விபத்து ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காக அஞ்சி தினமும் காலையில் வேதம் வாசித்து ஜெபிப்பவர்களைப்பற்றி நாம் என்ன சொல்லக்கூடும்?! இவர்கள் புறஜாதியினரைப்போன்ற மூடநம்பிக்கையின் வகுப்பினர்கள்அவ்வளவுதான்!

8. பிரதிபலனைப் பெறுவதற்காக செய்யப்படும் எல்லா கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே:

உத்தமமானவர்களுக்கு இயேசு பிரதிபலன் அளிப்பது உண்மை தான் (வெளி.22:12). ஆனாலும் அவரிடமிருந்து ஒரு நாள், “நல்லது, உத்தமமும் உண்மையுமுள்ள ஊழியக்காரனே” என்னும் வார்த்தைகளைக் கேட்பதற்காய் “அவரைப் பிரியப்படுத்தி” ஜீவிக்கும் ஜீவியமே நமது இறுதி நோக்கமாயிருத்தல் வேண்டும்! (2கொரி.5:9). சுயத்தை மையமாகக் கொண்டு, பரலோக பிரதிபலனைப் பெறுவதற்காக செய்யப்படும் தியாகத்தையும், ஊழியத்தையும் இயேசுவே எச்சரித்தார்! ஆஸ்திகளமீது தன் மனதை வைத்து, அதை விட்டுவிட முடியாமல் துக்கத்தோடு திரும்பிச் சென்ற பணக்கார வாலிபனோடு தன்னை ‘உயர்வாய்’ ஒப்பிட்டு, பேதுரு இயேசுவிடம், “நாங்கள் எல்லா வற்றையும் விட்டு, உம்மைப் பின்பற்றினோமே, எங்களுக்கு என்ன கிடைக்கும்?” என்று கேள்வி கேட்டான் (மத்தேயு 19:27). அதற்கு இயேசு வேலையாட்களைப்பற்றிய உவமானத்தோடு பேதுருவுக்குப் பதில் கூறினார் (மத்தேயு 20:1-16). அதில் நாம் பார்க்கிறோம்:

கூலியை (Reward) எதிர்நோக்கி வேலை செய்தவர்கள் கடைசியாகவும், கூலியைப் பற்றியே எண்ணம் இல்லாதவர்களாய் வேலை செய்தவர்கள் (முந்தினவர்கள் வேலைசெய்த அளவைவிட குறைவாய் வேலை செய்திருந்தாலும்கூட) முதன்மை யாகவும் வந்தார்கள்!

அளவிற்கும் (Quantity), தரத்திற்கும் (Quality) உள்ள வித்தியாசம் போலவே, செத்த கிரியைகளுக்கும், ஜீவனுள்ள கிரியைகளுக்கும் இடையில் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது! மற்ற விசுவாசிகளைவிட உயர்வான பலனைப் பெற நம்பி கிரியைசெய்து, கிறிஸ்துவின் மணவாட்டி ஸ்தானத்தைத் தேடுகிறவர்களின் கிரியைகள் கடைசி நாளில் செத்த கிரியைகளாகவே வெளிப்படும்!

நம் சிந்தை வாழ்வைத் தூய்மைப்படுத்தி, மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்து, மனைவியை நேசித்து அல்லது புருஷர்களுக்கு கீழ்ப்படிந்து இப்படியாக எல்லா கிரியைகளையும், ‘பின் ஒருநாள் உயர்த்தப்படுவோம்’ என்ற எண்ணத்தோடு செய்வோமென்றால், இன்னமும் நம் ஜீவியத்தின் நடுவில் “சூயம்” ஆளுகை செய்வதை அறிவோமாக! இவ்வாறு சுயத்தை மையமாகக் கொண்டு செய்யப்படும் எல்லா “நல்ல கிரியைகளும்” செத்த கிரியைகளே! கடைசிநாளில், மகிமையின் கிரீடத்தைப் பெற்றுக்கொள்கிறவர்கள், தேவனுடைய பாதத்தில் வணக்கமாய் விழுந்து, “கர்த்தாவே, நீர் ஒருவரே மகிமை, கனம் வல்லமைக்குப் பாத்திரர்” (வெளி.4:10) என சொல்லக் கூடியவர்களாய் இருப்பார்கள். தேவனைப் பிரியப்படுத்தி அவருக்கே மகிமை

செலுத்துகிற நோக்கமே அல்லாமல், வேறு நோக்கங்களிலிருந்து (Motives) நம்மை நாமே சுத்திகரித்துக்கொண்டால் ஒழிய, ஒருக்காலும் செத்த கிரியைகளுக்கு நாம் நீங்கலாகி இருக்க முடியாது. நாம் செய்த எல்லா நற்கிரியைகளையும் நம்முடைய ரூபகத்திரையில் எழுதி வைத்திருப்போமென்றால், அவையாவும் கொஞ்சம்.... கொஞ்சமாய் செத்த கிரியைகளாய் மாறிவிடும் என்பது நிச்சயம்!

கடைசிநாளில் நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றிய இரண்டு காட்சிகளை இயேசு வெளிப்படுத்தினார். ஒன்று, பூலோகத்தில் தாங்கள் செய்த எல்லா நல்ல கிரியைகளையும் பட்டியல் செய்து, “கார்த்தாவே உம்முடைய நாமத்தினாலே தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தோமே.... உம்முடைய நாமத்தினாலே அற்புதங்கள் செய்தோமே....” என்று கூறியவர்கள் (மத்தேயு 7:22,23). இவர்களை தேவன் “ஒருக்காலும் உங்களை அறியேன்” என்றே புறக்கணித்தார்! இன்னொரு காட்சி, பூலோகத்தில் இவர்கள் செய்த நற்கிரியைகள் தேவனால் அவர்களுக்கு நினைவுபடுத்தப்பட்டு.... இவர்களோ, ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்துபோய், “தேவனே எப்பொழுது இவைகளையெல்லாம் செய்தோம்?” என்று வினாவிய நீதிமான்களின் கூட்டம் (மத்தேயு 25:34-40). பிரதிபலனை எதிர்நோக்கி இவர்கள் கிரியை செய்யாததால், தாங்கள் செய்த கிரியைகளை அப்படியே மறந்துவிட்டார்கள்! இங்குதான் நாம் செத்த கிரியைகளுக்கும், ஜீவனுள்ள கிரியைகளுக்கும் உள்ள பெரும் வித்தியாசத்தைப் பார்க்க முடிகிறது! இந்த இரு கூட்டத்தாரில் இப்பொழுது “நான் எந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தவனென்று?” உங்களையே கேட்டுப் பாருங்கள்!

9. இயேசுவின் மரணத்தை சுமக்காமல் செய்யப்படும் எல்லா கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே:

நாம் பெற்றுக்கொண்ட “இயேசுவின் ஜீவனிலிருந்து” பாய்ந்து வரும் கிரியைகளே ஜீவனுள்ள கிரியைகள்! நம்முடைய அனுதின சிலுவையாகிய, இயேசுவின் மரணத்தை சுமக்காமல் இயேசுவின் ஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்வது ஒருக்காலும் சாத்தியமில்லை! (2கொரி 4:10). நாம் கோபவார்த்தைகளைப் பேசிவிடாமல் வெறுமனே நமது நாளைக் கட்டுப்படுத்தியோ, கோபாவேச முகத்தைக் காட்டாமல் இருந்து கொண்டு உள்ளத்திற்குள் கோபமும், எரிச்சலும் கொதித்துக் கொண்டிருந்தாலோ, நாம் சுய - கட்டுப்பாடு கொண்ட சிறந்த புத்தர்கள் (Buddhists) மாத்திரமே! இவை யாவும் “யோகாவின்” (Yoga) போதனையே அல்லாமல் கிறிஸ்துவினுடைய போதனை அல்லவே அல்ல!

இயேசுவோ, நம்முடைய சிலுவையையே நாம் அனுதினமும்

எடுக்க வேண்டும் என்றார். ஆம், மாம்சத்தை சிலுவையில் அறையும், “கிறிஸ்துவின் மரணம்!” (Dying of Jesus) (கலாத்தியர் 5:24). சுட்டுக் கொல்வதோ அல்லது தூக்கிலிடுவதோபோல் “உடனடி மரணம்” அல்லாமல் சிலுவையில் அறைந்து மரிப்பது.... ஒரு நீண்ட தொடர்ச்சி யான கிரியையாகும்! ஆம், இந்த மாம்சம் ஒரே நாளில் தூக்கிலிடப் படவோ, சுடப்படவோ முடியாது. அது சிலுவையில் அறையப்பட மாத்திரமே முடியும்! ஆனால், நாம் தொடர்ந்து இந்தப் பாவ மாம்சத்தை சிலுவையில் வைத்திருக்க உண்மையுள்ளவர்களாய் இருப்போமென்றால், நாளாவட்டத்தில் நம் மாம்சத்திற்கு மரணம் சம்பவித்து, நம் இருதயத்திலேயே பாவங்களிலிருந்து விட்டோய்ந் திருக்க முடியும் (1பேதுரு 4:2). அப்போது மாத்திரமே பரிசுத்தாவியின் ஜீவனுள்ள கிரியைகள், ஜீவநதியாக நம் உள்ளத்திலிருந்து (இருதயத்தி லிருந்து) பாய்ந்தோடும்! (யோவான் 7:38). அப்போது மாத்திரமே, நம்முடைய வெளிப்படையான தோற்றங்களும் கிரியைகளும் உள்ளத்தின் நோக்கத்திற்கு ஒத்து இருக்கும். ஆம், இப்போது நாம் செயற்கையான சிரிப்பையோ, வெளிவேஷமான பக்தியின் தோற்றத் தையோ காண்பிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை!

10. மனுஷிக் அறிவுக்குரிய காரணங்களின் (Human Reason) அடிப்படையில் செய்யப் படும் எல்லா கிரியைகளும் செத்த கிரியைகளே:

ஆண்டவருக்கும், அவருடைய ஜனத்திற்கும் மார்த்தாள் செய்த சுயநலமற்ற தியாகமான ஊழியங்கள், ‘நல்ல கிரியைகளான’ செத்த கிரியைகள் என்பதற்கு ஒரு சிறந்த உதாரணம் (லூக்கா 10:38-42). நல்ல கிரியைகள் என்று ‘அவள் உணர்ந்தபடியால்’ மாத்திரமே அவைகளை அவள் செய்தாள். ஆனால் “ஒரு உண்மையுள்ள ஊழியக்காரன் தன் ‘எஜமானன் என்ன சொன்னாரோ’ அவைகளை மாத்திரமே செய்வான்”. அல்லாமல், தனக்கு நல்லது என்று கண்டதைத் தன் இஷ்டப்படி செய்திட மாட்டான் (1கொரி. 4:2-LIVING மொழிபெயர்ப்பு). எனவே முதலாவதாக, “நான் என்ன செய்ய ஆண்டவர் விரும்புகிறார்?” என்று கேட்டறிய இயேசுவின் பாதத்தில் அமர்ந்த மரியாளே ஞானமுள்ளவள்! எபிரெயர் 4:10,12 வசனங்கள் கூறுகிறபடி, தேவனுடைய வார்த்தை நம் ஆவியையும் ஆத்துமாவையும் பிரித்து, நம்மைப் பாவத்தைவிட்டு ஓய்ந்திருக்கச் செய்வது போலவே... நம்முடைய சொந்த கிரியைகளி லிருந்தும் (Our Own Works) நாம் ஓய்ந்திருக்க அவருடைய வார்த்தைகள் நம்மில் கிரியை செய்ய வேண்டும்! மனுஷிக் கிரியைகள் (Soulish Works) யாவுமே, செத்த கிரியைகள்! இயேசுவோ, சுயமாய் ஒன்றும் செய்யவில்லை (யோவான் 5:30). இன்றும், “எப்படி அவருடைய பணிகளைச் செய்யலாம்?” என்ற பிரமாதமான திட்டங்கள் உடையவர்களைத் தேவன் நோக்கிக் கொண்டிருக்கவில்லை! இப்படிப்பட்டவர்கள்

“இஸ்மவேலர்களையே” உற்பத்தி செய்வார்கள்! மாறாக, தங்களின் குறைவான ஞானத்தையும், குறைவான பெலத்தையும் ஒத்துக்கொண்டு, தேவனுடைய உபயோகத்திற்காகத் தங்களை ஒப்புக்கொடுக்கிற தாழ்மையுள்ளவர்களையே தேவன் நோக்கித் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்! இப்படிப்பட்டவர்களே அவரைப் பிரியப்படுத்தவும் முடியும். ஆம், மனுஷிகத் திறமையையல்ல, அவருடைய உபயோகத்திற்குத் தன்னையே தரும் “ஒப்புக்கொடுத்தலையே” தேவன் இன்று நோக்குகிறார்!

செத்த கிரியைகளைப்பற்றி தன் அறிவில் நன்கு அறிந்த சிலர், “செத்த கிரியைகள் என்ற குன்றின்” உச்சியிலிருந்து பின்வாங்கி “ஒன்றும் செய்யாமை! என்ற அடுத்த குன்றின்” (Cliff of Doing Nothing) பாதாள குழிக்குள் விழும் அபாயமும் உள்ளது! இதுவும் மிக மிக பரிதாபமான செயலே ஆகும். பரிசுத்தானியின் ஜீவனுள்ள கிரியைகள், நாம் ஆவியானவரோடு ஒத்துழைத்து ஜீவிக்கும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட ஜீவியத்தின் மூலமாகவே வெளிப்பட முடியும். கவனியுங்கள்: இங்கு ‘இன்னொரு’ நியாயப்பிரமாண சட்டம் அல்ல, தேவனைப் பிரியப் படுத்தும் கிரியைகள் எது என்பதை அறிந்து முனைந்திடும் ஓர் சீர்திருத்தமே நமக்கு அவசியம்!

நம்முடைய நீதியின் கிரியைகள், ஆட்டுக்குட்டியானவரின் கலியாண நாளில் உடுத்தப்படும் கலியாண வஸ்திரமாக மாறும்படி (வெளி.19:8), நாம் நம்முடைய மாம்சத்தின் அசுசியை மாத்திரமல்ல, ஆவியின் அசுசியையும் சுத்திகரித்துக்கொள்வோமாக! (2கொரி.7:10). நம் ஆவியைக் கறைப்படுத்தும் “செத்த கிரியைகள்” நம்மைவிட்டு ஒழிவதாக!

ஆசீர்வாதமல்ல, தேவன் அங்கீகரிக்கும் வாழ்க்கை வேண்டும்!

6

இன்றைய உலகில் இரண்டு ரகமான கிறிஸ்தவ விசுவாசிகள் இருக்கிறார்கள். 1) தேவ ஆசீர்வாதத்தை மாத்திரமே குறிக்கோளாய் கொண்டு அதை வாஞ்சிப்பவர்கள். 2) தேவ அங்கீகாரத்தை வாஞ்சித்துத் தேடுபவர்கள். இவ்விருசாராருக்கும் இடையில்தான் எத்தனை பெருத்த வித்தியாசம்! வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 7:9-14 வசனங்களில் திரள்கூட்டமான விசுவாசிகளைப்பற்றி வாசிக்கிறோம். ஆம்! எண்ணிக்கைக்கு அடங்காத மிகப் பெரிய கூட்டம். இவர்கள் கூறிய சாட்சியைக் கவனித்தீர்களா? ஆட்டுக்குட்டியானவருடைய இரத்தத்திலே தங்கள் அங்கிகளை வெளுத்துத் தோய்த்ததினிமித்தம் பெற்ற 'இராட்சிப்பிற்காக' இவர்கள் தேவனுக்கு மகிமையை செலுத்தினார்கள் (வச.10,14). இவர்களின் சாட்சியை சுருங்கச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், "தேவன் இவர்களை ஆசீர்வதித்திருந்தார்" என்பதுதான். இது நல்லதுதான், அதில் சந்தேகமேதுமில்லை! ஆனால் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 14:1-5-ம் வசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் விசுவாசிகளின் குழு வழங்கும் சாட்சியோ, இந்த முதல் சாட்சிக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட சாட்சியாயிருக்கிறது!

ஆம், இந்த இரண்டாவது குழுவினரோ எண்ணிக்கைக்கு அடங்கும் மிகச் சிறியதோர் குழுவினர்! அவர்கள் வெறும் 144,000-பேர் மாத்திரமே! இப்பூமியின் கடைகோடியெங்கும் வாழ்ந்து தீர்த்த கோடானுகோடி மக்களில் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட இந்த தொகை மிக மிகச் சிறிய எண்ணிக்கை உடையதேயாகும்! இப்போது இவர்கள் சாட்சியையும் கேளுங்கள், "தங்கள் பூலோக வாழ்க்கையில் கிறிஸ்துவை நூற்றுக்கு நூறு பின்பற்றியவர்கள்; இவர்கள் வாயிலே கபடம் காணப்படவில்லை.

ஸ்திரீகளால் (வெளி.17ம் அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட பாபிலோனும் அவள் குமாரத்திகளால் அல்லது உலகத்தால்) தாங்கள் கறைப்பட்டு விடாதபடி தங்களைக் காத்துக் கொண்டவர்கள்”. இவர்களின் சாட்சியை சுருங்கச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், “இவர்கள் தேவனைப் பிரியப்படுத்தினார்கள்” என்பதுதான்.

கண்டீர்களா வித்தியாசத்தை! முதல் கூட்டத்தினர் தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றார்கள்! இரண்டாவது குழுவினரோ தேவனின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றார்கள்! பின் என்ன... நாம் தேடுவதைத் தானே கண்டுகொள்ள முடியும்!! நாம் தேவ ஆசீர்வாதத்தில் திருப்தி கொண்டுவிட்டால், அதை மாத்திரம்தான் நாம் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அதிலும், தேவன் தரும் ‘உலகப் பொருட்களின்’ ஆசீர்வாதத்தில் மாத்திரமே திருப்தி கொண்டுவிட்டால், நாம் அவரின் ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள ஒரு படி கூட நகர முடியாது!

ஏராளமான இன்றைய விசுவாசிகள், தேவனால் ஆசீர்வதிக்கப் படுவதில் அதிலும் பிரதானமாய் உலகப் பொருட்களினால் ஆசீர்வதிக்கப்படுவதில் மாத்திரமே திருப்தி கொண்டுவிட்டார்கள். எனவேதான் இன்றைய கிறிஸ்தவப் புத்தகக் கடைகளில், “ஒருவர் எப்படி தன் சரீர வியாதியிலிருந்து சுகமடைய முடியும் என்பது பற்றியும், தசம்பாகம் செலுத்தி எவ்வாறு ஐசுவரியவானாக முடியும்” என்பது பற்றியுமான புத்தகங்கள் வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவை வலியுறுத்துவது எல்லாம், சரீர-பொருளாதார சுகவாழ்வு! நல்ல சௌகரியம்! செல்வ செழிப்பு!! இவை என்ன? இவையெல்லாம், சுயத்தை மையமாகக் கொண்டு வாழும் வாழ்க்கைக்குரிய அடையாளங்களே ஆகும். ஆனால் தேவனுடைய வார்த்தையோ, நமக்காகவே நாம் ஜீவிக்காமல் ‘அவருக்காக ஜீவிக்க வேண்டும்’ என்பதற்காகவே இயேசு மரித்தார் என்றல்லவா கூறுகின்றது (2கொரி.5:15). அதாவது, நம்மை நாமே பிரியப்படுத்தி ஜீவிக்காமல், அவரை மாத்திரமே பிரியப்படுத்தி ஜீவிக்கும் ஓர் ஜீவியம்! இதை வேறுவிதமாய் சொல்லுவோமென்றால், இப்பாழும் சுயத்தை மையமாகக் கொண்ட வாழ்விலிருந்து நம்மை விடுதலையாக்கி தேவனை மையமாகக் கொண்ட வாழ்விற்கு கொண்டு வரும்படிக்கே இயேசு நமக்காக மரித்தார்!

கிறிஸ்தவ ஊழியங்களில் இன்று காணும் ஆசீர்வாதத்தை சற்று எண்ணிப்பாருங்கள். ஆம்! தேவன், தான் பூரணமாய் அங்கீகரிக்க முடியாத எண்ணற்ற ஊழியங்களையும் ஆசீர்வதிக்கத்தான் செய்கிறார். தேவன் சொன்னபடி செய்யாமல் மோசே கன்மலையை அடித்தான்! அந்த கீழ்ப்படியாத ஊழியத்தையும் தேவன் ஆசீர்வதிக்கத்தான் செய்தார். இருப்பினும், அதற்குப் பின்பாக.... சற்று கவனியுங்கள்.... தன்

கீழ்ப்படியாத ஊழியன் மீது தேவன் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்தார்! (எண்.20:8-13). பார்த்தீர்களா? கீழ்ப்படியாத ஊழியனின் ஊழியத்தைத் தேவன் அங்கீகரித்ததால் அல்ல, தேவையோடு நின்று 2-கோடி ஜனங்களை நேசித்த அந்த நேசத்தினாலேயே அவர் அந்த ஊழியத்தை ஆசீர்வதித்தார்! இன்றும், தங்கள் இரட்சிப்பிற்காகவும், சரீர சுகத்திற்காகவும் ஏங்கி நிற்கும் ஜனங்களை தேவன் நேசிக்கிறார் என்ற ஒரே காரணத்தினால்தான் அவ்ஊழியங்கள் அவரால் ஆசீர்வதிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் இவ்விதம் இயேசுவின் நாமத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அநேக ஊழியங்களை அவர் திட்டவட்டமாக அங்கீகரிக்கவே இல்லை.

தேவன் மூலமாய் உலகப்பொருட்களின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு நிறைவேற்ற வேண்டிய ஒரே நிபந்தனை என்னவென்றால், ஒருவர் நல்லவராகவோ அல்லது தீயவராகவோ இருக்கவேண்டும், அவ்வளவுதான்!! ஏனென்றால், தேவன் நீதியுள்ளோர் மீதும் அநீதியுள்ளோர் மீதும் ‘ஒரே சமமாகவே’ தன் சூரியனை உதிக்கப் பண்ணுகிறார் என்றே இயேசு தெரிவித்தார் (மத்.5:45). எனவே பொருளாதார ஆசீர்வாதங்கள், ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையை தேவன் அங்கீகரித்ததற்கு அடையாளமே கிடையாது! அன்று, வனாந்திரத்தில் இரண்டு கோடி இஸ்ரவேலர்கள் 40-வருடங்களாக தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் மீது தேவன் கடுமையாய் கோபம் கொண்டிருந்தார் (எபிரெயர் 3:17). இருப்பினும், இந்த எல்லா வருட காலமும் தேவன் அவர்களுக்கு உணவையும், நல்ல சுகத்தையும் கொடுத்தார். ஆம், அதையும் “அற்புதமாகக்” கொடுத்தார் (உபா.8:2).

எனவே சரீர-பொருளாதாரத் தேவைகளுக்கான ஜெபத்திற்குக் கிடைக்கும் “அற்புதமான பதில்கள்” ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையைக் குறித்து தேவன் மகிழ்ந்திருக்கிறார் என்பதற்கு அடையாளமே இல்லை!

இதற்கெல்லாம் மாறாக, நம்மைப்போலவே இப்பூமியில் வாழ்ந்த இயேசு 30-வயது நிறைவு பெற்றதும் தேவ அங்கீகாரம் அவருக்குக் கிட்டியது! அதற்கு ஒரே காரணம் என்னவெனில், இந்த எல்லா வருடங்களிலும் இயேசு உண்மையுள்ளவராய் ஜீவித்து சோதனைகளை மேற்கொண்டு ஜெயித்தார்! அவர் தன்னையல்ல, பிதாவை மையமாகக் கொண்டதோர் வாழ்க்கையை மாத்திரமே வாழ்ந்தார். ஆம், அவர் தன்னைத்தானே பிரியப்படுத்திக் கொள்ள ஒன்றையும் ஒருபோதும் செய்யவே இல்லை (ரோமர் 15:3). அவருடைய ஞானஸ்நானத்தில், “இவர் என் நேசகுமாரன் இவரில் பிரியமாயிருக்கிறேன்” என்றே பிதா நற்சாட்சி வழங்கினார். ஆம், “என் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்ற என் நேச குமாரன்” என்று பிதா கூறவேயில்லை. அவ்வாறு பிதா கூறியிருந்தால் அந்த இரண்டாவது சாட்சியில் எந்த மதிப்பும் இருந்திருக்காது.

இயேசுவுக்குத் தேவையாய் இருந்ததெல்லாம், தேவ அங்கீகாரத்தை விளங்கப்பண்ணும் அந்த முதலாவது சாட்சியே ஆகும்! இப்போது, இதே சாட்சியை நாமும் பெறும்படிக்கே இன்று இயேசுவைப் பின்பற்றுகிறோம்!!

பிறவியிலிருந்தே ஆதாமின் பிள்ளைகளாகிய நாம் அனைவரும் சுயத்தை-மையமாகக் கொண்டு வாழும் இழிபிறவிகள்! எல்லாம் நம்மைச் சுற்றியே வந்து நம்மை சேவிக்க வேண்டும் என்றே எதிர்பார்த்து வாழ்ந்து வளர்ந்து வருகின்றோம். நாம் மனந்திரும்பிய பின்போ, “தேவனும்” நம்மை சேவித்து நம்மைப் பலதரப்பட்ட வழிகளில் ஆசீர்வதித்திட வேண்டும் என்றே எதிர்பார்க்கிறோம்! இதன் ஆரம்பப் படியாகவே, நாம் பாவமன்னிப்பின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி அவரிடம் வருகின்றோம்! இதையடுத்து, இடைவிடாத சங்கிலித் தொடராக சரீர சுகம்; செல்வ செழிப்பு; உத்தியோகம்; வீடு; வாழ்க்கை துணை.... என ஏக்கம் கொண்டு அவைகளை அவரிடமிருந்து வாரிக்கொள்ள வாஞ்சிக்கிறோம்!! இவ்வாறு, நம்முடைய கண் களுக்கும், ஜனங்களின் கண்களுக்கும் ஆழ்ந்த பக்தியுடையவர்களாய் நாம் காணப்பட்டாலும் கூட, இன்னமும் நம் வாழ்க்கை “சுயத்தை மையமாகக் கொண்டே” இருந்திட முடியும். ஆம், நம் சுயம் என்ற ஆசை வலைக்குள் தேவனையும் ஒருவராக இழுத்து அவர் மூலம் என்ன வெல்லாம் பெறலாமோ அதையெல்லாம் பெறும்படி வாஞ்சிக்கிறோம்! கெட்டகுமாரன், தன் தகப்பனிடம் ‘சாப்பாடு கிடைக்கும்’ என்றெண்ணி திரும்பி வந்தபோதும் கூட, அவன் தகப்பன் அவனை மனப்பூர்வமாய் ஏற்றுக்கொண்டான் என்பது உண்மைதான்! இவ்விதமாகவே, நாம் எவ்வளவுதான் முழுக்க முழுக்க சுயநலமாய் இருந்தாலும், தேவனும் நம்மை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் செய்வார். ஆம், நம்மை அவர் அதிகமாய் நேசிப்பதினிமித்தமே நம்மை அரவணைத்து ஏற்றுக் கொள்கிறார். இருப்பினும், அவரின் திவ்விய சுபாவமாகிய “வாங்குவதைப் பார்க்கிலும் கொடுக்கின்ற” அவருடைய சுபாவத்தில் பங்கு பெறுவதே உண்மையான ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி என்பதை நாம் சீக்கிரத்தில் உணர்ந்துகொள்வோம் என்றே தேவன் நம்மீது நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறார்! ஆனால், இந்த அவரின் நம்பிக்கையானது தன் திரளான பிள்ளைகளிடம் நிறைவேறா திருக்கும் பரிதாபத்தையே அவர் இன்றுவரை காண்கின்றார்!! இவர்கள் எக்காலமும் ‘நான்’ ‘எனக்கு’ ‘என்னுடைய’ என்றும், சரீர-பொருளாதார ஆசீர்வாதங்கள் என்றும்.... சுயவாழ்வின் மையத்திலேயே ஜீவித்து செத்துப் போகிறார்கள். ஆ, இது வேதனையன்றோ!

நாமோ, நம் மனம் புதிதாகிறதினிமித்தம், இப்போது தேவனிடமிருந்து நாம் எதைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதிலிருந்து விடுதலை அடைகிறோம். ஆம், இந்த ஒரே ஒரு பூலோக வாழ்க்கையில்

நம்மிடமிருந்து தேவன் எதைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்ற மையத்தை அடைவதே முதிர்ச்சி பெற்ற அனுபவமாகும். இந்த வளர்ச்சியின் அனுபவமே 144,000 பேரை கிறிஸ்துவின் மண வாட்டியாய் தகுதிப்படுத்தியது!(வெளி.14).

உண்மையான ஆவிக்குரிய தன்மையானது-கோபம், எரிச்சல், இச்சை நிறைந்த சிந்தைகள், பணஆசை போன்ற பல காரியங்களில் நாம் ஜெயம் பெறுவது மாத்திரம் அல்ல! நாம் நமக்காக ஜீவிப்பதிலிருந்து ஓய்ந்திருக்கிறோமே, அதுதான் காரியம்! அதாவது, “என் சொந்த ஆதாயம்; என் சொந்த வசதி; என் சொந்த சௌகரியம்; என் சுய சித்தம்; என் சுய உரிமைகள்; எனக்கான புகழ்ச்சி... இன்னும் என்ன, என் சுய ஆவிக்குரிய நலம்...” ஆகிய இவைகளைத் தேடுவதிலிருந்து ஓய்ந்திருப்பதேயாகும். தாங்கள் ஜெபிப்பதற்குக் கற்றுத்தரும்படி இயேசுவிடம் சீஷர்கள் கேட்டபோது, ‘நான்’ ‘எனக்கு’ ‘என்னுடைய’ என்ற ஒரு வார்த்தைகூட இல்லாத ஓர் ஜெபத்தையே அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார் (லூக்கா 11:1-4). அந்த ஜெபத்தில் பிதாவின் நாமம், அவரின் இராஜ்ஜியம், அவரின் சித்தம் ஆகியவைகளையே பிரதான பாரமாய் கொள்ளும்படி கற்றுக்கொடுத்தார். அதற்குப் பின்பு, நாம் நமக்காக எவ்வளவு அக்கறை கொள்கிறோமோ அதே அளவு நம் சக விசுவாசிகளின் பொருளாதார மற்றும் ஆவிக்குரிய நலன்களிலும் அக்கறை கொண்டு ஜெபிக்கவும் கற்றுக்கொடுத்தார். அதாவது, நான், எனக்கு, என்னுடைய என்று அல்லாமல், நாங்கள், எங்கள், எங்களுடைய என்று ஜெபிக்கும் ஜெபம்! இந்த ஜெபத்தை மனப் பாடமாய் ஒவ்வொரு வரியையும் கிளிப்பிள்ளைபோல் சொல்லுவது எளிது. ஆனால் இச்செபத்தின் பாடங்களை நம் இருதயத்தில் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்றால், நாம் உண்மையாகவே எல்லாவற்றையும் வெறுத்து விட்டுவிட்டு ‘தேவனை மட்டுமே’ நம் இருதயத்தின் மையத்தில் வைத்திட வேண்டும்! இவ்வாறாக, நாம் முதலாவது தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தையே தேடவேண்டுமென இயேசு திட்ட வட்டமாய் போதித்தார்.

அதாவது, நம் வாழ்வின் சிங்காசனப் பீடத்திலிருந்து சுயத்தைக் கவிழ்த்துப்போட்டு, தேவனையும் ஆவிக்குரியவைகளையுமே நம் வாழ்வின் மையமாகிய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்ய வேண்டும்!

நாம் கோபத்திலிருந்தும், அசுத்தமான சிந்தைகளிலிருந்தும் என்ன தான் ஜெயம் பெற்றிருந்தாலும், இன்னமும் நமது சுய சௌகரியத்தையும், சுகபோகத்தையுமே தேடுபவர்களாய் இருப்போமென்றால், நாம் அடைந்த பரிசுத்தம் ஸோபிப்பரிசுத்தமேயாகும். இந்த உண்மையை இன்று அநேகர் இன்னமும் உணராமலே இருக்கிறார்கள். எனவே

இவர்களை சாத்தானும் எளிதில் வஞ்சித்துவிடுகிறான். இன்று எத்தனையோ கிறிஸ்தவர்கள் செளகரியத்தையும், சுகபோகத்தையும், ஐசுவரியத்தையும் தங்களுக்குத் தேடும்பொருட்டு “பண வேட்டைக்கு” அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு தேவ ஆசீர்வாதம் கிடைக்கத்தான் செய்யும்! ஆனால், தேவ அங்கீகாரமோ... நிச்சயம் கிடைக்காது!! ஏனென்றால், தேவனும்; உலகப் பொருட்களும் (அதாவது, ஐசுவரியம், சுகபோகம், ஆடம்பர வசதி போன்றவை) ஆகிய ‘இரண்டிற்கும்’ சேவகம் செய்திட ஒரு மனிதனாலும் கூடாது. பொருளாதார ரீதியில் தேவ ஆசீர்வாதம் நம் மீதும் நம் பிள்ளைகள் மீதும் தங்கியிருப்பதை, தேவன் நம்மீது மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறார் என்பதற்கு ஓர் அடையாளமாக நாம் இன்னமும் எண்ணிக் கொண்டிருப்போமென்றால், சாத்தான் நம்மை நன்றாய் வஞ்சித்து விட்டான் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. தேவ ஆசீர்வாதம், தேவ அங்கீகாரம் ஆகிய இவ்விரண்டும் முழுக்க முழுக்க வித்தியாசமான எதிர்முனைகள்! நாம் இப்பூலோக ஜீவியத்தை ஓடி முடிக்கையில் பெற வேண்டிய சாட்சி எதுவென்றால், ஏனோக்கு இப்பூமியை விட்டுச் செல்கையில் பெற்ற, “அவன் தேவனுக்குப் பிரியமானவன்” என்ற தேவனுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெற்ற சாட்சியேயாகும்!(எபி.11:5). மூன்று வார்த்தைகள் மட்டுமே! ஆனால் இந்த சாட்சியைவிட வலிமையான சாட்சியை ஒரு மனிதனும் தன் பூலோக வாழ்வில் ‘வேறு எதிலும்’ பெற்றிடவே முடியாது! இதே சாட்சியைத்தான் இயேசுவும் பவுலும் பெற்றார்கள். வெறும் “தேவனால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன்” என்ற சாட்சியில் எந்த மதிப்பும் இல்லவே இல்லை. ஏன் தெரியுமா? ஏனென்றால், இவ்வுலகில் வாழும் கோடானுகோடி அவிசவாசிகள்கூட இதே சாட்சியைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியுமே!

இன்று தேவன், தன் ஆசீர்வாதத்தை மட்டுமல்லாமல் தன் அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதற்கு வாஞ்சிப்பவர்களைக் காண்பதற்கே தவியாய் தவித்து நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்!

கேட்பதற்கு காதுள்ளவன் எவனோ அவன் கேட்கக்கடவன்!

இது போலி இயேசுவா? என சோதித்திட துணிவு வேண்டும்!

7

இப்போது நீங்கள் சுமார் 2000- வருடங்களுக்கு முன்பாக இருந்த பாலஸ்தீனா நாட்டில் இருப்பதாக கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள்! அங்கே, வியாதியஸ் தர்களை சுகமாக்கும் “நசரேயனாகிய இயேசு” எனப்படு பவரின் ஊழியத்தைக்குறித்து கேள்விப்படுகிறீர்கள். இதுவரை நீங்கள் அவரைப் பார்க்காதபடியால், அந்த ‘இயேசு’ எனப்பட்ட பிரசங்கியை வைத்து எருசலேமில் நடக்கும் ஓர் சுகமளிக்கும் கூட்டத்திற்கு ஓடோடிச் சென்று.... அங்கு கூடியிருந்த திரளான ஜனத்தைக் கண்டதும் அதிக மகிழ்ச்சியடைகிறீர்கள்!

கூட்டத்தில் நுழைந்து முண்டியடித்து நெருங்கிச் சென்றதும் மேடையில் ‘இயேசுவோடு’ (பிரசங்கியார்) சேர்ந்து பிலாத்து, ஏரோது, அன்னா, காய்பா ஆகியோர் கண்ணைக் கவரும் அலங்கார ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் காட்சியைக் காண்கிறீர்கள்! இப்போது ‘இயேசு’ எழுந்துவந்து ஜனங்களோடு பேசுகிறார், “அன்பானவர்களே, இன்று நாம் அனைவருமே எவ்வளவு அதிகமாய் கௌரவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் பார்த்தீர்களா? ஏனென்றால் பாலஸ்தீனா அரசின் இருபெரும் அதிபதிகள் இன்று நம்மோடு இருக்கிறார்கள்! ஆம், மாண்புமிகு ஏரோதும், மாண்புமிகு மிலாத்தும் தங்கள் பிரசன்னத்தால் இக் கூட்டத்தை கௌரவிக்கும்படி தயவாய் வருகை தந்திருக்கிறார்கள்! அதுமட்டுமா, இரண்டு பிரசித்தி பெற்ற தேவ மனிதர்களாகிய பேராயர் அருள்மிகு Rt. Rev. அன்னாவும், அருள்திரு. காய்பாவும் சேர்ந்து வருகை தந்து இக் கூட்டத்தை ஆசீர்வதிக்கக் காத்திருக்கிறார்கள். இது நம் உள்ளத்தை நெகிழச்செய்யும் எத்தனை மகிழ்ச்சியாயிருக்கிறது!”.

இந்த அறிமுக உரையை ‘இயேசு’ நிகழ்த்திய பின்பு ஏரோதையும் பிலாத்துவையும் அழைத்து, கூட்டத்தை ஆரம்பித்து வைத்து ஒருசில வார்த்தைகள் பேசும்படி மிக பவ்வியமாய் குனிந்து கேட்டுக் கொண்டார். உடனே மாண்புமிகு ஏரோதும், பிலாத்தும் ஒருவர்பின் ஒருவராக வந்து, ‘இயேசு’ தன் ஊழியத்தின் மூலமாக சமுதாயத்திற்கு ஆற்றிடும் எண்ணற்ற நன்மைகளைக்கூறி அவரை வாயாரப் புகழ்ந்த பின், “ஜனங்களே! உங்கள் யாவருடைய சீரிய ஆதரவையும் என்றும் இவருக்கு அளித்திடுங்கள்” எனக்கூறி முடித்து ஆசனத்தில் அமர்ந்தனர்.

மறுபடியும் இயேசு எழுந்துவந்து அருள்திரு. அன்னாவையும், அருள்திரு.காய்பாவையும் சில வார்த்தைகள் பேசும்படி அழைத்து “ஆரம்ப ஜெபத்தை” ஜெபிக்கும்படியும் மிகுந்த பணிவோடு கேட்டுக் கொண்டார். உடனே அவர்களும் முன்வந்து ‘இயேசுவை’ வானளாவ புகழ்ந்து, “ஜனங்களே நீங்கள் யாவரும் ‘சபை பாகுபாடில்லாமல்’ எல்லா ஸ்தாபன மக்களும் ‘இந்த’ இயேசுவின் ஊழியத்திற்கு முழு ஆதரவையும், ஜெபத்தையும் அளித்து ஒத்துழைக்க வேண்டும்” என வலியுறுத்தி கேட்டுக்கொண்டனர்.

பின்பு ‘இயேசு’ தன் ஊழியத்தின் பொருளாதாரத் தேவைகளைக் குறித்துப் பேசும்படி திரு. யூதாஸ்காரியோத்தை பாசத்தோடு அழைத்தார். யூதாசும் எழுந்துவந்து, “எனக்கு அன்பானவர்களே, இந்த ஊழியத்தின் எல்லாத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்ய இன்னமும் பல்லாயிரக் கணக்கான ரூபாய்கள் தேவைப்படுகிறது” என மிகுந்த ஏக்கத்துடன் கூறினார். யூதாஸ் தொடர்ந்து பேசுகையில் “நீங்கள் யாரெல்லாம் 1000 (ஆயிரம்) ரூபாய்களுக்கு மேல் காணிக்கை தருகிறீர்களோ அவர்கள் பூர்த்தி செய்யும்படியான படிவங்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன, ஆங்காங்கு நிற்கும் எங்கள் உதவியாளர் களிடமும் இருக்கின்றன! இவ்வாறு காணிக்கை செலுத்தி படிவத்தை பூர்த்தி செய்து கொடுக்கும் ஜனங்களுக்காக ஓர் நற்செய்தி காத்திருக்கிறது! ஆம், அவர்களுக்காக ‘இயேசு’ விசேஷ பிரார்த்தனை ஏற்றெடுக்கப் போவதாக வாக்குக்கொடுத்திருக்கிறார்!” மேலும், “பணம் கொடுக்கும் நீங்கள் விசுவாசியா அல்லது அவிசுவாசியா என்பதைக் குறித்தெல்லாம் கவலை கொள்ளவே வேண்டாம். நீங்கள் யாராயிருந்தாலும் பரவாயில்லை. இக்கூட்டத்திற்கு பெரிய பெரிய பணக்காரர்கள் வந்திருப்பது எங்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறது! நீங்கள் யாவரும் இயேசுவின் ஊழியத்திற்கு வாரி வழங்குவதற்கு அழைக்கப் படுகிறீர்கள்” என கூறி முடித்தார்.

உடனே மாண்புமிகு ஏரோது எழுந்துவந்து, ‘இயேசுவின்’ ஊழியத் திற்கு இலட்சக்கணக்கில் காணிக்கை கொடுப்போர் அனைவருக்கும் “வரிவிலக்கு” சலுகை அளிக்கப்படும் என அறிவித்தார்! அதையடுத்து

காணிக்கை வசூல் இனிய பாடல் இசையோடு மும்முரமாய் நடந்து முடிந்தது! இப்போது இயேசு முன்வந்து, கூடியிருந்த ஜனங்கள் ஆர்வத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க 'சுருக்கமாய்' ஓர் செய்தியை கொடுத்தார். பின்பு தன் வசமிருந்த அற்புத வல்லமையை அவிழ்த்து விட்டு ஒரு சில வியாதியஸ்தர்களையும் சுகமாக்கினார். பேதையான 'ஏராளமான' ஜனங்கள் அதைக் கண்டு வாய்பிளக்க அதிசயித்து நின்றார்கள்! அப்பாவி ஜனங்களோ அவரைப் பார்க்குபடி முண்டியடித்து விரைந்து முன்வந்தார்கள். ஆனால் அதற்குள்ளாக, இயேசு அதிவேகமாய் ஏரோதோடும், பிலாத்தோடும், அன்னாவோடும், காய்பாவோடும், யூதாஸ்காரியோத்தோடும்.... அவ்வளவுதானா? இல்லை, 'பண முடிச்சோடும்' படாடோபமான அவர்களின் ரோமானிய ரதத்தில் பாய்ந்து ஏறிச்சென்றார்! எங்கே? எருசலேமின் தலைமையகத்திலுள்ள ஆர்ச் பிஷ்ப்பின் அரண்மனைக்கு! அவரளிக்கும் விசேஷ கௌரவ விருந்தில் கலந்துகொள்ள!

இக்காட்சியையெல்லாம் கண்டு ஓய்ந்த பின்பு, நீங்கள் இப்போது தான் புதிதாக மனந்திரும்பி கொஞ்ச அனுபவத்தையும், குறைந்த அளவு புரிந்துகொள்ளும் தன்மையுடையவராயிருந்தாலுமேகூட.... சற்றே தடுமாறி பேதலித்து நிற்கிறீர்கள்! நீங்கள் கண்ட காட்சி, அப்போஸ்தலனாகிய மத்தேயு, பேதுரு மற்றும் யோவான் கூறக் கேட்ட இயேசுவைப்பற்றிய காரியத்திற்கு முற்றிலும் முரணாக இருக்கிறதே என திகைத்து நிற்கிறீர்கள்! இந்த நேரத்தில்தான் சாத்தான் உங்களை நெருங்கிவந்து, “மற்றவர்களைக் குற்றவாளிகளாகத் தீர்க்காதிருங்கள் என எழுதியிருக்கிறதே உனக்குத் தெரியாதா? (மத்.7:1) சும்மா கண்டும் காணாதவனாய் போய்விடு!” என காதில் முணுமுணுக்கிறான். நீங்களோ சுதாரித்துக் கொண்டு “உலகத்தில் அநேகங் கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகள் தோன்றியிருப்பதினால், நீங்கள் எல்லா ஆவிகளையும் நம்பாமல், அந்த ஆவிகள் தேவனால் உண்டானவைகளோ என்று சோதித் தறியுங்கள் என்றும் எழுதியிருக்கிறதே!” என அவனுக்குப் பதிலடி கொடுத்து அவனைத் துரத்திவிட்டீர்கள்! (1யோவான் 4:1).

இறுதியில் நீங்கள் ஓர் தீர்க்கமான முடிவிற்கு இப்போது வந்து விட்டீர்கள்! ஆம், “நான் கேள்விப்பட்ட இயேசு இவர் அல்லவே அல்ல! இவர் நிச்சயமாகவே வேறொரு இயேசுதான்!” (2கொரி.11:4).

உங்கள் முடிவு சரியே! அவர் வேறொரு இயேசுவேதான்!! எப்படி இந்த முடிவிற்கு வந்தீர்கள்? உங்களுக்குள் நீங்கள் பெற்ற அபிஷேகமே கீழ்காணும் உண்மைகளை உங்களுக்குப் போதித்தது (1 யோவான் 2:19,20,27).

1. உண்மை இயேசு:

தன் ஊழியத்தைக் கௌரவிக்கும்படி அரசு அதிபதிகளையோ

அல்லது ஆதரவைத் திரட்டும்படி மனந்திரும்பாத மார்க்கத் தலைவர்களுையோ நாடிப் பின்செல்லவே மாட்டார்! அவர்களில் ஒருவரையும் ஒருக்காலும் முகஸ்துதி செய்யவும் மாட்டார். ஓர் சமயம் இயேசுவிடம் ‘பிஷப்’ ஒருவர் வந்தார்! அவரிடம் இயேசு, “நீ மனந்திரும்ப வேண்டும்!” என தயங்காது உரைத்தார்! (யோவான் 3:1-10). ஏரோது ராஜாவை “ஓர் நரி” என்றே இயேசு அழைத்தார்! (லூக்கா 13:31,32). அவனை நேரடியாய் சந்தித்த தருணத்தில் அவனோடு பேசுவதற்கும் மறுத்துநின்றார்! (லூக்கா 23:8,9).

2. உண்மை இயேசு:

எந்த மனுஷனிடமும் ‘பணத்தை’ தன் ஊழியத்துக்காகக்கூட ஒருபோதும் கேட்கவே மாட்டார்! தன் தேவைகளை தன் பிதா ஒருவர் மாத்திரமே அறிந்திருக்கும்படிச் செய்தார். எனவே பிதாவானவரும் இயேசுவின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய மனுஷர்கள் மூலமாகவோ அல்லது ஓர் சமயம் நடந்ததுபோல ஓர் மீனின் மூலமாகவோகூட அதிசயமாய் கிரியை செய்தார் (லூக்கா 8:1-3; மத்தேயு 17:27).

3. உண்மை இயேசு:

தன் ஜெபங்களை எந்த விலைக்கும் ஒருக்காலும் “விற்பனை” செய்யவே மாட்டார்! ஓர் சமயம், சீமோன் என்ற சமாரியா நாட்டு மாய வித்தைக்காரன் இப்படித்தான் பேதுருவின் ஜெபத்தைத் தனக்கென்று பெறும்படி பணம் கொண்டு வந்தான்! ஆனால், தேவனின் வரத்தை பணத்தினால் சம்பாதித்துவிடலாம் என எண்ணிக்கொண்ட அவனின் தூர்க்குணத்தை பேதுரு கடுமையாய் கடிந்துகொண்டான்(அப்.8:18-23). அந்த சீமோன் அன்று உடனே மனந்திரும்பி விட்டான்! ஆனால், அவன் வாழியில் மனந்திரும்பாமலே மின்பற்றும் தீராளனோர் பல நூற்றாண்டுகள் தொடங்கி இன்னமும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். சீமோனைக் கடிந்துகொண்ட அந்த பேதுருவின் வம்சவழி வந்தோமென கூறிக் கொள்ளும் ரோமன் கத்தோலிக்க குருமார்கள் அக்காலம் தொடங்கி இன்னமும் தங்கள் ஜெபங்களை விற்பனை செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்! மார்ட்டின் லூத்தர் தன்னுடைய நாட்களில், இத் “தூர்க்குணத்திற்கு” கடுமையாய் எதிர்த்து நின்றார். ஆனால் இன்றோ, லூத்தர் வழிவந்தோமென கூறிக்கொள்ளும் புரட்டஸ்டண்டன்களில் சிலர் தங்கள் “ஜெபங்களையும்” “தீர்க்கதரிசனங்களையும்” பணத்திற்கு விற்பனை செய்துகொண்டு மறுபடியுமாய் பின்வாங்கி சீரழிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஐயோ! சீமோனைப் போலவே இன்றும் அநேகர் ‘இவர்களுக்குப்’ பணம் தரும்படி காத்திருக்கிறார்களே! ஆ, இது கொடுமை.

கடைசி நாட்களில், தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களும் (குறிப்பாக,

அடையாள அற்புதங்கள் மூலம்) வஞ்சிக்கப்பட்டு போகும்படியாக தந்திரமான கொடிய வஞ்சகம் உண்டாகுமென இயேசு அதிகமாய் வலியுறுத்தி எச்சரித்தார் (மத்தேயு 24:24). இன்று, தெரிந்து கொள்ளப் பட்டவர்கள் ஜாக்கிரதையாய் இருந்து அதிக கவனமாய் சோதித்து பார்க்க வேண்டிய ஓர் ஊழியம் இருக்குமென்றால் அது “அடையாள-அற்புதங்கள்” நிறைந்த ஊழியங்களேயாகும். யாராகிலும், இயேசு தன்னோடு பேசும்படி தங்கள் அறைக்குள் வந்தார் எனக் கூறினால் அதை நம்பாதிருங்கள் என்றே இயேசு கூறினார் (மத்.24:26). இயேசு பரத்திற்கு ஏறிச்சென்ற நாள் தொடங்கி சுமார் ஈராயிரம் வருடங்கள் தொட்டு, அவரது உயிர்த்தெழுந்த சரீரம் பிதாவின் வலது பாரிசத்தை விட்டு ஒருபோதும் இறங்கி வரவேயில்லை! பவுலும், ஸ்தேவானும் அந்த உன்னத ஸ்தானத்திலேயே அவரைக் கண்டனர்! (அப்.7:56; 9:3). யோவான் அப்போஸ்தலன்கூட, பத்மு தீவில் இயேசுவின் சரீரத்தைப் பார்க்காமல் அவருக்கு ஒப்பனையாய் இருந்த அடையாளங்களையே (SYMBOLS) கண்டான் (வெளி.1:13-16). பரலோகத்தை விட்டு இனி இயேசு வருவாரென்றால், அது அவர் இப்பூமிக்கு வரப்போகும் அவரது இரண்டாம் வருகை மாத்திரமேயாகும். எனவே, இன்று என் வீட்டின் அறைக்குள் இயேசு வந்தாரென யாராகிலும் சொன்னால், அவர்களை நம்பாதீர்கள்!

மிக எளிதாய் வஞ்சிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய விசுவாசிகளின் மத்தியில் ஜீவிக்கும் நாம், எதையும் சோதித்துப் பகுத்தறியாதவர்களாய் இருக்கவே கூடாது! இருப்பினும், இக்கடைசி நாட்களில், தேவவசனத்தை வாஞ்சித்து நேசிக்கும் அனைவருக்கும் அவரது வசனம் சுடர் விட்டு மிளிரும் காவல் விளக்காய் பிரகாசிக் கின்றதே! நாம் அந்த வழிகாட்டும் ஒளியை மாத்திரமே பின்பற்றினால் ஒருக்காலும் வஞ்சிக்கப்படவேமாட்டோம்!

கேட்பதற்கு காதுள்ளவன் எவனோ அவன் கேட்கக்கடவன்!

வருகையின் அடையாளங்கள் அறிய வேண்டும்!

8

ஆ, அந்த 1939-ம் ஆண்டு! இவ்வாண்டிலிருந்து தொடங்கிதான் இவ்வுலகம் எவ்வளவாய் மாறிப்போய் விட்டது! அன்று நிகழ்ந்த சம்பவம், சங்கிலித்தொடர்பாய் பல கிரியைகளை பிரதிபலித்து.... பிரதிபலித்து.... இனி, கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையில்தான் அது முற்றுப் பெறப்போகின்றது! அவர் வரும் நாளையும், நாழிகையையும் “பிதா ஒருவர் தனிர” மற்றொருவனும் அறியான் என்றே இயேசு கூறினார்! ஆனால், அவர் மேலும் கூறும் போது தான் முன்னுரைத்த அடையாளங்களை நாம் விழிப்புடன் காண்பவர்களாயிருந்தால், அவர் வருகையின் சமீபத்தை அறிந்து கொள்ள முடியும் என்றும் கூறினார்! (மத்.24:33,36).

எனவே, இயேசு குறிப்பிட்ட அடையாளங்களை நாம் உற்று நோக்குவது மிகவும் அவசியமானதேயாகும்.

1.யுத்தங்கள் (மத்தேயு 24:7) :

கடைசி நாட்கள், நோவாவின் நாட்களுக்கு ஒப்பாயிருக்கும் என இயேசு கூறினார் (மத்.24:37). நோவாவின் நாட்களில், “பூமி கொடுமையினால் (VIOLENCE) நிறைந்திருந்தது” (ஆதி.6:11,13). நாம் வாழும் இந்நாட்களை விவரிப்பதற்கும், “இதே வாக்கியம்தான்” ஒத்த ரீங்காரமாய் இருக்கிறது! பயங்கரவாதங்கள், விமான கடத்தல்கள், கலவரங்கள், கொலைகள், தீவைப்புகள், தேசங்களுக்கு விரோதமான யுத்தங்கள்.... ஆகிய யாவும் இப்போது அன்றாட நிகழ்ச்சியாய் மாறி விட்டது! இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. 1)அனேக நாடுகளில், கொலைக்குற்றத்திற்கு அளிக்கப்படும் மரண தண்டனை (இப் பிரமாணம் தேவனால் ஆதி.9:6-ல் நியமிக்கப்பட்டது) இப்போது முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. 2)பயங்கரவாதங்கள் இன்று ‘பகிரங்கமாய்’ கொஞ்சமும் வெட்க

மில்லாமல் சினிமாவிலும்-டெலிவிஷனிலும் உணர்ச்சியின் ஆத்திரத்தைத் தூண்டும் விதத்தில் திரையிடப்பட்டு, ஜனங்கள் தங்கள் சிறு பிராயத்திலிருந்தே ‘பயங்கரவாதிகளாய்’ மாற கற்பித்துவிட்டது. 3) 1950-ம் ஆண்டுகளில் டெலிவிஷனும், 1970-ம் ஆண்டுகளில் வீடியோ டேப்பும் பிரவேசித்து, பயங்கரவாத பழக்கங்கள் திக்கெட்டும் பரவ கை கொடுத்துவிட்டது. 4) “கராதேயின்” பிரபல்யம் மற்றும் இதுபோன்ற யுத்தகலைகள் (இவை யாவும் ஜனங்களிடம் பிசாசுகள் மிக எளிதில் பிரவேசிக்க வழி வகுப்பவைகளாகும்) பயங்கரவாதத்தை ‘நடை முறையில்’ விஸ்தாரப்படுத்தி விட்டது. ஆம், 1939-ம் ஆண்டு ஹிட்லர் சாத்தானின் ஆவியில் நிறைந்து இப்பூமியில் இரண்டாவது உலக யுத்தத்தை நடத்தினானே.... அன்று தொடங்கி, நாம் மேற்கண்ட பயங்கரவாதங்கள் யாவும் மடை திறந்த வெள்ளம் போல் இவ்வுலகில் பிரவேசித்துவிட்டது! ஆ, அந்த யுத்தத்தில் 50-கோடி மக்களன்றோ கொல்லப்பட்டனர். அச்சமயம் பொங்கி எழுந்த வெறுப்பும், கசப்பும், மனுக்குலத்தோடு யுத்தம் செய்யும்படி திரளான அசத்த ஆவிகளுக்கு வழி திறக்கப்பட்டு விட்டதே! அந்த 1939-ம் ஆண்டு தொடங்கி யுத்தங்கள் ஓர் நிலைத்து விட்ட நிகழ்ச்சியாகவே மாறிப்போனது! 1945-ம் ஆண்டு வெடித்த அணுகுண்டு, எல்லாத்தீய விளைவுகளோடும் “அணுகுத்தைத்” தோன்றச் செய்துவிட்டது. மானிட சரித்திரத்தில் இவ்வளவு பயங்கர வாதங்களின் கொடுமைகளையும், யுத்தங்களையும், மரண ஆயுத குவிப்புகளையும் இப்போது காண்பதுபோல், இந்த மானிட சரித்திரம் ஒருபோதும் கண்டதில்லை!

2. பஞ்சங்கள் (மத்தேயு 24:7) :

மனுக்குலத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே பஞ்சங்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இருப்பினும், இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பின்பாகப் பெருகிவிட்ட ஜனத்தொகை, இதுவரை சரித்திரம் கண்டிராத அளவு கோடிக்கணக்கான ஜனங்களை பஞ்சத்தால் அழித்துவிட்டது! அனேக தேசங்களில், 1950-ம் ஆண்டு தொடங்கி வறட்சியும், விளைச்சல் ஏமாற்றங்களும் சர்வ சாதாரணதொன்றாகிவிட்டது. இதன் விளைவு? இந்தியா போன்ற ஏழை நாடுகளில் உணவுப் பொருட்களிலும், எண்ணையிலும் கலப்படம் செய்யும் தீமைகளுக்கு வழி வகுத்து விட்டது! முடிவை நாம் நெருங்க, நெருங்க இந்நிலைமை இன்னமும் படுமோசத்தை அடையும் என்பது திண்ணம்!

3. இயற்கையின் சீற்றங்கள் (மத்தேயு 24:7) :

முடிவு சமீபம் ஆக ஆக பூமி அதிர்ச்சிகளும், வெள்ளங்களும் கொடும் புயல்களும், எரிமலை சிதறல்களும் ஆகிய இயற்கையின் சீற்றங்கள் அதிகமாகி கொண்டேதான் வரும் என்பதை நாம் எதிர்

பார்க்கலாம். இதன் அளவு, இரண்டாம் உலக யுத்தத்திலிருந்தே அதிகரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

4. அறிவின் பெருக்கம் (தானியேல் 12:4) :

கடைசி காலத்தில் அறிவு பெருகிப்போகும் என தானியேல் தீர்க்க தரிசனமாக உரைத்தான். ஆதாமின் நாட்கள் தொடங்கி 1939-ம் ஆண்டு வரை (சுமார் 5900 வருடங்கள் வரை) மனிதன் சேகரித்துக் குவித்த விஞ்ஞான அறிவுகள், இக்கடைசி 63-வருடங்களில் 40-மடங்காக உயர்ந்துவிட்டது என்றே மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது! மனிதனின் 99% சரித்திர காலமும் படுக்கைவசமாய் சரிந்திருந்த வரைபட குறியீடு (GRAPH) அவனின் கடைசிகால சரித்திரத்தில் 40-மடங்கு செங்குத்தாக உயர்ந்துவிட்டது! இது ஓர், கிறிஸ்துவின் வருகையைச் சுட்டிக்காட்டும் தெளிவான நிரூபணம் அல்லவா?

5. உலகத்தையே சுற்றி வரும் பயணம் (தானியேல் 12:4) :

ஓர் அதிசயிக்கும் உண்மை கேளுங்கள்! 5800-வருடங்கள் வரை மனிதன் பிராணிகளின் முதுகில் ஏறித்தான் பயணம் சென்றான். 1900-வருடம் வரைக்கும் கூட, மனிதன் விரைவாய் பயணம் செய்யக்கூடிய திறன் மணிக்கு 50-மைல்கள் மாத்திரமே! ஆனால் இன்று, மனிதன் விண்வெளியில் ஒரு மணிக்கு 24,000 மைல்கள் வேகத்தில் பயணம் செய்துவிட்டான்! உலகச் சுற்றுப்பயணம், இரண்டாம் உலக யுத்தத் திற்குப் பின்புதான் பிரபல்யம் ஆனது! “அனேகர் இங்கும் அங்கும் ஓடி....” என தானியேல் உலகப்பயணத்தை கடைசி கால அடையாள மாக முன்னறிவித்தான் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

6. சுகபோகத்தில் பிரியம் (2தீமோ.3:4) :

கடைசி காலத்தில், மனுஷர்கள் “தேவப்பிரியராயிராமல் சுகபோகப் பிரியர்களாய்” இருப்பார்கள் என பவுல் குறிப்பாகக் கூறினார். நோவா காலத்தில், ஜனங்கள் பயங்கரவாதக் கொடுமையோடுகூட, காம இச்சையினாலும் நிறைந்திருந்தார்கள் (ஆதி.6:2). இன்றைய உலகில் நாம் காண்பதும் அதுவே! கற்பு ஒழுக்கக்கேடு மனுஷர்களிடம் தொன்று தொட்டு இருக்கத்தான் செய்தது. ஆனால் இன்று பகிரங்கமாய் வெட்க மில்லாமல் நடப்பதுபோல, மானிட சரித்திரத்திலேயே ஒருபோதும் நடந்ததில்லை! அதுவும் இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பின்புதான், உலகமெங்கும் கற்பு ஒழுக்கத்தின் தரம் படுமோசத்தின் உச்சகட்டத்தை எட்டியது. இவ்வித பாலியத்திற்குரிய அசுத்த ஆவிகளின் ஆளுகை இன்று பூமியை நிறைத்துவிட்டது! மனுஷனை சுகபோகப் பிரியர்களாக்கும் சாத்தானின் நோக்கத்திற்கு டெலிவிஷனும், சினிமாவும், வீடியோ டேப்புகளும், CD-க்களும் அவனின் கைக்கலிகளாய் இன்று செயல்படுகிறது. கடைசி காலங்களில், “விவாகம் பண்ணாதிருக்க

வேண்டும்” என்பது பிசாசின் உபதேசங்களில் ஒன்றாய் இருக்கும் என பவுல் கூறினார் (1தீமோ.4:1-3). இன்று அது நடைமுறையில், இரு விதத்தில் உச்சகட்டத்தை அடைந்துவிட்டது. 1) சில பெந்தெகொஸ்தே குழுக்கள் போதிக்கும் “துறவறத்தின்” உச்சகட்டம்! அதாவது, ஒருவர் கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியாய் இருக்கவேண்டுமென்றால், விவாகம் செய்யக்கூடாது என்ற உபதேசம், 2) இச்சூழலின் அடுத்த பக்கம், ‘ஒரு குடும்பத்திற்காக’ திருமணம் செய்வதில் நம்பிக்கையில்லாமல், வெறும் “காம சுகத்திற்காக” இணைந்து கூடி வாழும் குழுக்கள்!

கடைசி நாட்களில் மனுஷர்கள் “சுபாவ அன்பில்லாதவர்களாய்” (2தீமோ.3:3) மாறும் கொடியநிலையில், “கருச்சிதைவு” செய்வது ரொம்பவும் சரிதான் என்று கூறிடும் இன்றைய மானிட கூட்டத்தைக் காண்பதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை! அன்று பாலகர்களை பெதல்கேமில் கொண்டு குவித்த ஏரோதைக் காட்டிலும் (மத்தேயு 2:16) இன்றைய டாக்டர்களின் கரங்கள் குழந்தைகளைக் கொன்ற இரத்தத் தினால் அதிக “இரத்தக்கறை” படிந்துவிட்டதே! கடைசி நாட்கள், சோதோமில் வாசமாயிருந்த லோத்தின் நாட்களைப்போல் இருக்கும் எனவும் இயேசு கூறினார். “ஒரு பால் உறவு” (HOMO SEXUAL) இன்று மிகச் சாதாரணதொன்றாய் அங்கீகரிக்கப்பட்டு விட்டதே! “சோதோம் ஊராரைப் போல தங்கள் பாவத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். அதை அவர்கள் மறைக்கவும் இல்லையே!” என்ற அங்கலாய்ப்பு இன்று நம் நாட்களுக்கு உரியதாய் மாறிவிட்டது(ஏசா.3:9). தேவனும் அவர்களை அதற்கு ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டார்! இப்பாவத்திற்கு, தேவன் முன்னோடியாய் அளித்த நியாயத்தீர்ப்புதான் “எய்ட்ஸ்” (AIDS) என்ற சுகமாக்க முடியாத கொடிய நோய்! (ரோமர் 1:26-28). மேலும் “போதை மருந்துகளால்” (DRUGS) தங்களை அழித்துக் கொள்ளும் எண்ணற்ற வாலிபர்கள்.... இன்று எவ்வாறு ககபோகத்தை நாடும் சமுதாயம் அழிவின் படுகுழிக்குள் விரைந்து சென்று கொண்டிருக்கிறது என்பதற்கு மற்றும் ஓர் அத்தாட்சி! இதுபோன்ற பாவ சுகங்கள் மாத்திரமல்லாமல், சுயநலமாய் ஆடம்பர சொகுசு வாழ்க்கையைத் தேடிப் பின்பற்றிச் செல்லும் மானிடர்களின் கூட்டம் இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பின்பு இன்று அதிகமதிகமாய் பெருகிக் கொண்டே வருகிறது!

7. கீழ்ப்படியா முரட்டாட்டத்தின் ஆவி (2தீமோ.3:2) :

கீழ்ப்படியா முரட்டாட்டத்தை இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்கு பின்பு இவ்வுலகம் கண்டதுபோல் ஒருபோதும் கண்டதில்லை! பிள்ளைகள் பெற்றோருக்கு விரோதமாகவும், மாணவர்கள் ஆசிரியர்களுக்கு விரோதமாகவும், வேலைக்காரர்கள் (ஆபீஸ் மற்றும் தொழிற்சாலைகளில் உள்ளவர்கள்) தங்கள் எஜமானுக்கு விரோதமாகவும்.... இவ்வாறு நாம் காணும் கீழ்ப்படியாமைமையின் முரட்டாட்டம்தான்

எத்தனை! எத்தனை! உயர்கல்வியைக் கற்றதால் இன்றைய வாலிப மக்கள் தலைகனம் கொண்டு, தங்கள் பெற்றோருக்கும், மற்ற முதியோர் களுக்கும் மரியாதை காட்டுவதே இல்லை! இக்கீழ்ப்படியா முரட்டாட்டத்தின் ஆவி கிறிஸ்தவ உலகத்திலும் ஊடுருவி வந்துவிட்டதே! எனவே, இன்று உலகமெங்கும் உள்ள பெரும்பாலான “பாஸ்டர்கள்” தங்கள் சபைகளில் உள்ள வாலிபர்கள் தங்களுக்கு விரோதமாய் முரட்டாட்டம் செய்து விடாதபடி, அவர்கள் தயவைப் பெறவேண்டி, அவர்களை எல்லாவிதத்திலும் பிரியப்படுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தத் திற்குள் வீழ்வதையும் காண்கிறோம்.

மனித சரித்திரத்தில், இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பின்புதான், பெண்கள் வேலை செய்வதற்கு வீட்டை விட்டு வெளியே கிளம்பியது அதிகமாகிப் போனது! இவர்கள் இப்போது தாங்களாகவே சம்பாதிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இதுவே இன்று, அனேகம் பெண்களை ஆணவம் உள்ளவர்களாகவும், வணங்கா கழுத்துள்ள திமிர்உடையவர்களாகவும், புருஷனுக்குக் கீழாக தன்னை நியமித்த தேவனின் நியமனத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மனம் அற்றவர்களாகவும் மாற்றிவிட்டது. இதே ஆவிதான் இன்று கிறிஸ்தவ உலகத்திலும் புகுந்திருக்கிறது.

ஆம்! 5900-ஆண்டுகள் வரை உலகமெங்கும் உள்ள ஸ்திரீகள், தங்களுடைய சபாவம் இயற்கையாகவே போதித்தபடி நீண்ட மயிரை வளர்த்தார்கள் (1கொரிந்தியர் 11:14,15). ஆனால், 1900-வருடம் தொடங்கி ஸ்திரீகளில் பெரும்பாலோர் தங்கள் மயிரை குட்டையாக வெட்டிக் கொண்டார்கள்! மேலும், இரண்டாம் உலக யுத்தம் வரை கிறிஸ்தவ உலகில் உள்ள எல்லா ஸ்திரீகளுமே, சபை கூடும் நேரத்தில் தங்கள் தலையை முக்காடிட்டுக் கொண்டார்கள் (1கொரி.11:5). இன்று இதுவும் அனேக ஸ்திரீகளால் கைவிடப்பட்டு விட்டதே! இன்று பெண்கள், தங்கள் வீட்டிற்கு ஒரு நல்ல தாயாக இருக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் இப்போது பிரதானமாய் காணப்படவில்லை!

எவ்வாறு இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பின்பு பெண்கள் உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் பிரதம மந்திரிகளாய் மாறினார்களோ, அதுபோலவே இன்றைய கிறிஸ்தவ உலகத்திலும், பெண்கள் மூப்பர்களாகவும், பாதிர்களாகவும், போதகர்களாகவும் மாற ஆரம்பித்து விட்டார்கள்! இன்று, இதுதான் யேசுபேலின் ஆவி! (வெளி.2:20). சபையில் உலாவும் இந்த ஆவிகளை, அன்று பழைய ஏற்பாட்டில் நடந்ததுபோல எலியாவின் வலிமையான ஆவியினால் கடுமையாய் எதிர்க்கப்படவேண்டும்!(1இராஜா.20:21-23).

8. விசுவாசத்தை விட்டு விலகும் வீழ்ச்சி (1தீமோத்தேயு.4:1) :

“பிற்காலங்களில் சிலர் விசுவாசத்தைவிட்டு விலகிப்போவார்கள்”

என ஆவியானவர் ‘வெளிப்படையாகவே’ கூறியிருப்பதைக் கவனியுங்கள். இதற்கு முந்திய வசனம் கிறிஸ்து மாம்சத்தில் வெளிப்பட்டதில் அடங்கியிருக்கும் ‘இரகசியத்தைப்’ பற்றியும் கூறுகிறது (1தீமோ.3:16). இன்றைய கிறிஸ்தவ உலகம், இந்த சத்தியத்தில்தான் பிரதானமாய் விலகிப்போய் வீழ்ச்சியை அடைந்துள்ளது. இவ்விளைவின் பிரதி பலிப்பாகவே, இன்றைய கிறிஸ்தவத்தை இயேசுவின் கற்பனைகளுக்கு (குறிப்பாக மத்தேயு 5,6 அதிகாரங்களுக்கு) கீழ்ப்படிவதிலிருந்து வழி விலகச் செய்து, பொய்யான கிருபைகளைப் பிரசங்கிக்கும் நிலைக்கு கொண்டு சென்றுவிட்டது! இந்நிலை முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே இருக்கத்தான் செய்தது. இருப்பினும், இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பின்பு இந்நிலை அதிக மோசம் அடைந்துள்ளது. பல பிரிவு சபைகளை ஒன்றாக்கும் (சத்தியத்திற்கு ஒத்தவேஷம் தரிக்கச் செய்யும்) கிறிஸ்தவ ஐக்கியக் கழகங்கள், பொய்யான சடங்காச்சாரங்கள், போலியான பரிசுத்தாவியின் வரங்கள் போன்ற யாவும் இந்தக் கடைசி 60-வருடங்களில் மிகவும் அதிகரித்துவிட்டது! “வஞ்சிக்கப்படுதலை” கடைசி நாட்களுக்கு தொடர்புபடுத்தி அதைத் திரும்பத் திரும்ப மூன்று தடவை இயேசு குறிப்பிட்டார் (மத்.24:5,11,24). அதிலும் குறிப்பாக, எவ்வாறு கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகள் ‘தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களைக்கூட’ அடையாளங்களையும் அற்புதங்களையும் நிகழ்த்தி வஞ்சிப்பார்கள் என கூறினார்.

1945-ம் வருடம் தொடங்கி வேகமாய் பிரவேசித்த “அற்புத ஊழியங்களில்” பெரும்பாலானவைகள், இயேசு எச்சரித்த போலி கிறியையின் வஞ்சகங்களேயாகும்! இயேசுவின் நாமத்தில்தானே இவ் அற்புத அடையாளங்கள் நடக்கிறது என்று கூறி, அனேக விசுவாசிகள் கூட இவ்வித அற்புதங்களினிமித்தம் வஞ்சிக்கப்படுவதையும் நாம் இப்போது காணமுடிகின்றது. அற்புதங்களை நிகழ்த்தும் மனிதன் உண்மையாய் தேவனுக்குப் பயந்து ஜீவிப்பவர்தானா? அவர் ஜனங்களை இயேசுவின் “எல்லா” கற்பனைகளுக்கும் (அப்போஸ்தலர்கள் செய்தது போல) கீழ்ப்படியும்படி நடத்துபவர்தானா? என்றெல்லாம் சோதித்தறிய, இவ்வாறு வஞ்சிக்கப்படும் விசுவாசிகள் சிறிதும் அக்கறையற்றவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்! (உபாகமம் 13:1-4 வாசியுங்கள்).

9. இஸ்ரேல் (லூக்கா 21:29-32) :

இயேசு இங்கு, எல்லா மரங்களும் துளிர்க்கிறதை குறிப்பிட்டு (தேசங்கள் சுதந்திரம் அடைவதை குறிப்பிட்டு) அதை அடையாளமாகக் கூறினார்! இவ்வுலக சரித்திரத்தில் 1945-ம் ஆண்டிலிருந்துதான் அனேக நாடுகள் சுதந்திரம் அடைய ஆரம்பித்தது. அப்படித்தான் 1947-ம் ஆண்டு இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தது! எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக,

இயேசு ‘அத்திமரத்தை’ அதாவது இஸ்ரேல் நாட்டைக் கவனித்துப் பார்க்கும்படியே கூறினார்! இயேசு இஸ்ரேலுக்கு வந்து அத்திமரமாகிய அதில் கனியுண்டோ எனக் கண்டார். ஆனால் அவரோ அத்திமரமான இஸ்ரேலில் மார்க்கச் சடங்காச்சாரமான வெறும் இலைகளைத்தான் கண்டார். அதனிமித்தம் அதை அவர் சபித்ததால், உடனே அது பட்டுப் போயிற்று (மத்.21:19). இயேசு சிலுவையிலறையப்பட்ட 40-ஆண்டு களுக்குப் பின்பு, யூதர்களின் ஆலயத்தை அழிக்கும்படி தீத்து என்ற ரோமானியத் தளபதியின் கீழான ஓர் படையை யூதர்களுக்கு விரோதமாய் தேவன் அனுப்பினார். அவ்வமயம், யூதர்கள் உலகின் கடைகோடியெங்கும் சிதறுண்டு போனார்கள். கிட்டத்தட்ட 1900-ஆண்டுகள் வரை இந்த அத்திமரம் பட்டுப்போய்தான் கிடந்தது. ஆனால் இயேசுவோ, இந்த பட்டுப்போன அத்திமரம் மீண்டும் துளிர் விடும் காலத்தைக் கவனிக்கும்படி கூறினார்! இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் 6-கோடி யூதர்களைக் கொன்று குவித்த ஹிட்லரின் வன் செயல், இவ்வுலகம் யூதர்கள்பால் அனுதாபம் கொள்ளவே வழி வகுத்தது! அதன் விளைவாய், யூதர்கள் தங்கள் தாய் நாட்டிற்கு 1948-ம் ஆண்டு மே மாதம் திரும்பி வந்தனர். 1967-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் அவர்கள் எருசலேமையும் கைப்பற்றிவிட்டார்கள். ஆ! அத்திமரம் இப்போது துளிர்விட ஆரம்பித்துவிட்டதே! புறஜாதியாரின் காலம் நிறைவேறும் வரைக்கும், எருசலேம் புறஜாதியாரால் (யூதர் அல்லாதோர்களால்) மிதிக்கப்படும் என இயேசு குறிப்பிட்ட கடைசி காலத்தில் தான் நாம் இப்போது ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்! (லூக்கா 21:24).

தேவனுடைய கால அட்டவணை :

ஆறு நாட்கள் வேலை செய்து ஏழாம் நாளில் ஓய்ந்திருக்கும்படியே தேவன் மனுஷனுக்கு நியமனம் செய்தார். கர்த்தருக்கு ஒரு நாள் என்பது ஆயிரம் வருஷங்கள் ஆகும் (2பேதுரு 3:8). இதன்படி, மனுஷன் 6000-வருஷங்கள் இப்பூமியில் பாடுபட்டு வேலை செய்ய வேண்டும். ஏழாவது அந்த ஆயிரம் வருஷமோ, இளைப்பாறுதலின் வருஷமாய் இருக்கும்! இந்த ஆயிரம் வருடங்களில்தான் இயேசுவானவர் ராஜாவாய் இப்பூமியில் அரசாட்சி செய்வார். ஆதாம் காலம் தொடங்கி கிறிஸ்துவின் காலம் வரை 4000- வருடங்கள் முடிந்துவிட்டது. கிறிஸ்துவுக்கு பின், இப்போது நாம் 2000-ம் வருடங்கள் முடிவடையும் கடைசி வருடங்களை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆம், நாம் வாழும் இந்தக் காலமே மனுஷனின் 6- நாட்கள் நிறைவின் “கடைசி வினாடித்துளிகள்!”.

கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு நம்மை ஆயத்தமாக்கிடுவோம் வாரீர்!

இஸ்ரேல் ஜனங்கள் தங்களைப் பரிசுத்தம்பண்ணும்படி

அவர்களுக்கு இருநாட்கள் தரப்பட்டு, மூன்றாம் நாளில் கர்த்தர் அவர்கள் நடுவே இறங்கினார் (யாத். 19:10,11,16). ஓசியா 6:2-ன் படி மூன்றாம் நாளில் நம்மை அவர் எழுப்புவார்!

ஆட்டுக்குட்டியானவரின் கலியாணத்திற்குத் தன்னை ஆயத்தப் படுத்தும்படி இப்போது சபைக்கும் 2000-ம் வருஷங்கள் (இரண்டு நாட்கள்) தரப்பட்டுள்ளது!

கிறிஸ்துவின் வருகையை அறிவிக்கும் தீர்க்கதரிசன விளக்கங்களையும், அதன் காலங்களையும் அறிந்துகொள்வதைவிட மிக முக்கியமான தேவையெல்லாம், அவருடைய வருகைக்கு நம்மை ஆயத்தப்படுத்துவதேயாகும்!

“அவர் மேல் இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கை வைத்திருக்கிற ஒவ்வொரு வனும், அவர் சுத்தமுள்ளவராயிருக்கிறதுபோல, தன்னையும் சுத்திகரித்துக் கொள்ளுகிறான்” (1யோவான் 3:3). இந்த வசனத்தின்படி நமக்கு கிறிஸ்துவின் வருகையில் நம்பிக்கை இருக்கிறது என்பதற்கு ஒரே அத்தாட்சி, “நம்மை நாமே சுத்திகரித்துக் கொண்டிருப்பதுதான்!” “நம் ஆண்டவரும், எஜமானனுமானவரின் பரிசுத்தத் தரத்தை அடையும் வரை தேவனுக்கு முன்பாக நம் சுத்திகரித்துக் கொள்ளுதலை நிறுத்தி விடக் கூடாது!”

இதற்காகவே பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்தாவியானவர் நமக்கு அருளப்பட்டார். எதற்கு? கிறிஸ்துவின் மகிமையைத் தேவனுடைய வார்த்தையில் நமக்குக் காண்பித்து, நம்மையும் அதே சாயலுக்கு ஒப்பாய் மகிமையின் மேல் மகிமையடைந்து மறுரூப மடையச் செய்வதற்கே! (2கொரி.3:18).

நம் மாம்சத்தில் நன்மை ஒன்றும் வாசமாயில்லை. ஆனால், இப்போது ஓர் நற்செய்தியைக் கேளுங்கள்! இயேசு இப்பூமியில் நம் போன்ற மாம்சத்திலேயே வெளிப்பட்டு, அம்மாம்சத்திலுள்ள ஒவ்வொரு இச்சையையும் ஜெயித்து மேற்கொண்டார்! பிறகு நம் பாவங்களுக்காகவும் மரித்து, உயிர்த்து எழுந்தார்! அவர் சுத்தமுள்ள வராயிருக்கிறதுபோல நாமும் ஜெயம் பெற்று சுத்தமுள்ளவர்களாய் இருப்பதற்கு அவர் இப்படித்தான் நமக்குப் புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தை உண்டுபண்ணி வைத்திருக்கிறார் (ரோமர் 8:3,4,13; எபிரெயர் 10:20; 4:15,16). எனவே நாம், “மாம்சத்திலும், ஆவியிலும் உண்டான எல்லா அசுசியும் நீங்க, நம்மைச் சுத்திகரித்துக் கொண்டு பரிசுத்தமாகுதலை தேவபயத்தோடே பூரணப்படுத்தக்கடவோம்” (2கொரிந்தியர் 7:1).

வேதப்புத்தகம், தன்னுடைய கடைசி புத்தகத்தில் ஆவியானவரின் இரண்டு அழைப்புகளோடு முற்றுப்பெறுகிறது.

1) உலகில் உள்ள அவிசுவாசிகளுக்கு : “வா” (வெளி.22:17) என்ற அழைப்பு! அதாவது, மனந்திரும்பி கிறிஸ்துவை விசுவாசித்திட வாருங்கள் என்ற அழைப்பு!

2) விசுவாசிப்போர்களுக்கு: “மேற்கொண்டு வா” என்ற அழைப்பு! (வெளி.2:7 முதல் 3:21). இவ்வாறு ஜெயம் பெற்று, கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியின் சீரிய பங்கை நாம் பெற்றிடுவோமாக!

கேட்பதற்கு காதுள்ளவன் கேட்கக்கடவன்!

அவர் வருகைக்கு ஆயத்தமாக வேண்டும்!

9

கிறிஸ்து இப்பூமிக்குத் திரும்ப வரப்போகும் அவரது இரண்டாம் வருகை மிகவும் சமீபித்துவிட்டது! இந்நிலையில், அவருடைய வருகைக்குரிய “காலங்களையும் வேளைகளையும்” துருவி.... அறிந்து கொள்வதெல்லாம் அவ்வளவு முக்கியமல்ல! மாறாக, அவருடைய வருகைக்கு நம் ஆவிக்குரிய நிலையில் ஆயத்தமாயிருப்பதே மிகவும் முக்கியமாகும். எண்ணற்ற இன்றைய கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகைக்கான எல்லா தீர்க்கதரிசனங்களையும் மிக நன்றாகவே அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்! ஆனால்.... இவர்களோ, அவருடைய பரிசுத்தத் திறுகு ஒப்பான பரிசுத்தமடையும்படி தங்களைத் தாங்களே அனுதினமும் சுத்திகரித்துக்கொள்வது கிடையாது! இது எதை நிரூபிக்கிறது? ஆம், “கிறிஸ்து திரும்பவும் வருவார்!” என்ற இவர்களின் நம்பிக்கை ‘ஜீவனில்லாத’ ஓர் செத்த நம்பிக்கையாயிருக்கிறது என்ற உண்மையையே வெளியரங்கமாக்குகிறது (1யோவான் 3:3).

நீங்கள் வேதாகம தீர்க்கதரிசன விளக்கங்களையும் வெளிப்படுத்தின விசேஷப் புத்தகத்தில் காணும் ‘அடையாள’ வியாக்கியானங்களையும் ‘இன்னது என’ முழுவதுமாக அறிந்துகொள்ள முடியாதவர்களாயிருந்தாலும்... நீங்களோ அவருடைய வருகைக்கு 100% ஆயத்த முள்ளவர்களாய் இருந்திடமுடியும்! அதெப்படியெனில், இயேசு நம்மை எச்சரித்து, கவனம் செலுத்தும்படி கூறிய பகுதிகளில் நாம் விழிப்புடன் கவனமாயிருந்தால் அப்படியாகும்!

தான் இப்பூமிக்குத் திரும்ப வரப்போகும் நிகழ்ச்சியை மத்தேயு-24ம் அதிகாரத்தில் இயேசு தன் சீஷர்களிடம் விவரித்துப்பேசினார். அவ்வாறு கூறும்போது “விழிப்புடன் ஜாக்கிரதையாய் இருங்கள்” என்ற புத்திமதியை இயேசு ஒரு

தடவைக்கும் மேலாகவே கூறி வலியுறுத்தினார் (மத்தேயு 24:42,44; 25:13). ஆகவே ஆவிக்குரிய விழிப்புடன் எந்த சமயத்திலும் ஆயத்தமாக இருப்பதே முக்கியமல்லாமல் தீர்க்கதரிசன வியாக்கியானங்களை அறிந்து கொள்வதில் மாத்திரம் எந்த மேன்மையும் இல்லை!

இதைக் கருத்தில் கொண்டே மத்தேயு 24-ல், தான் திரும்ப வரப் போகும் நாட்களுக்குரிய தீர்க்கதரிசனங்களை இயேசு கூறி முடித்தவுடன், தொடர்ந்து மத்தேயு 25-ல் நாம் அவருடைய வருகைக்கு ஆயத்தமாகும் படியான பகுதிகளை எடுத்துக்கூறினார்!

1. அந்தரங்க ஜீவியத்தில் உண்மையுள்ளவர்களாயிருங்கள்!

மத்தேயு 25:1-13 - இவ்வசனங்களில் பத்து கன்னிகைகளை உவமானமாக வைத்து இயேசு பேசினார். இவர்கள் அத்தனை பேருமே கன்னிகைகள்தான்! யாக்கோபு 4:4 தரும் விளக்கத்தின்படியான ஆவிக்குரிய வேசிகள் அல்ல இவர்கள்! ஆம், இந்த பத்துபேருமே கன்னிகைகள். அதாவது.... மனுஷருக்கு முன்பாக இந்த பத்துபேரும் நல்ல சாட்சியைப் பெற்றிருந்தார்கள். இயேசு குறிப்பிட்டபடி இவர்களுடைய வெளிச்சமாகிய நற்கிரியைகள் மனுஷருக்கு முன்பாக பிரகாசித்துக் கொண்டுதான் இருந்தது (மத்தேயு 5:16). இருப்பினும் இந்த பத்துக் கன்னிகைகளில் ஐந்து பேர் மாத்திரமே புத்தியுள்ளவர்களாயிருந்தனர்! இந்த உண்மை ஆரம்பத்தில் எல்லோருக்கும் தெரியாமலேதான் இருந்தது. ஏனெனில், இவர்களில் ஐந்துபேர் மாத்திரமே தங்கள் (மறைவான) பாத்திரங்களில் எண்ணெயை கொண்டுபோனார்கள் (வசனம் 4).

இருளில் “அந்த 10- பேருடைய பிரகாசமான தீவட்டி வெளிச்சத்தை” தெளிவாகக் கண்டதுபோல புத்தியுள்ள ஸ்திரீகள் கொண்டு சென்ற பாத்திரத்திலிருந்த எண்ணெயை, அந்த இருளில் மற்றவர்களால் காணக்கூடாததாகவே இருந்தது. எண்ணெயுடன் கூடிய இந்தப் பாத்திரம், தேவனுக்கு முன்பாக மாத்திரமே காணப்படும் நம்முடைய மறைவான ஜீவியத்தையே குறிப்பிடுகிறது!

நாம் எல்லோருமே, நமக்குள் அவரவர் ஒரு பாத்திரத்தை வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் அந்தப் பாத்திரத்தில் ஏதாகிலும் எண்ணெய் இருக்கிறதா? அல்லது இல்லையா? என்பதே இப்போது கேள்வியாகும்.

முழு வேதாகமத்திலும், எண்ணெயானது பரிசுத்தாவியானவருக்கு அடையாளமாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது, பரிசுத்தாவியானவர் மூலமாய் நம்முடைய ஆவியில் பரிமாற்றம் செய்யப்படும் தேவனுடைய ஜீவனையே (திவ்விய சுபாவ வாழ்க்கையையே) இந்த எண்ணெய் குறிக்கிறது. ‘மனுஷர் காணும்படியான’ பரிசுத்த ஜீவியமே தீவட்டியில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒளியாகும் (யோவான் 1:4).

ஆனால், ஒருவன் தன் அந்தரங்க வாழ்க்கையில் பெற்றிருக்கும் மறைவான ஜீவியமே ‘எண்ணெயாகும்’. காரியம் இவ்வாறாக இருக்க, இன்று அநேகர் தங்களின் வெளியரங்கமான சாட்சியில் மாத்திரமே திருப்தி கண்டுவிட்டார்களே! இவர்களையே புத்தியில்லாதவர்கள் என இயேசு கூறினார். பாடுகளின் மத்தியிலும், பரீட்சையின் மத்தியிலுமே தங்களிடமிருந்த வெளியரங்கமான வெளிச்சம் போதுமானதாக இல்லை என்ற அவலநிலையை இவர்கள் காண்கிறார்கள்!

எனவே, நாம் தொடர்ச்சியான ஜெயஜீவியம் செய்வதற்கு அந்தரங்கத்தில் வாழும் ஓர் தீவ்விய வாழ்க்கை மிகுந்த அவசியமாயிருக்கிறது. நீதி.24:10-ம் வசனம், “ஆபத்துக்காலத்தில் நீ சோர்ந்து போவாயானால் உன் பெலன் குறுகியது” என கூறி எச்சரிக்கிறது. ‘ஆபத்துகளைப் போன்று’ நம் ஜீவியத்தில் தோன்றும் சோதனைகளும் பாடுகளுமே, நாம் எவ்வளவு பெலன் உடையவர்களாயிருக்கிறோம் அல்லது எவ்வளவு பெலவீனமாயிருக்கிறோம் என்ற உண்மைநிலையை வெட்ட வெளிச்சமாக்குகிறது! பத்து கன்னிகைகளின் உவமானத்தில் “மணவாளன் வரத் தாமதித்ததே” ஆபத்தின் நேரம் அல்லது சோதனையின் நேரமாகும். யோவான் ஸ்தானகன் சிறைக்காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த போது, அவனுக்கு உதவும்படி இயேசு உடனடியாக வராததினிமித்தம் அவனுடைய விசுவாசம் சற்றே தளர்ந்துபோனது (மத்.11:2,3). அதேபோல லாசரு வியாதிப்பட்டபோது மரியாளுக்கு மார்த்தாளுக்கும் ஒத்தாசை செய்யும்படி இயேசு உடனடியாக வராததினால் அவர்களும் தங்கள் விசுவாசத்தை தளரவிட்டார்கள்! (யோவான் 11:21,22).

இவ்வாறு நம்முடைய உண்மையான ஆவிக்குரிய தன்மையை “காலமே” பதில் சொல்ல வேண்டியதாயிருக்கிறது!

ஆம், தன் விசுவாசத்தில் முடிவுபெறியந்தம் நிலைநிற்பவனே இரட்சிக்கப்படுவான்! மேலும் ஒருவன் தன் அந்தரங்கத்தின் எண்ணெயாகிய தீவ்விய வாழ்க்கையை சேகரித்திருக்கிறானா? அல்லது இல்லையா? என்பதையும் “காலமே” அம்பலப்படுத்துகிறது! இன்று அநேகர், விதைப்பவனின் உவமானத்தில் வரும் அதிக மண்ணில்லாத இடத்தில் விதைக்கப்பட்டவர்கள் போலவே இருக்கிறார்கள். இவர்கள் வசனத்தைக் கேட்டவுடன் துரிதமாய் முளைத்துவிடுகிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் ஆழமான மண்ணில்லாதவர்களாய் அல்லது அந்தரங்கத்தில் ஜீவனில்லாதவர்களாய் காணப்படுகிறார்கள் (மாற்கு.4:5). இதினிமித்தமே ‘ஆரம்ப விசுவாசிகள்’ ஆவிக்குரியவர்கள்தானா? அல்லது முழு இருதயம் கொண்டவர்கள்தானா? என்பதை மதிப்பிடுவது மிகவும் கடினமாயிருக்கிறது! நாம் சற்றே பொறுமையுடன் காத்திருந்தால் “காலம்” ஒவ்வொன்றையும் வெளியரங்கமாக்கிவிடும்! இதை மனதிற்கொண்டே,

தங்கள் ஜீவியத்தை மகிமையுள்ளதொன்றாய் முடித்தவர்களை மாத்திரமே நோக்கிப்பார்த்து அவர்களுடைய விசுவாசத்தைப் பின்பற்றும்படி தேவனுடைய வார்த்தை நமக்குப் புத்தி சொல்லுகிறது (எபிரெயர் 13:7).

ஆகவே நம்மைச் சுற்றியுள்ள மனுஷர்கள் காணமுடியாத நம் அந்தரங்க வாழ்க்கையாகிய சிந்தைகள்; மனோபாவங்கள்; நோக்கங்களில் காணும் உள்ளான பரிசுத்த ஜீவியமும், தேவனுடைய பார்வைக்கு முன்பாக வாழும் ஓர் உண்மையான ஜீவியமுமே கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு நாம் ஆயத்தமாவதற்குரிய சரியான வழியாகும்! பாத்திரத்திலிருக்கும் எண்ணெயைப் போன்ற, ஒப்பற்ற இந்த அந்தரங்க ஜீவியம் உங்களில் காணப்படவில்லையென்றால், நீங்கள் எவ்வளவுதான் “நானும் கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்!” எனச் சொல்லிக் கொண்டாலும், அது உங்களை நீங்களே ஏமாற்றிக் கொள்வதேயாகும்!

2. உங்களுக்குத் தரப்பட்ட உறுதியுத்தில் உண்மையுள்ளவர்களாய் இருங்கள்!

மத்தேயு 25:14-30 - அந்தரங்க ஜீவியத்தில் ஆயத்தமாயிருக்கும் படி பத்து கன்னிகைகளின் உவமையை கூறி முடித்தபின், இயேசு இந்த இரண்டாவது உவமையைக் கூறினார். தேவன் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் தந்த தாலந்துகளை உண்மையுள்ளவர்களாய் உபயோகிக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தவே இந்த இரண்டாவது உவமையை இயேசு கூறினார். இந்த தாலந்துகள் யாதெனில்: நமக்குச் சொந்தமான உடைமைகள், பணம், சபாவமான திறமை, வாழ்க்கையில் கிட்டும் சந்தர்ப்பங்கள், நேரங்கள் மற்றும் ஆவிக்குரிய வரங்கள்.... போன்றவைகளேயாகும். நாம் எல்லோரும் தாலந்துகளை ஒரே சமமாகப் பெற்றிருக்கவில்லை! எப்படியெனில் இந்த உவமையில் ஒருவன் ஐந்து தாலந்துகளையும், மற்றொருவன் இரண்டு தாலந்துகளையும், வேறொருவன் ஒரு தாலந்தையும் உடையவர்களாய் இருந்தனர்.

இருப்பினும் வித்தியாசமான தாலந்துகளைப் பெற்ற இவர்கள், கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தை உபயோகிப்பதில் சரிசமமான நிலையிலேயே இருந்தனர்! எவரிடம் அதிகம் கொடுக்கப்பட்டதோ, அவரிடம் மாத்திரமே அதிகம் கேட்கப்பட்டது. எனவேதான் தன்னுடைய இரண்டு தாலந்தை நான்காகப் பெருக்கியவன், ஐந்து தாலந்துகளைப் பத்தாகப் பெருக்கிக் கொண்ட மனிதன் பெற்ற அதே பலனைப் பெற்றான்! காரியம் இவ்வாறாக இருந்ததினிமித்தமே, ஒரு தாலந்தை நிலத்தில் புதைத்து வைத்தவன் மீது ஆக்கினைத்தீர்ப்பு வந்தது (வச.18). இவன் தன்னுடைய தாலந்தை தேவனுக்காக உபயோகிக்காமல் ‘நிலத்தில்’ அதாவது, இப்பூமிக்குரியவைகளுக்காகவே செலவழித்தான்!

நம்மில் ஒருவர்கூட, “தேவன் எனக்கு ஒரு தாலந்தும் தரவில்லை!” எனக் கூறவே முடியாது. ஏனெனில் நாம் எல்லோருமே தேவனிடத்

திலிருந்து ஏதாகிலும் சில தாலந்துகளைப் பெற்றிருக்கத்தான் செய்கிறோம்! இப்போது நம்மை அண்டிவரும் கேள்வியெல்லாம், “இந்த தாலந்துகளை நாம் எதற்காக உபயோகப்படுத்தப்போகிறோம்?” என்பதுதான்.

நாம் நமக்கென இவ்வுலகத்திற்காகவே உபயோகிப்பது, பூமியில் தாலந்தை புதைப்பதற்கு ஒப்பாகும்! தேவனுடைய மகிமைக்கென உபயோகிக்கப்பட்ட தாலந்துகள் மாத்திரமே நித்தியத்தில் ஆதாயமாகக் கணக்கிடப்படும்!

இந்தத் தரத்தின்படி சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்போது, இன்றைய அநேக விசுவாசிகள் ‘மகா தரித்திரத்தில்’ இருப்பதையே காண்கிறோம். “எல்லாம் தேவனுக்கே! எனக்கென்று எதுவும் வேண்டாம்!” என்பதே நம் வாழ்வின் இலட்சியமாக இருக்கவேண்டும். அப்படி நீங்கள் இருப்பீர்களென்றால், கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு நீங்கள் ஆயத்தத்துடன் இருக்கிறீர்கள் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமே கிடையாது! ஆம், நமக்குண்டான யாவையும் வெறுக்காத பட்சத்தில் நாம் ஒருபோதும் இயேசுவின் சீஷனாய் இருந்திடவே முடியாது. தேவன் தனக்குத் தந்த எல்லா உடைமைகளையும், தாலந்துகளையும் ஆண்டவருக்காகவே உபயோகிக்காமல் இருந்துகொண்டு, “நானும் கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு ஆயத்தமாய்தான் இருக்கிறேன்!” எனக்கூறுவானென்றால் அவன் தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொண்டவனேயாவான்! நாம் விழிப்புடன் இருக்கக்கடவோம்!

3.உங்கள் சகவிசுவாசிகளுக்காக ஊழியம் செய்திட உண்மையுள்ளவர்களாயிருங்கள்!

மத்தேயு 25:31-46 - கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு ஆயத்தமாயிருப்பதற்கு இயேசு இந்த கடைசிப் பகுதியைக் கூறினார். இந்நிகழ்ச்சியில் நம் சகவிசுவாசிகளின் தேவைக்கு நாம் எங்ஙனம் ஊழியம் செய்ய வேண்டும் என்பதை எடுத்துரைத்தார். அந்த தேவை ஆவிக்குரிய தேவையாகவோ அல்லது சரீரப்பிரகாரமான தேவையாகவோகூட இருக்கலாம். இந்த உவமையில் வரும் ஊழியர்களில் சிலர் மாத்திரமே ராஜ்ஜியத்தை சுதந்தரித்தார்கள் என காண்கிறோம்.

ஏனெனில் இவர்கள் மாத்திரமே தங்கள் சகவிசுவாசிகளுக்கு “கர்த்தரைச் சேவிப்பதைப் போல” ஊழியம் செய்து பணிவிடை புரிந்தார்கள். இவ்வித அவர்களுடைய அக்கறை மிகுந்த பணிவிடை ஊழியம், வலது கை செய்ததை இடது கை அறியமுடியாத அளவிற்கு அவ்வளவாய் இரகசியமாய் இருந்தது! (மத்.6:3). எனவேதான் அவர்கள் செய்த நன்மையான நல்ல ஊழியங்களை ஆண்டவர் நினைவுபடுத்திய போது, அவர்களோ தாங்கள் செய்த ஊழியப்பணிகளை “எப்போது செய்தோம்?” எனக் கூறும் அளவிற்கு மறந்தே போய்விட்டார்கள்! (மத்.25:38). இந்நிகழ்ச்சியை இயேசு தொடர்ந்து விவரிக்கும்போது, “மிகவும்

சிறியவராகிய என் சகோதரரான இவர்களில் ஒருவனுக்கு நீங்கள் என்ன பணிவிடை ஊழியம் செய்தீர்களோ அதை எனக்கே செய்தீர்கள்” என்ற சத்தியத்தை எடுத்துரைத்தார் (மத்தேயு.25:40).

இங்கே இயேசு “மிகவும் சிறியராகிய என் சகோதரர்கள்” எனக் குறிப்பிட்டதைப் பாருங்கள். அது ஏனெனில், நாம் மிகவும் முக்கியமான விசுவாசிகளுக்கே ஊழியம் செய்துவிட்டு ஏழ்மையானவர்களையும், அந்தஸ்து இல்லாதவர்களையும் அலட்சியப்படுத்தும் மனப்பாங்கு நம் யாவரிடத்திலும் உள்ளது! “மிகவும் சிறியவராகிய” நம் சகவிசுவாசிகளுக்கு பணிவிடை ஊழியம் செய்திட கவனம் கொண்டிருப்போமாக!

தங்கள் சகவிசுவாசிகளுக்கு எவ்வித நன்மைகளை பணிவிடையாகச் செய்தோம் என்பதையே மறந்துவிட்ட இந்தக் குழுவினருக்கு நேர் எதிர்ப்பதமாக மற்றொரு குழுவினரைப்பற்றி இன்னொரு இடத்தில் இயேசு குறிப்பிட்டார். இவர்களோ, ஆண்டவருடைய நாமத்தில் இன்ன இன்ன ஊழியங்களைச் செய்தோமென்பதை கொஞ்சமும் மறக்காமல் இயேசுவிடம் பட்டியல் போட்டு கூறினார்கள்! முதலில் நாம் கண்ட குழுவினரைப்போலவே இவர்களும் கிறிஸ்துவின் நியாயாஸ்தனத்திற்கு முன்பாகவே நின்றார்கள். அங்கே நின்றுகொண்டு, “நாங்கள் இயேசுவின் நாமத்தில் பிசாசுகளைத் துரத்தினோம்.... வியாதியஸ்தர்களை சொஸ்தமாக்கினோம்...” என்றெல்லாம் வரிசையாக ஆண்டவருக்கே ஞாபகப்படுத்தி கூறத் துவங்கி விட்டார்கள். ஆனால் அவர்களோ ஆண்டவரால் புறக்கணிக்கப்பட்டார்கள்!

ஏனெனில், இப்படியெல்லாம் இவர்கள் ஊழியம் செய்திருந்தாலும், முதல் தேவையான தேவனுக்கு முன்பாக வாழும் ஓர் மறைவான பரிசுத்த வாழ்க்கையை இவர்கள் வாழவில்லை!

இந்த இடத்தில் ருசிகரமான ஓர் வேறுபாட்டை நாம் காண்கிறோம். அதாவது, வியாதியஸ்தர்களை சுகமாக்கினோம் எனக் கூறியவர்கள் தள்ளப்பட்டார்கள்! (மத்.7:22,23). ஆனால் வியாதியஸ்தர்களை விசாரிக்கச் சென்றவர்களோ ராஜ்ஜியத்தை சுதந்தரித்தார்கள்! (மத்தேயு 25:34,36). இந்த வேறுபாட்டில் காணும் சத்தியத்தை விளங்கிக் கொண்டீர்களா? சுகமாக்கும் வரம் அல்லது தாலந்து நமக்கு கொடுக்கப்படாத பட்சத்தில் “வியாதியஸ்தர்களை சுகமாக்குங்கள்!” என இயேசு ஒருபோதும் கூறிடமாட்டார். ஆனால் நாம் அனைவரும் நிச்சயமாய் வியாதியஸ்தரை சந்தித்து அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி ஆண்டவருடைய நாமத்தில் அவர்களை ஆசீர்வதித்திட முடியுமே! இவ்வாறு கரிசனையோடு வியாதியஸ்தர்களை விசாரித்தவர்களே கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு ஆயத்தமானவர்களாய் காணப்பட்டார்கள்.

இவ்வாறெல்லாம் நம்முடைய சகவிசுவாசிகளை அன்போடு

சேவிக்க வேண்டுமென்றால் நாம் “அசௌகரியமடைவதற்கும்” ஆயத்த முள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். தாங்கள் போட்ட திட்டத்தின் படியான அன்றாட பணிகள், தேவையோடு வரும் ஜனங்களினால் இடையூறாவதை விரும்பாதவர்கள் நிச்சயமாய் இயேசுவின் வருகையில் கைவிடப்படுவார்கள்! ஆண்டவருடைய நாமத்தில் நாம் பிறருக்கு ஊழியம் செய்யவேண்டுமென்றால் நம் நேரம், பணம்.... மாத்திர மல்லாமல் நம் சொந்த திட்டங்களையும், சுய விருப்பங்களையும்.... தியாகமாய் தந்திட ஆயத்தமுள்ளவர்களாய் இருக்க வேண்டும். சுயநலம் நம் எல்லோருடைய மாம்சத்திலும் ஆழமாய் வேருன்றியுள்ளது! எனவே தான், நம்முடைய கண்களின் இச்சையிலிருந்தும், கோபத்திலிருந்தும், பொருளாசையிலிருந்தும் நாம் எவ்வளவுதான் கழுவப்பட்டிருந்தாலும்... நாமோ இன்னமும் நமக்காகவே ஜீவிப்பவர்களாய் இருக்கமுடியும்!

தங்களில் மாத்திரமே அக்கறை கொண்டு வாழும் ஓர் பரிசுத்த ஜீவியமுண்டு... அதற்குப் பெயர் பரிசேயர்களின் பரிசுத்தம்! இவ்விதமாய் பரிசுத்தம் அவர்களை சுயம்-மையம் கொண்ட இழிவான வாழ்விலிருந்து விடுதலை செய்ய முடியவில்லை!

எனவே இவ்வித பரிசேய-பரிசுத்தம் உண்மை பரிசுத்தத்தின் போலியேயாகும்! இருப்பினும், நாம் யாவருமே மிக எளிதில் இவ்வித போலியான பரிசுத்தத்தால் வஞ்சிக்கப்பட முடியும். எனவேதான், நாம் ஜெபிக்கும்போது, “எங்களுக்குத் தாரும்.... எங்களுக்கு மன்னியும்.... எங்களை இரட்சித்துக்கொள்ளும்....” என ஜெபிக்கும்படி இயேசு கற்றுத் தந்தார்! (மத்தேயு 6:11-13).

ஓர் பரிசுத்தமாகுதலின் ஜீவியம், நம்மைச் சுற்றி இன்னமும் பாவத்தில் ஜீவித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் மீதும்; தேவையோடு இருப்பவர்கள் மீதும் கரிசனை செலுத்தத் தூண்டவில்லையென்றால் அவ்வித பரிசுத்த ஜீவியம் உபயோகமற்றதும், போலியானதும்.... குப்பைத்தொட்டியில் தூக்கியெறிவதற்குமே ஏற்புடையதாகும்! இவ்விஷயத்தில் நாம் அனைவருமே “புதுப்பிக்கப்பட்ட மனதுடன்” பரிசுத்தமாகுதலைக் குறித்த நம் சிந்தையை சீர்ப்படுத்துவோமாக!

வரும் காலங்களில் இவ்வித புதுப்பிக்கப்பட்ட மனதுடன், பிறருடைய பிரச்சனைகளில் நம்மை வைத்துப்பார்த்து அவர்கள் எவ்வித கஷ்ட ஜீவியத்திற்குள் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள் என புரிந்து கொள்ளவும் வகை தேடுவோமாக! இவ்வித சிந்தையே கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்பான சிந்தையாகும்.... அதுவே, வரப்போகும் இராஜ்ஜியத்தை கதந்தரிப்பதற்கு நம்மை ஆயத்தப்படுத்தும்! ஒருவன் தன் சொந்த மற்றும் தன் குடும்பத்தின் தேவைகளை மாத்திரமே சிந்திப்பவனாய் இருந்தால்,

அவன் எவ்வளவுதான் பரிசுத்தத்துடன் ஜீவிப்பவனாய் இருந்தாலும் அவன் தன்னையே ஏமாற்றிக்கொண்டவனாவான்! இப்படிப்பட்டவன், தானும் கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறேன் என எண்ணினால், அது அவனுக்கு வஞ்சகம் நிறைந்த பெருத்த ஏமாற்றமாகவே முடிவடையும்! நாம் மிகுந்த ஜாக்கிரதை கொண்டு அவர் வருகைக்கு ஆயத்தமாகக்கடவோம்!

கேட்பதற்கு காதுள்ளவன் எவனோ அவன் கேட்கக்கடவன்!

சீஷராக்கும் சுவிசேஷ ஊழியம் வேண்டும்!

10

இன்றைய கிறிஸ்தவர்கள், ஒரு பொருளைப் (Subject) பற்றிய “ஒரு வசனத்தை” எடுத்துக்கொண்டு, அதே பொருளைப் பற்றிய “இன்னொரு வசனத்தையோ” உதாசினம் செய்வது, மிகச் சாதாரண தவறாகி விட்டது!

சாத்தானுடைய முதல் முயற்சி, இயேசுவுக்கு வனாந்திரத்தில் வந்த சோதனையைப் போலவே, நம் சொந்த தேவையின் அடிப்படையில் “நீர் பசியாய் இருக்கிறீர், இந்த கல் அப்பமாகும்படிச் செய்யும்” என நம்மை தேவ சித்தத்திற்குப் புறம்பாகவோ அல்லது “சுயமாகவோ” செயல்படும் படிச் செய்வதுதான்! ஆனால், “தேவனுடைய வார்த்தை” என்ன சொல்லுகிறதோ அதை மாத்திரமே நான் செய்வேன் என்று இயேசு கூறி, அந்த சோதனையை புறம்பே தள்ளினார்! (மத்.4:4). இயேசு காட்டிய இந்த மாதிரியின்படியே இன்று நாமும் செய்திட வேண்டும்!

நாம் இவ்வாறு இயேசுவைப்போலவே, “இப்படி எழுதியிருக்கிறதே” (“It is written”) என தேவ வசனத்தில் உறுதியாய் இருப்பதை சாத்தான் பார்க்கும்போது, அவனுடைய அடுத்த தந்திரம் ‘வேத வசனத்தையே’ நமக்கு எதிராக உபயோகிப்பதுதான்! இதே சாத்தான் இப்போது இரண்டாவது சோதனையில் “இப்படி எழுதியிருக்கிறதே” என்ற வேத வசனத்தோடு இயேசுவிடம் வந்தான்! (மத்.4:6). இயேசு மாத்திரம் “தேவனுடைய முழு ஆலோசனைகளையும்” அறியாதிருந்திருப்பா ரென்றால், இன்று அநேகர் வஞ்சிக்கப்பட்டிருப்பது போலவே, இயேசுவும் சாத்தான் சுட்டிக்காட்டுகிற வசனத்தின்படி வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும். ஆனால் இயேசுவோ, “இப்படையும் எழுதியிருக்கிறதே” - “It is ALSO written” என்று கூறியே அந்த சோதனையை கடுமையாய்

புறம்பே தள்ளி ஜெயித்தார்! (மத்.4:7).

ஆகவேதான் நாம் தேவனுடைய “முழு ஆலோசனைகளையும்” அறிந்திருக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாயிருக்கிறது! முழு சத்தியமும், “இப்படி எழுதியிருக்கிறதே”+“இப்படியும் எழுதியிருக்கிறதே” என்ற ‘ஜோடி’ தான் (இருவசன ஒப்பீடு) அடங்கும். மாற்கு.16:15-ல், “நீங்கள் உலகமெங்கும் போய், சர்வ சிருஷ்டிக்கும் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியுங்கள்” என்று “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” மத்தேயு 28:19-ல், “சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்கி” என்று “இப்படியும் எழுதியிருக்கிறது”.

இந்த “இரு” (both) கட்டளைகளையும் ஜாக்கிரதையாய் கவனித்து கீழ்ப்படியும்போது மாத்திரமே, நம் நாட்களில் தேவனுடைய சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதற்குரிய வழியை நாம் பூரணமாய் அறிந்து கொள்ள முடியும்!

1. இன்றைய சுவிசேஷகர்களின் நோக்கம் தங்களின் சுயராஜ்ஜியத்தைக் கட்டுவதற்கும், மனுஷிகப் புகழ்ச்சியைப் பெறுவதற்குமே அல்லாமல், கிறிஸ்துவின் சரீரமான சபையைக் கட்டுவதற்காக இல்லையே!

சுவிசேஷ ஊழியத்திற்கு, மாற்கு 16:15-ல் இயேசு கட்டளையிட்டது போல, “உலகமெங்கும் போவதே” தெளிவான முதல்படி! ஆகவே, இந்த கட்டளை ஒரு தனிப்பட்ட விசுவாசிக்கு கொடுக்கப்பட்ட கட்டளையாயிராமல், கிறிஸ்துவின் முழு சரீரமான சபைக்கும் உரியதாகும்! உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு மனுஷருக்கும் சென்று பிரசங்கிப்பதை, ஒரு தனிப்பட்ட நபரோ அல்லது ஒரு ஸ்தல சபையோ, தாங்களாகவே செய்து முடிப்பது இயலாத காரியம்! இந்தப் பணியில், ஒவ்வொருவருக்கும், அவர்களால் முடிந்த அளவிற்கு ஒரு சிறு பங்கு உண்டு. அந்த பங்கு சிறியதாய் இருந்தாலும், அதை நாம் யாவருமே கருத்தாய் நிறைவேற்ற வேண்டும். இங்கு அப்போஸ்தலர் 1:8-ஐ நம் மனதில் வைத்திட வேண்டும். அதாவது, “ஒவ்வொரு விசுவாசியும்” பரிசுத்தாவியைப் பெற்று அதன் வல்லமையைக் கொண்டு, கிறிஸ்துவுக்கு சாட்சியாய் திகழ வேண்டும். ஆனால், “எல்லோரும் சுவிசேஷகர்களாய்” (Evangelist) இருக்கும்படி அழைக்கப்படவில்லை என்பதை இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஏனெனில், எபேசியர் 4:12,13-ம் வசனங்களில், கிறிஸ்து தன் சரீரமாகிய சபைக்கு “சிலரையே” சுவிசேஷகர்களாய் ஏற்படுத்தினார் என்றே வாசிக்கிறோம். ஆனால் நாம் “எல்லோருமே” சாட்சிகளாய் (Witness) இருக்கும்படி அழைக்கப் பட்டிருக்கிறோம்!

ஒரு சுவிசேஷகனுக்கு, தான் வாழும் ஒரு சாட்சியைவிட, “பரந்த” பணிக்களம் உண்டு. ஒரு சாட்சியோ, தன் வேலை ஸ்தலங்கள்,

கிறிஸ்து தன் சபைக்கு “சுவிசேஷுகர்களைக்” கொடுத்திருப்பதின் நோக்கம், நாம் பொதுவாய் அறிந்திருக்கிறது போல, “ஆத்தும ஆதாயம்” (Winning Souls) செய்வதற்கோ அல்லது “கிறிஸ்துவன்டையில் ஜனங்களைச் சேர்ப்பதற்கோ” மாத்திரமேயல்லாமல், கிறிஸ்துவின் சரீரமான சபையானது கட்டப்பட வேண்டும் (Building up the Body of Christ) என்ற மேலான நோக்கத்திற்கேயாகும்! எபேசியர் 4:11,12,13-ல் இந்த சத்தியம் மிகத் தெளிவாய் எழுதப்பட்டுள்ளது. இங்குதான் அநேக சுவிசேஷ ஊழியங்கள் தவறுகின்றன. துரதிருஷ்டவசமாக இன்றைய சுவிசேஷ ஊழியங்கள் ஆத்துமாக்களை இரட்சிப்பதேயல்லாமல், கிறிஸ்துவின் சரீரத்தைக் கட்டுவதாக இருப்பதே இல்லை. இந்த இரட்சிக்கப்பட்ட ஆத்துமாக்களும் கூட வழக்கம்போல தங்களின் மரித்த நிலையில் உள்ள ஸ்தாபன சபைகளுக்கே திரும்ப அனுப்பப் படுகிறபடியால், அவர்களை ‘மறுபடியும் இழந்து போகவே’ விட்டு விடுகிறார்கள். அல்லது குறைந்தபட்சம் “வெதுவெதுப்பாய்” மாறி தேவனால் “வாந்தி” பண்ணப்படுவதற்குத் தகுதியுள்ளவர்களாய் இந்த ஆத்துமாக்கள் மாறிவிடுகிறார்கள் (வெளி.3:16). அது எப்படியானாலும், இவர்கள் கிறிஸ்துவின் சரீரமாகக் கட்டப்படவேயில்லை! இவ்வித சுவிசேஷ ஊழியங்களினால்... சாத்தானுடைய நோக்கமே நிறைவேறுவதாய் இருக்கிறது!

சுவிசேஷகர்களை, “மனுஷர்களைப் பிடிக்கிறவர்கள்” (Fishers of men) என்றே இயேசு அழைத்தார். ஆனால், ஜீவியத்தில் கொஞ்சமும் மாற்றம் இல்லாத பிஷப்புகள், பாஸ்டர்களின் ஒத்துழைப்போடு செய்யும் சுவிசேஷ ஊழியம், “ஓட்டைகள்” நிறைந்த வலையில் மீன்பிடிப்பதற்கே சமம்! இயேசுவோ அல்லது பேதுருவோ அரசியல் தலைவர்கள் போன்ற அன்னாவையோ அல்லது காய்பாவையோ மேடையில் உட்கார வைத்து, தங்கள் சுவிசேஷக் கூட்டங்களை ஆரம்பிக்க (Inauguration) வைத்திருப்பார்களா என்று நம்மால் கற்பனை செய்துகூட பார்க்க முடியவில்லை! ஆனால், பரிதாபம்! இன்றைய சுவிசேஷகர்களோ “இதைத்தான்” செய்கிறார்கள். இன்னும் ஒரு படி

அதிகமாய், இவர்கள் இந்த குணப்படாத “பிஷப்புக்களுக்கு” புகழ்மாலை குடுவது அதிக கேடாய் இருக்கிறது! இப்படிப்பட்ட சவிசேஷகர்கள் நிச்சயமாய் முதல்தரமான “ஓத்தவேஷம்” (Compromisers!) தரிப்பவர்கள்!

இப்படிப்பட்ட ‘ஓட்டை’ வலையில் பிடிக்கப்பட்ட மீன்கள் மீண்டும் கடலுக்குத் (செத்த ஸ்தாபனங்களுக்கு!) திரும்பவே அனுமதித்து விடுகிறார்கள். எதற்காகத் தெரியுமா? அடுத்த சவிசேஷ கூட்டத்தில் இந்த மீன்கள் பிடிக்கப்பட்டு “மீண்டும்” அவர்களைக் கடலுக்குள் அனுப்புவதற்குதான்!? இப்படித்தான் “சபை பாகுபாடற்ற” கூட்டங்கள் நடத்தும் சவிசேஷகர்கள் மாறி மாறி செய்கிறார்கள். இவர்கள் செய்வதெல்லாம், “தலைகளை எண்ணுவதும்” (இரட்சிக்கப் பட்டதாக!) “தீர்மான அட்டைகளை” வாங்குவதுமேயாகும். இந்த லட்சணத்தில் நடைபெற்ற சவிசேஷ ஊழியங்கள், பரலோகத்தின் தூதர்களுக்கு அல்ல.... சாத்தானுடைய கூட்டங்களுக்கு மாத்திரமே மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுவதாயிருக்கிறது. பின் என்ன? இரட்டிப் பான நரசத்தின் பிள்ளைகளாய் மாற்றப்படும் இவர்களுக்காய், எப்படி பரலோக தூதர்கள் களிகூர முடியும்?!

இயேசு மன்னிக்கிறார்! இயேசு வியாதினை சுகமளிக்கிறார்! என்ற செய்தியோடு, அற்புதங்களும் அடையாளங்களும் இவ்வித சவிசேஷக் கூட்டங்களால் நடக்கலாம். ஆனால் இப்படிப்பட்ட சவிசேஷக் கூட்டங்களால், எத்தனை பேர் கிறிஸ்துவின் சரீரமாகக் கட்டப்பட்டார்கள்? என்பதோ பெரிய கேள்விக்குறியாகவே நிற்கிறது!

ஆனால், முதல் நூற்றாண்டின் அப்போஸ்தலர்களோ இப்படிப் பட்ட தரம் குறைந்த சவிசேஷ ஊழியங்களில் ஈடுபடவே இல்லை. அவர்களோ மனந்திரும்பியவர்கள் சீஷர்களாகிக் கட்டப்படுவதற்கென ஸ்தல சபைகளுக்கே அவர்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். துரதிருஷ்டவசமாக, இந்த 21-ம் நூற்றாண்டு கிறிஸ்தவ உலகில், சுகமாக்கும் சவிசேஷகர்களின் (Healing evangelist) ஊழியமே மிகப் பிரதான ஊழியமாகத் தலையெடுத்துள்ளது! இவ்வித நிலை, கர்த்தருடைய வார்த்தையின் போதகத்திலிருந்து, இன்றைய கிறிஸ்தவ உலகம் எவ்வளவாய் வழி தவறிப் போயிருக்கிறது என்பதையே சுட்டிக் காட்டுவதாய் இருக்கிறது. எபேசியர் 4:11-ல் சொல்லப்பட்ட 5-வித ஊழியங்கள் (அப்போஸ்தலர்கள், தீர்க்கதரிசிகள், சவிசேஷகர்கள், மேய்ப்பர்கள், போதகர்கள்) 1கொரிந்தியர் 12:28-ல் “முக்கியத்துவ” (Priority) அடிப்படையில் வரிசைபடுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த வசனம் கூறுகிறபடி “தேவனானவர் சபையிலே: முதலாவது அப்போஸ்தலரையும், இரண்டாவது தீர்க்கதரிசிகளையும், மூன்றாவது போதகர்களையும், பின்பு அற்புதங்களையும், பின்பு குணமாக்கும் வரங்களையும்

ஊழியங்களையும் (இவைகள் சுவிசேஷகர்களின் பணியாய் இருக்கிறது. ஏனெனில் புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள சுவிசேஷகர்கள் யாவருமே குணமாக்கும் வரத்தைப் பெற்றிருந்தார்கள்), ஆளுகைகளையும்.... ஏற்படுத்தினார்” என்றே வரிசைப்பிரகாரமாய் வாசிக்கிறோம். எனவே தேவனுடைய பார்வையில், கிறிஸ்துவின் சரீரம் கட்டப்படுவதற்கு ஓர் சுவிசேஷகனைவிட, அப்போஸ்தலர், தீர்க்கதரிசி, போதகர் மிகவும் முக்கியமானவர்கள் என்றே வேதபூர்வமாய் பார்க்கிறோம். ஆகையால், அப்போஸ்தலர், தீர்க்கதரிசி, போதகர் ஆகிய ஊழியங்களுக்கு கீழாகத் தனக்கு நியமிக்கப்பட்ட ஸ்தானத்தை தாழ்மையுடன் கண்டடையும் சுவிசேஷகரே, சரியான இடத்தில் நின்று ஊழியம் செய்தவர் ஆவார். ஆம்! அப்பொழுது மாத்திரமே அவருடைய (சுவிசேஷகர்) ஊழியம், கிறிஸ்துவின் சரீரம் கட்டப்படுவதற்கென நிறைவான பணிபுரிந்ததாய் இருக்கமுடியும். இங்குதான், இன்றைய 21-ம் நூற்றாண்டு சுவிசேஷ ஊழியங்கள், தேவனுடைய வார்த்தையைவிட்டு, வெகுதூரம் விலகிச் சென்றுவிட்டது!

3. மனந்திரும்பிய ஒருவனை சீஷனாக்காத சுவிசேஷகர், தனக்கு ஆள் சேர்ப்ப தற்காக, ‘புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்கு’ வரும் பக்தர்களுக்கு அரை மொட்டை அடித்து நிறுத்தும் பார்பருக்கே ஒப்பாவார்:

மாற்கு 16:15-ல் கட்டளையிடப்பட்ட சுவிசேஷ ஊழியத்தின் நோக்கத்தை, மத்தேயு 28:19-ல் கட்டளையிடப்பட்ட “சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்குங்கள்” என்ற வெளிச்சத்தில் காணும்போது மாத்திரமே புரிந்துகொள்ள முடியும். இதுதான், மனந்திரும்பிய ஒருவரைப் பற்றியுள்ள தேவனுடைய முழு திட்டமாகும்.

மனந்திரும்பிய ஒருவர் நிச்சயமாய் சீஷராக்கப்பட வேண்டும்! இன்றோ, துரதிருஷ்டவசமாக ‘மனந்திரும்பியதாகச் சொல்லப்பட்ட’ ஒருவர் அனேகமாக ‘உண்மையாய்’ மனந்திரும்பியிருக்கவே மாட்டார்! ஏனெனில், இன்றைய சுவிசேஷக் கூட்டங்களில், “நீங்கள் விசுவாசித் தால் போதும்” என்று மாத்திரமே சொல்லப்படுகிறார்களேயொழிய, மனந்திரும்புதலைப் பற்றியோ ஒரு வார்த்தைகூட சொல்லுவதே இல்லை! எனவே இரட்சிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் அனேகர், கருவில் வளர்ச்சியடையாத குழந்தைகளாகவே (Premature Babies) இருக்கின்றனர். இக்குழந்தைகள் பிறப்பதற்கு தயாராய் இல்லாமல் இருக்கும்போதே, பொறுமையில்லாத பிரசவ மருத்துவச்சிகள் (சுவிசேஷகர்கள்!) தங்களின் எண்ணிக்கை கணக்கு அதிகமாக வேண்டும் என்ற இச்சையில் (Lust for Statistics) கருவில் வளர்ச்சி அடையாத பிஞ்சுக்குழந்தைகளை “இழுத்து விடுகிறார்கள்”. இப்படிப்பட்ட குழந்தைகள், ஒன்று மரித்துவிடுகின்றன! அல்லது வாழ்நாள் முழுவதும் பிரச்சனையுள்ள குழந்தையாய் மாறிவிடுகின்றன!

மனந்திரும்புகிற பாவியினிமித்தமே தேவதூதர்கள் சந்தோஷப்படுகிறார்கள் என்கிற, வெறுமனே விசுவாசிக்கிற பாவியினிமித்தம் அல்லவே அல்ல! (லூக்கா 15:7,10).

அப்படியே ஒருவர் உண்மையாகவே பூரணமாய் மனந்திரும்பியிருந்தாலும், தேவசித்தம் அவரில் நிறைவேறும்படி, அவர் “சீலத்துவத்துக்கு” நேராய் தொடர்ந்து வழிநடத்தப்படவேண்டும்!

அவ்வாறு சீலத்துவத்திற்கு நேராய் வழிநடத்தாத எந்த சவிசேஷ ஊழியமும் அரைகுறையான வேலையே ஆகும். இந்தியாவில் உள்ள சில புண்ணிய ஸ்தலங்களில், பக்தர்கள் (Pilgrims) “மொட்டை” அடித்துக் கொள்ளும் வழக்கம் உண்டு. இதற்காக, அனேக பார்பர்கள் (Barbers), பக்தர்களுக்காக இந்த ஸ்தலங்களில் காத்திருப்பதும் உண்டு. ஆனால், பக்தர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் வருகிறபடியால், ஒவ்வொரு பார்பரும் தனக்கு அதிகமான வாடிக்கையாளர்களைச் சேர்க்க விரும்பி, கீழ்க் காணும் முறையைக் கடைபிடிப்பார்கள். அவர்கள், ஒரு பக்தனின் தலையைப் பாதி சிரைத்துவிட்டு, அடுத்த பக்தனிடம் செல்லுவார்கள்! பின்பு, அவருக்கும் பாதித் தலையை சிரைத்துவிட்டு அடுத்த பக்தனிடம் செல்லுவார்கள்! இவ்வாறு தொடர்ந்து அனேகருக்குச் செய்வார்கள். இப்படிச் செய்வதால், “அரை மொட்டையாய்” இருக்கும் எந்த பக்தனும் தங்களை விட்டு வேறு எந்த பார்பரிடமும் செல்லாதபடிக்கு வாடிக்கை சேர்ப்பார்கள்! இப்படித்தான் இவர்கள் தங்களுக்குத் திரளான வாடிக்கையாளர்களைச் சம்பாதிக்கிறார்கள்.

இந்த பார்பர்களைப் போலவே, இன்றும் அநேக சவிசேஷகர்கள் பாதி வேலையை மாத்திரமே (Half-Job) செய்கிறார்கள். சொல்லப் போனால், இந்த பார்பர்களைவிட இச்சவிசேஷகர்களே மிகவும் மோசமானவர்கள்! ஏனெனில், இந்த பார்பர்கள் தங்களுக்குப் போதுமான வாடிக்கையாளர்கள் கிடைத்தவுடன், எப்படியாவது திரும்ப வந்து, தாங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆரம்பித்த வேலையை கட்டாயம் முடித்து விடுவார்கள்! இந்த சவிசேஷகர்களோ இதைச் செய்வதேயில்லை! அதற்கு அவர்கள் என்ன சொல்லுவார்களென்றால், “நாங்கள் பாவ மன்னிப்பின் செய்தியைப் பிரசங்கிக்கவே அழைக்கப் பட்டிருக்கிறோம். சீஷர்கள் ஆக்குவதற்கு அழைக்கப்படவில்லை” என்ற நூதனமான கூற்றேயாகும்.

ஒருவேளை, அப்படி தேவனே பாதித்தலையை சிரைப்பதற்கு “யாரையேனும்” அழைத்திருந்தால், நிச்சயமாக “இன்னொருவரை” அடுத்த பாதியை சிரைப்பதற்கு அழைப்பாரே! ஆனால், இன்றைய திரளான சவிசேஷகர்கள் தங்களுடைய “கயராஜ்யத்தைக்” கட்டுவதற்கு இச்சிக்கிற இச்சையானது, அடுத்த பாதி வேலையை முடிக்கும் நபரைத்

தேடுவதிலிருந்து தேவனைத் தடைசெய்துவிடுகிறது.... ஆ, இது கொடுமை!

அப்படியென்றால், பக்தர்கள் மீதமிருக்கும் பாதித்தலையையும் சிரைத்துக் கொள்ள “தடைசெய்யும் இந்த பார்பர்களை” என்னவென்று சொல்லுவது?! சீஷராக்஑ும் ஊழியங்களுக்குத் தங்களை ஒப்புக்கொடுக்க விரும்பும் மனந்திரும்பியவர்களை எச்சரித்து அல்லது ஏதாகிலும் சொல்லி பயமுறுத்தி தடைசெய்யும் சுவிசேஷகர்களையே இங்கு நாம் குறிப்பிடுகிறோம். நாம் ஒருவரையும் நியாயந்தீர்க்கக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்டபடியால், இப்படிப்பட்ட பிரசங்கிகளை நியாயம்தீர்க்க நமக்கு அவசியமில்லைதான். ஆனால், மனந்திரும்பிய தங்களுடைய ஆத்துமாக்களை சீஷர்கள் ஆகாதபடி தடைசெய்யும் இவர்கள், தேவனுக்கு நிச்சயமாய் பதில் சொல்லியே ஆகவேண்டும்!

4. மனுஷர் முகம் பாராமல், தேவனுடைய முழு ஆலோசனைகளையும் கைக்கொண்டு, போதித்து, கிறிஸ்துவின் சரீரமான சபையைக் கட்ட, துடிக்கும் வாஞ்சையுள்ளவர்களே நம் தேசத்தின் இன்றைய தேவை!

மாற்கு 16:15-ல் சொல்லப்பட்ட கட்டளையை மத்தேயு 28:19,20 கட்டளையோடு இணைத்துப்பார்த்தே தேவனுடைய முழு ஆலோசனையையும் அறிந்துகொள்ள நாம் முயற்சிக்க வேண்டும்.

முதல்படியான மனந்திரும்புதலுக்கும் விசுவாசத்திற்கும் நடத்தப்பட்ட ஜனங்களே, இறுதியில் முழுக்கு ஞானஸ்நானம் பெறவேண்டும்! மாற்கு 16:16-ல் இயேசு இதை தெளிவுபடுத்தினார். குணப்படாத பிஷ்ப்புகள் போன்றவர்கள் புண்பட்டுவிடுவார்கள் என்று அஞ்சி, “முழுக்கு ஞானஸ்நானத்தைப்” பிரசங்கிக்காத சுவிசேஷகர்கள், பெந்தெகொஸ்தே நாளில் “மனந்திரும்பி ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என பேதுரு பிரசங்கித்தது போல சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியாதவர்களாய் மாறுவார்கள்! (அப்.2:38).

அடுத்தபடியாக, இவர்கள் சீஷர்கள் ஆக்கப்படவேண்டும் என்று மத்.28:19 தெளிவாய் கூறுகின்றது. அதாவது, 1) இப்படி மனந்திரும்பியவர்கள் ஆண்டவரைத் தொடர்ந்து பின்பற்றத் தடையாய் இருக்கும், ‘பந்த-பாசத்திற்குரியவர்கள்’ மீது வைத்திருக்கும் அசாதாரண மனுஷிக அன்பிலிருந்து விடுதலையாக வேண்டும் (லூக்.14:26). 2) தனக்கு உண்டானவைகள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுதலையாக வேண்டும் (லூக்.14:33). 3) இவர்கள் தங்கள் ஜீவகாலமெல்லாம், அதாவது “அனுதினமும்” சுயத்தை வெறுத்து சிலுவையை எடுக்கும்படியும் (லூக்.14:27) நடத்தப்பட வேண்டும்! ஆம், இயேசுவின் சீஷனாவதற்கு இந்த மூன்றையும் குறைந்தபட்ச தேவைகளாய் இயேசு குறிப்பிட்டார்!

மத்தேயு 28:19-ம் முழுக்கு ஞானஸ்நானம் எடுப்பது திரும்பவும்

வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. “முழுக்கு ஞானஸ்நானம்” இந்த இரண்டு கட்டளைகளிலும் மறுபடியும் மறுபடியும் வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தும் கூட, அதை தைரியமாய் பிரசங்கிக்கும் ஒரு சவிசேஷகரை இந்நாட்களில் காண்பது மிக அரிதாகிவிட்டது! ஆம், இவர்கள் தேவனுக்குப் பயப்படுவதைவிட மனுஷர்களுக்கே அதிகம் பயப்படுகிறார்கள். இவர்கள் தேவனுடைய முழு ஆலோசனைகளையும் பிரசங்கித்து தேவனுடைய பார்வையில் பெரியவர்களாய் இருப்பதைவிட, “சபை பாகுபாடற்றவர்களாய்” (Inter denomination) மனுஷர்களுடைய பார்வையில் பெரியவர்களாய் இருக்கவே விரும்புகின்றனர்!

தொடர்ந்து அடுத்தபடியாக மத்தேயு 28:20, இந்த சீஷர்களுக்கு இயேசு கட்டளையிட்ட யாவையும் (Every Single Thing) போதித்திட வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றது. அதுமாத்திரமல்ல, அவர்கள் இயேசுவினுடைய அந்த ஒவ்வொரு கட்டளைகளுக்கும் கீழ்ப்படிந்து கைக் கொள்ளும்படியும் (taught to obey and practice) போதித்திட வேண்டும். ஆனால், இன்றைய பெரும்பாலான விசுவாசிகள், இயேசு கட்டளையிட்டவைகளில் சிலவான மத்தேயு 5,6,7-ம் அதிகாரங்களை கவனமாய் வாசித்து கீழ்ப்படிந்திட “சிறிதுகூட” அக்கறையற்றிருப்பதை நாம் காண்கின்றோமே!

எனவே, இந்த இரண்டு கட்டளைகளையும் சேர்த்து நிறைவேற்றி ஊழியம் செய்வது எவ்வளவு கடுமையான வேலை என்றே பார்க்கிறோம்! ஆனால் இன்றோ, சவிசேஷகர்கள் புண்ணிய ஸ்தல பார்பர்களைப்போல, பாதி வேலையை மாத்திரமே ‘பொறுப்பில்லாமல்’ முடிக்கும், மிக லேசான வழியைத் தெரிந்து கொள்ளுவது சர்வ சாதாரணமாகிவிட்டது! ஆ, இது பரிதாபம்.

இன்று நம்முடைய தேசத்தின் தேவையெல்லாம், தேவனுடைய முழு ஆலோசனையையும் பிரகடனப்படுத்தும் அதி அவசியத்தை உணர்ந்தவர்கள்! யார் இவர்கள்? முதலாவது இயேசு கட்டளையிட்ட “எல்லா” கட்டளைகளுக்கும் தாங்களே முழு இருதயத்தோடு தங்களுக்கு வெளிச்சம் கிடைத்த பகுதிகளில் கீழ்ப்படிந்து, துடிக்கும் வாஞ்சையோடு கிறிஸ்துவின் நிறைவான சரீரத்தைக் கட்ட விரும்புகிறவர்கள்!

5. சவிசேஷ ஊழியமும் (மாற்கு 16:15) சீஷர் ஆக்கும் பணியும் (மத்தேயு.28:19) இணைந்து, ஒருவரையொருவர் நேசிக்கும் கிறிஸ்துவின் சரீரமான ஸ்தல சபையே கட்டளையின் முழு நிறைவேற்றமாகும்:

“நீங்கள் ஒருவரையொருவர் அன்புகூரும்போது மாத்திரமே நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்கள் என்று இந்த உலகத்தார் கண்டு கொள்வார்கள்” என்று இயேசு குறிப்பிட்டார் (யோவான் 13:35). ஆம்! கவனியுங்கள்!!

பெரிய எண்ணிக்கையான கூட்டத்தினிமித்தமோ அல்லது அவர்களுடைய ஐசவரியத்தினிமித்தமோ அல்ல, “ஒருவரையொருவர் உண்மையாய் நேசிக்கும் அன்பினிமித்தமே” சீஷர்கள் என்று அறிந்து கொள்ளப்படுவார்கள்! சுவிசேஷ கூட்டங்கள் மற்றும் சுகமாக்கும் கூட்டங்களில் செய்திகளைக் கேட்க வரும் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களும்.... தொடர்ச்சியாக சீஷர்களாகி, ஒருவரையொருவர் நேசிக்கும் “ஸ்தல சபையாக” உருவாகுவதற்கே நடத்தப்பட வேண்டும்.

ஆனால் பரிதாபம், வருஷாவருஷம் சுவிசேஷ கூட்டங்கள் நடத்திய ஸ்தலங்களில், ஒருவரையொருவர் நேசிப்பதை விட்டு விட்டாலும், குறைந்தபட்சம் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடாத, ஒருவருக்கொருவர் புறங்கூறாத மெம்பர்கள் அடங்கிய “ஒரு சபையைக்” கூட இன்று காண்பது மிகவும் அரிதாகிவிட்டதே! ஒருவேளை, புதிதாய் மனந்திரும்பியவர்கள் வெற்றியுள்ள ஜீவியம் செய்ய முடியவில்லையென்றால், அதை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால், நம் தேசத்தில் “மூப்பர்கள்” அல்லது “பாஸ்டர்கள்” என்ற தகுதியில் உள்ளவர்களும் சண்டையிட்டு கீழ்தரமான குணமுடைய வர்களாய் இருப்பார்களென்றால், அதை என்னவென்று சொல்லுவது!? மத்தேயு.28:19,20-ல் சொல்லப்பட்ட, சீஷராக்கி.... இயேசு போதித்த கட்டளைகள் யாவற்றையும் கீழ்ப்படிந்து கைக்கொள்ளச் செய்யும், உன்னதமான இந்த கட்டளை நூற்றுக்குநூறு உதாசினம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கு இதுபோன்ற சாட்சியில்லாத ஜீவியம் ஓர் தெளிவான அத்தாட்சியாகும்! மாற்கு 16:15,16-ல் சொல்லப்பட்ட கட்டளை (விசுவாசம், ஞானஸ்நானம்) “மாத்திரமே” இன்று பெரும்பாலும் கீழ்ப்படியப்பட்டிருக்கிறது! அதிலும்கூட, அனேக இடங்களில் பாதி மாத்திரமே (ஞானஸ்நானம் உதாசினம் செய்யப்பட்டு) கீழ்ப்படியப்பட்டிருக்கிறது!

ஆனால், வேதத்தில் நாம் காண்பதோ 1) மாற்கு 16:15-20 கூறுகிற சுவிசேஷ ஊழியம் வலியுறுத்தப்பட்டு, அச்செய்திகள் “அற்புத்தினாலும்” “அடையாளங்களினாலும்” தேவனால் உறுதிபண்ணப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். 2) மத்தேயு 28:19,20 கூறுகிறபடி, சீஷத்துவம் வலியுறுத்தப்பட்டு, இயேசுவின் எல்லா கட்டளைகளுக்கும் பூரணமாய் கீழ்ப்படிந்து வெளிப்படும் சீஷனின் வாழ்க்கையையும் நிறைவாய் பார்க்கிறோமே! ஆனால் இன்றோ, அனேக கிறிஸ்தவர்கள் முதல் கட்டத்தோடு மாத்திரமே நின்றிவிட்டார்கள்! இரண்டாவது கட்டத்திற்குள் வந்தவர்களோ மிக மிக சிலரே! எனினும், இரண்டாவது கட்டத்திற்குள் பிரவேசியாமல் முதல் கட்ட அனுபவம் மாத்திரம் பெற்றவர், அரை மனிதனைப்போல (Half a human body) ஒன்றிற்கும்

பிரயோஜனமற்றவராகவே இருக்கிறார்! இவைகளைச் சத்தியமாக கண்டுகொள்ளும் “கண்கள்” யாருக்குத்தான் இருக்கிறதோ?

இயேசுவினுடைய சுவிசேஷ-சுகமாக்கும் ஊழியத்தினிமித்தம், திரளான ஜனங்கள் அவரைப் பின்பற்றினார்கள்! இயேசு உடனே அவர்களிடத்தில் திரும்பி நின்று, சீஷத்துவத்தைக் குறித்து போதித்தார் (லூக்கா 14:25,26,33). இதைப்போலவே இன்றைய சுவிசேஷகர்கள், ஒன்று தாங்களாகவோ அல்லது தாங்கள் ஆரம்பித்தப் பணியை முடிக்கத் திராணியுள்ள அப்போஸ்தலர்கள், தீர்க்கதரிசிகள், போதகர்கள், மேய்ப்பர்கள் ஆகியவர்களோடோ இணைந்து செய்வார்களா?

இயேசு அந்த “திரளான” ஜனங்களுக்குச் சீஷத்துவத்தைக் குறித்துப் பிரசங்கித்தபோது, அவர்கள் சீக்கிரமே விரல்விட்டு எண்ணும்படியான 11- சீஷர்களாய் குறைந்து போயினர்! (யோவான் 6:2,70 வசனங்களை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்). அனேகர் “இது கடினமான உபதேசம்” என்றே பின்வாங்கிப்போனார்கள் (யோவான் 6:60,66). ஆனால், இந்த பதினொரு சீஷர்களை வைத்தே தேவன் தன் நோக்கத்தை இந்த உலகில் நிறைவேற்றி, இயேசு ஆரம்பித்த பணியை அவர்கள் மூலமாய் தொடர்ந்து இப்பாரெங்கும் செயல்படுத்தினார்!

இன்று, இயேசுவினுடைய ஊழியத்தை, அவருடைய சரீரமாகிய நாமே தொடரவேண்டும்! சுவிசேஷகர்கள் திரளான ஜனங்களைச் சேர்த்த பிறகு.... நாமோ, அந்த மனந்திரும்பியவர்களைச் சீஷத்துவத்திற்கும், கீழ்ப்படிதலுக்கும் நேராய் நடத்தவேண்டும்! அப்போது மாத்திரமே, “கிறிஸ்துனின் சரீரம்” (Body of Christ) கட்டப்பட முடியும்!

கேட்பதற்கு காதுள்ளவன் எவனோ அவன் கேட்கக்கடவன்!

சபையின் முக்கியத்துவம் அறிந்திட வேண்டும்!

11

இந்த தேசத்தின் வெவ்வேறு ஸ்தலங்களில் தேவன் நம்மை வைத்திருக்கிறாரே, அங்கெல்லாம் நாம் ஓர் சபையாய் இருக்கும்படி அழைக்கப்பட்ட நமது விசேஷித்த அழைப்பு யாது? நாம் கொஞ்சமும் ஒத்தவேஷம் தரியாமல் தேவனுடைய வார்த்தைக்கு உண்மையாய் இருக்கவேண்டுமென்றால், இன்றைய சுவிசேஷ மற்றும் பெந்தெகொஸ்தே கிறிஸ்தவத்தாருடன் நம்மை இணைத்துக்கொள்ள முடியவில்லையே! அப்படி அவர்களோடு இணைந்து செயல்பட முடியாமல் அவர்களிடம் காணப்படும் மாறுபாடுகள் என்ன? குறிப்பாக 7-காரியங்களில் அவர்களுடைய மாறுபாட்டி லிருந்து விலகி நிற்க வேண்டிய நம்முடைய வலியுறுத்துதல் எப்போதும் சிறந்தோங்கி இருக்க வேண்டும்!

1. பிரபல்யமான மேன்மையல்ல, பரிசுத்தமே நமது வலியுறுத்துதல்!

போலியான சபையை பாபிலோனுக்கு ஒப்பிட்டு, அவ்வித சபைகள் “மகா மேன்மையானது” என வெளிப் படுத்தின விசேஷத்தில் 11- முறை சொல்லப்பட்டுள்ளது! ஆனால் அதற்கு மாறாக, மெய்யான சபையாக குறிப்பிடப்படும் எருசலேமோ (கிறிஸ்துவின் மண வாட்டி) “பரிசுத்த நகரம்” என்றே சொல்லப்பட்டுள்ளது! (வெளி.12-முதல் 21 அதிகாரங்கள்).

நம்மையும் ஓர் ‘சபை’ என சொல்லுவதற்கு அங்கீ காரம் பெற வகை தேடி, இவ்வுலகத்தார் கண்களுக்கு நம்மை மேன்மையுடையவர்களாய் காட்சியளிக்க முற்படுவோமென்றால், நாம் திசைமாறி பாபிலோனுக்குச் செல்லுகிறோம் என்பது உறுதி! இவ்வாறு, “மனுஷருக் குள்ளே மேன்மையாக எண்ணப்படுகிறது தேவனுக்கு முன்பாக அருவருப்பாயிருக்கிறது” என்றே இயேசுவும்

இடித்துரைத்தார்!(லூக்.16:15). எனவே, நம் சபையில் “மனுஷிக அங்கீகாரம் தேடும்படியானவைகள்” காணப்படுகிறதா என நாம் “தொடர்ச்சியாக” கண்காணித்து வர வேண்டும். அது ஒருவேளை இன்னிசைப் பாடல்களோ அல்லது பிரசங்கங்களோ ஆனாலும்.... அவைகள்கூட மனுஷர்களுக்கு முன்பாக கவர்ச்சியாய் காணப்படும்படி சொல்லப்படவோ அல்லது செய்யப்படவோ முடியும்! விசேஷமாக, ‘எண்ணிக்கையானது’ மனுஷர் பார்வையில் எப்போதுமே கவர்ச்சி யானதுதான்!

நாம் மற்றவர்களுக்கு, நம் சபை எவ்வளவு வளர்ந்திருக்கிறது என்ற எண்ணிக்கை விபரங்களை கூறுவதற்கு ஆர்வம் கொண்டிருந்தால், அதுவே பாபிலோனின் மிகத் தெளிவான ஓர் அடையாளமாகும்!

அதற்காக, சபையில் நம்மோடு ஜனங்களைச் சேர்ப்பதற்கு தேவன் ஆர்வமற்றவர் என்பது பொருளாகாது! அவர் நிச்சயம் ஆர்வம் உள்ளவர்தான். எப்போது? அவர் தன்னுடைய முழு இருதயமான பிள்ளைகளைச் சேர்த்திட, “தகுந்த மந்தை” என நம்மைக் கூறுவதற்கு அவரால் முடியுமென்றால் அப்போது அவ்விதம் செய்வார்! ஆகவே, எண்ணிக்கையின் வளர்ச்சிதான் தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தைச் சுட்டிக்காட்டும் ஓர் அறிகுறியாக இருக்க முடியும் என நாம் எண்ணுவது சுத்த அபத்தமாகும்! ஏனென்றால், இன்று வழிவிலகிச் செல்லும் மார்க்கத்தாரிலும், புறஜாதியாரின் மதங்களிலும்கூட எண்ணிக்கையின் வளர்ச்சி அதிகரித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது! சொல்லப்போனால், இன்றிருக்கிற அனேக கிறிஸ்தவ குழுக்களைவிட பிரமிக்கத்தகு எண்ணிக்கை விபரங்கள் இவர்களுக்குத்தான் எப்போதும் உண்டு!

எருசலேமாகிய உண்மை சபைக்கு பரிசுத்தமே என்றும் போற்றுவதற்குரியதாயிருக்கும்! எனவே எருசலேமின் வளர்ச்சி, எக்காலமும் பரிசுத்தத்தின் வளர்ச்சியினால் மாத்திரமே அளவிடப்படும்! ஒருவரை யொருவர் நேசிக்கும் நேசமும் இப்பரிசுத்த அளவையில் ஒன்றாகும். எனவேதான், ஜீவனுக்குப்போகிற வழி குறுகியதும், மிகச் “சிலரே” அதைக் கண்டுகொள்வார்கள் என்றும் இயேசு கூறினார். காரியம் இப்படியாய் இருப்பதால், யாரெல்லாம் இயேசு கூறிய பரிசுத்தத்தின் தரத்தை பிரஸ்தாபப்படுத்தி வாசலைக் குறுகலாக்குகிறார்களோ, அவர்கள் தங்கள் சபையில் தங்களோடு ஐக்கியமாய் இருப்பதற்கு மிகக் கொஞ்சம் பேர்களே வருவதைக் காண்பார்கள்! (மத்தேயு 7:13,14). ஆனால், இயேசு உருவாக்கியதைவிட வாசலைக் கொஞ்சம் விசாலப் படுத்திவிட்டால், நாம் மிக எளிதாக எண்ணிக்கையில் பெருகி விடுவோம்!? இப்படித்தானே இன்றைய கிறிஸ்தவ உலகம் சீரழிந்து

போய் கிடக்கின்றது! இயேசு, “மலைப்பிரசங்கத்தின்” (மத்தேயு 5,6,7) தரத்தை பொருள்படுத்தியே இடுக்கமான வாசலென்றும், குறுகலான வழியென்றும் கூறினார். ஆம், இம்மூன்று அதிகாரங்களில் கூறப் பட்டுள்ள பரிசுத்தத்தின் சத்தியங்களே இடுக்கமான வாசலையும், குறுகலான வழியையும் உருவாக்குகின்றன!

கடைசி நாளில் தேவனால் முடிவு செய்யப்பட இருப்பது நம்முடைய கிரியையின் தரமே (Quality) அல்லாமல், அளவு (Quantity) அல்லவே அல்ல என 1கொரிந்தியர் 3:13-ம் வசனம் பறைசாற்றுகின்றது. “பட்சிக்கும் அக்கினிக்கு முன்பாக தரித்திருந்து, நித்திய ஜிவாலைக்கு முன்பாக தாபரித்திருந்து... தொடர்ச்சியாய் தன்னைத் தானே நியாயம் தீர்த்து வாழும் ஒருவனின் வாழ்விலிருந்து பிறப்பதுதான் “தரம்” நிறைந்ததோர் ஊழியம்!! (ஏசாயா 33:14).

இந்த பரிசுத்த தரத்தின் அடிப்படையில்தான் சபையானது, தன்னைச் சுற்றி குழ இருக்கும் ஸ்தாபனங்களிலிருந்து (Denominations) முற்றிலும் வேறுபட்டதாய் திகழவேண்டும்! இந்த “வித்தியாசத்தை” இழந்து விட்டால், நாமும் இன்னொரு செத்த ஸ்தாபனமாய் மாறும் முடிவையே அடைந்துவிடுவோம்!

2. முதல் பிரதானமாய் இருக்க வேண்டியது வெளியரங்க ஜீவியம் அல்ல, அந்தரங்க ஜீவியமே நமது வலியுறுத்துதல்!

பழைய உடன்படிக்கையில், “மனிதனின் இருதயக் கடினத்தி னிமித்தமே” வெளியரங்கமானவைகள் மட்டும் எப்போதும் வலியுறுத்தப் பட்டது (மத்.19:8). நியாயப்பிரமாணம்கூட வெளிப்புறம் சுத்தமாயிருப்பதையே வலியுறுத்தியது! அதற்கு மாறாக, புதிய உடன் படிக்கையோ முதலாவது “பாத்திரத்தின் உட்புறம் சுத்தமாயிருக்கும் படியே” நமக்கு வலியுறுத்துகிறது (மத்தேயு 23:25,26). இதைக் குறித்து 26-ம் வசனத்தில் இயேசு குறிப்பிடும்போது, முதலாவது பாத்திரத்தின் உட்புறம் சுத்தமாக்கப்பட்டால், வெளிப்புறம் ‘தானாகவே’ சுத்தமாகும் எனக் கூறினார்! இதை மத்தேயு 5:21-30 வசனங்களில் இயேசு தெளிவாகக் கூறினார். ஒருவன் தன் இருதயத்தில் கோபம் கொள்ளுவதிலிருந்து தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொண்டால், அவன் வெளியரங்கமான கொலை செய்யவேண்டிய அபாயம் அவனுக்குள் ஒருக்காலும் தோன்றாதே! அதைப்போலவே, ஒருவன் தன் இருதயத்திலேயே காம இச்சை கொள்வதிலிருந்து தன்னைச் சுத்திகரித்துக்கொண்டால், அவன் வெளியரங்கமாய் விபசாரம் செய்துவிடும் அபாயம் அவனுக்கு ஒருக்காலும் நேரிடாதே! ஆம், முதலாவதாக, பாத்திரத்தின் உட்புறத்தை சுத்தமாக்குங்கள்! வெளிப்புறம் ‘தானாகவே’ சுத்தமாகும்!

சினிமா போகக்கூடாது, புகை பிடிக்கக்கூடாது, மது அருந்தக்

கூடாது, சூதாடக்கூடாது மற்றும் இதுபோன்ற அனேகமான வெளியரங்க வாழ்க்கையை மாத்திரமே ஓர் சபை பிரதானமாய் வலியுறுத்துமென்றால் - அந்த சபை ஓர் பழைய உடன்படிக்கை சபையாக மாத்திரமே திகழ முடியும்! இவ்வித எல்லா வெளியரங்கமான காரியங்களும் நிச்சயமாகவே பொல்லாங்கான தீமைதான். ஆனால், முதலாவது இவைகளையல்ல... மாறாக, இப்படிப்பட்ட வெளியரங்கத் தீமைகளைப் பிறப்பிக்கும் அந்தரங்கமான நம் மனதின் நோக்கத்தில் கவனம் செலுத்துவதே தீமைகளை அழிப்பதற்கான சரியான வழியாகும்!

நம்மையே நாம் நிதானித்து நியாயம்தீர்த்துப் பாராமல் உட்புறத்தைச் சுத்தமாக்குவது கூடாதகாரியம்! இவ்விதமாய் “உட்புறத்தைச் சுத்தமாக்குதல்” சபையில் தொடர்ச்சியாக பிரசங்கிக்கப்படாவிட்டால், கிறிஸ்துவின் மெய்யான சபை கட்டப்படுவது கனவிலும் சாத்தியமாகாது! நம் “இருதயம்” பாவத்தின் வஞ்சனையினால் கடினப்பட்டு போகாதபடிக்கு சபையில் நாள்தோறும் ஒருவருக்கொருவர் புத்தி சொல்லவேண்டுமென்றே வேதம் கூறுகிறது (எபி.3:13; 10:25). ஆனால் இவ்விதமாய் “இருதயத்தில் பாவத்தின் வஞ்சனை உண்டாகாதிருக்கும் படி” பிரசங்கிக்க இன்றைய திரளான கிறிஸ்தவ சபைகளுக்கு ஆர்வம் இல்லவே இல்லை. தப்பித்தவறி என்றோ ஒருநாள் பிரசங்கிப்பார்கள்! ஆனால் இவ்வசனம் எச்சரிக்கிறபடி “நாள்தோறும்” ஒருக்காலும் இருப்பதில்லை! இதன் விளைவாய் பாத்திரத்தின் வெளியில் மாத்திரமே சுத்தமாயிருக்கும் பரிசேயர்களைத்தான் இவர்கள் உற்பத்தி செய்து குவிக்கிறார்கள். இங்குதான் கிறிஸ்துவின் தூய மணவாட்டி ஆணித் தரமாக வேறுபட்டு நிற்கவேண்டும்!

3. இளைப்பாறுதலின்றி ஈடுபடும் கிரியைகளல்ல, கீழ்ப்படிதலே நமது வலியுறுத்துதல்!

இன்றைய ஸ்தாபன கிறிஸ்தவத்தார் எப்போது பார்த்தாலும், தெருப்பிரசங்கம், வீடு சந்திப்பு, மிஷனரி ஊழியம் போன்ற கிரியைகளையே (Activities) வலியுறுத்துகின்றனர். இவையெல்லாம் செய்வது நல்லதுதான். ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக, இன்றைய அனேகம் விசுவாசிகளுக்கு “இக்கிரியைகளே” பிரதானமாய் மாறிவிட்டது! தேவனுடைய வார்த்தைகளுக்குப் பரிபூரணமாய் கீழ்ப்படிய வேண்டிய ஸ்தானத்தையும் இக்கிரியைகள் பற்றிப்பிடித்துக் கொண்டது! இது துயரமன்றோ!

கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து வாழும்படி வந்தவர்களுக்கு, இயேசு கட்டளையிட்ட யாவையும் அவர்கள் கீழ்ப்படிந்து கைக்கொள்ளும்படி உபதேசிக்க வேண்டுமென இயேசு வலியுறுத்தி கூறினார் (மத்.28:20). பலியைக் (தியாக ஊழியங்களைக்) காட்டிலும் இந்த கீழ்ப்படிதலையே தேவன் நம்மிடத்தில் அதிகம் விரும்புகின்றார் (1சாமு.15:20). நம்

சரீரத்தை வருத்தியே இறைவன்மீது கொண்ட நம் அன்பை நிரூபிக்க முடியும் என்பது புறஜாதியாரின் கூற்று! இக்கொள்கை இந்திய புறமதஸ்தாருக்கு ஓர் அடிப்படை பக்தியைப் போன்றது! ஆனால் அந்தோ பரிதாபம், அதே கொள்கையை நம் தேசத்தின் கிறிஸ்தவமும் இப்போது பின்பற்றிவிட்டது! எனவேதான் திருமணம் செய்யா திருப்பதும், வேலையை விட்டுவிட்டு கஷ்டப்பாடு நிறைந்த இடத்திற்குச் சென்று ஊழியம் செய்வதும், அங்கு பலவித துன்பங்கள் அடைவதும்... ஓர் உயர்ந்த ஆவிக்குரிய தன்மையாகவே கிறிஸ்தவ உலகில் மதிப்பிடப்படுகின்றது. இவையெல்லாம் மிகுந்த தியாக சேவையாய் இருக்கலாம், ஆனால் “இவைகள்” தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியும் ஸ்தானத்திற்கு ஓர் மாற்றாக (Substitute) ஒருக்காலும் இருக்கவே முடியாது!

நாம் இயேசுவின்மீது கொண்ட அன்பை, தியாகத்தின் மூலம் அல்ல, அவருடைய கற்பனைகளுக்கு கீழ்ப்படிவதால் மாத்திரமே நிரூபிக்க முடியும். இதை யோவான் 14:15-ல் இயேசுவே திட்டவட்டமாய் கூறினார்! ஆண்டவருக்கு நம் சம்பளத்தின் பாதியைக் கொடுப்பதோ அல்லது வேலையை விட்டுவிட்டு மிஷனெரியாகப் போவதையோ காட்டிலும், இயேசுவானவர் மத்தேயு-5,6,7 அதிகாரங்களில் கற்பித்த ஒவ்வொரு சத்தியத்திற்கும் கீழ்ப்படிதலே நாம் அவர்மீது கொண்ட மேலான அன்பிற்கு நிரூபணமாகும்!

இளைப்பாறுதலின்றி, பற்பல வேலைகளில் ஈடுபட்ட மாந்தர்கள் (லூக்கா 10:39-42), இன்றைய ஸ்தாபன கிறிஸ்தவத்தைத் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கும் ஓர் சித்திரமாயிருக்கிறாள். அவள் உண்மையுள்ளவள் தான், தியாகமனமும் கொண்டிருந்தாள்! கொஞ்சமும் சுயநலமில்லாமல் சமையலறையில் இருந்துகொண்டு, ஆண்டவருக்கு வைராக்கியமாய் சேவையும் புரிந்தாள்... அப்படியிருந்தும், ஆண்டவர் அவளைக் கடிந்து கொண்டார்! பாருங்கள், அவளின் ஆவியானது ஆண்டவருக்கு வெளிப்படையான எந்த தியாக சேவையும் செய்யாதிருந்த தன் சகோதரி மரியாளின்மேல் கசப்பும் பாரமும் கொண்டிருந்தது! ஆனால் மரியாளோ, தான் இயேசுவை சேவிப்பதற்கு முன்பாக அவரின் பாதத்தருகே அமைதியாய் அமர்ந்திருந்து அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு கீழ்ப்படிவதற்கு காத்திருந்தாள். இதுவே நம்முடைய மனப்பாங்காயும் இருக்கவேண்டும்! ஆம், இளைப்பாறுதலற்ற கிரியை செய்யும் ஊழியங்களை அல்ல, மாறாக ஆண்டவர் நமக்கு என்ன சொல்லுகிறார் என்று கேட்பதும், பின்பு அதற்கு கீழ்ப்படிதலையே தேவன் நம்மில் எதிர்பார்க்கிறார். சுயமாய் நம் மன எழுச்சியில் குமுறி எழும் எண்ணற்ற ஊழியத்தேவைகள் அல்ல, தேவசித்தமே செய்திட வேண்டும்!

4. சீஷனாக்காமல் சுவிசேஷ ஊழியம் இல்லை என்பதே நமது வலியுறுத்துதல்!

“நீங்கள் உலகமெங்கும் போய், சர்வ சிருஷ்டிக்கும் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியுங்கள்” என்ற ஒரே ஒரு கட்டளைதான் தேவனுடைய வார்த்தையில் இருப்பதுபோல், அனேகம் விசுவாசிகள் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள் (மாற்கு 16:15). இக்கட்டளையை நாம் அனைவரும், குறிப்பாக கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் “சுவிசேஷர்களாய்” அழைக்கப்பட்டவர்களும் நிச்சயமாய் கீழ்ப்படிய வேண்டும் (எபே.4:13). இருப்பினும், இக்கட்டளையானது “நீங்கள் புறப்பட்டுப் போய், சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்குங்கள்” என்று இயேசுவே அளித்த ‘இன்னொரு கட்டளையோடு’ இணைந்து செயல்படுத்தப்படவில்லையென்றால் அவ்வுழியம் நிறைவில்லாத அரைகுறை ஊழியமேயாகும்! (மத்.28:19)

இயேசுவின் நாமத்தைக் குறித்தே கேள்விப்படாதோருக்கு, தங்களையே பணயமாய் வைத்து சுவிசேஷத்தை இவ்வுலகின் பல பகுதிகளில் பிரசங்கித்த அனேகருக்காய் நம் ஆண்டவருக்கு நன்றி கூறுவோமாக! ஆனால் இன்றைய 21-ம் நூற்றாண்டு சுவிசேஷ ஊழியத்தின் ஓர் துயரமான உண்மையென்னவென்றால், மத்தேயு 28:19,20-ல் கூறப்பட்ட 1) சீஷராக்குங்கள் 2) பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானங்கொடுங்கள் 3) இயேசு கற்பித்த கற்பனைகள் யாவற்றையும் அவர்கள் கைக் கொள்ளும்படி உபதேசம் பண்ணுங்கள் - என முப்புரிநூல் போல இணைந்த இக்கட்டளையானது கிட்டத்தட்ட முழுக்கமுழுக்க உதாசினம் செய்யப்பட்டுள்ளது என்றே நாம் கூறவேண்டியதாய் இருக்கிறது.

ஆகவே, இன்றைய திரளான விசுவாசிகளின் வலியுறுத்துதல் சீஷனாக்காத - சுவிசேஷ ஊழியமாய் இருக்கும் பட்சத்தில், நம் பணியோ நாதியற்று தள்ளப்பட்ட “சீஷர் ஆக்குங்கள்” என்ற கட்டளையை மீட்டெடுத்து அதை வலியுறுத்துவதேயாகும்! ஆம், இந்தப் பணி அரைகுறையாய் விடப்பட்ட வேலையை நிறைவாக்கும் தூய பணியேயாகும்! இன்று அனேகர் “உலகத்தின் பல பகுதிகளில் சுவிசேஷம் அறிவிக்கப்படவில்லையே!” என்பதுதான் நிறைவுபெறாத பணியாக எண்ணுகின்றனர். ஆனால் நாமோ, இதற்கு இணையான மிக முக்கிய பாரமாய் “மனந்திரும்பியவர்களில் அனேகர் இன்னமும் சீஷராகவில்லையே!” என்ற பாரத்தைப் பெற்று அதை நிறைவேற்ற வாஞ்சிக்கிறோம்!

இதைத் தெளிவாய் விவரிப்பதற்கு, “ஓர் தச்சுக்கூடம்” - சிறந்த மாதிரி சித்திரமாயிருக்கிறது. அத்தச்சுக்கூடத்தில் மேஜை செய்வதற்கான பணி மும்முரமாய் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கு ஏராளமான தச்சர்கள் மேஜையின் நான்கு கால்களை மாத்திரமே வரிசை வரிசையாக

செய்து வைத்துக் கொண்டிருந்தனர்! ஆனால், மேஜையின் மேல் தட்டுப்பலகையை செய்வதற்கோ, சொற்பமான தச்சர்களே நியமிக்கப் பட்டிருந்தனர். இதன் விளைவாக அத்தச்சுக்கூடம் இந்த நான்கு கால்களே கொண்ட அரைகுறையான மேஜையால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது! இதில் விந்தை என்னவென்றால், அந்த தச்சர்கள் இங்கும் அங்கும் ஓடியாடி இன்னமும் அதே அரைகுறை மேஜையைத் தான் மும்முரமாய் செய்து கொண்டிருந்தனர்! நாசரேத் தச்சுக்கூடத்தில் பணிபுரிந்த நம் இயேசுவை சற்று எண்ணிப்பாருங்கள்... அவர் ஒரு மேஜையை முழுவதும் செய்து முடிக்காமல் நிச்சயமாய் இன்னொரு மேஜை வேலையை ஆரம்பித்திருக்கவே மாட்டார்! அவர் சிலுவையில் “எல்லாம் முடிந்தது” என உரத்த குரலில் சொன்னதுபோல, எப்போதுமே தான் தொடங்கிய வேலையை நேர்த்தியாய் முடித்து விடுவதில் நம்பிக்கை கொண்டவர்! அந்த இயேசு இன்றும் மாறாத வராகவே இருக்கிறார். அவருக்கு உடன் வேலையாட்களாய் நாம் இருக்க வேண்டுமென்றால், அவரைப்போலவே “பூர்த்தி செய்யும் வேலையில்” நாமும் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவேண்டும்... அதாவது, மனந்திரும்பிய அத்தனை பேரும் சீஷர்களாக்கப்பட வேண்டும்!

5. பழைய ஏற்பாட்டின்படி கொடுப்பது அல்ல, புதிய ஏற்பாட்டின்படி கொடுப்பதே நமது வலியுறுத்துதல்!

இன்று எண்ணற்ற விசுவாசிகளுக்கு இன்னமும் கூட பழைய உடன்படிக்கைக்கும், புதிய உடன்படிக்கைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் தெரியவே இல்லை! இவர்களின் அறியாமையை சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு இன்றைய பிரசங்கிகள், ஜனங்கள்மீது பழைய ஏற்பாட்டு “தசம்பாகத்தை” ஓர் கண்டிப்பான கட்டளையாக வைத்து திணிக்கிறார்கள்!

பழைய உடன்படிக்கையின் கீழிருந்த பரிசேயர்களைப் பார்த்து இயேசு பேசும்போது, மோசே கட்டளையிட்ட தசம்பாகத்தை நீங்கள் கொடுங்கள் என்றே அவர்களிடம் கூறினார் (மத்தேயு 23:23). ஆனால், அவர் தன்னுடைய சீஷர்களிடம் புதிய உடன்படிக்கையை அறிமுகம் செய்து பேசும்போதோ அவர்கள் கொடுக்கும் காணிக்கை எத்தனை சதவிகிதம் (தசம்பாகம் அல்லது பத்தில் ஒன்று) இருக்கவேண்டும் என ஒரு வார்த்தைக்கூட கூறாமல், கொடுக்கும் அவர்களின் மனநோக்கம் எப்படி இருக்கவேண்டும்? என்பதையே வலியுறுத்திக் கூறினார்! (மத்தேயு 6:1-4). ஆம், எவ்வளவு கொடுக்கிறோம்? (Quantity) என்பதை அல்ல, நாம் எப்படி கொடுக்கிறோம்? (Quality) என்பதே புதிய உடன்படிக்கையில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது (2கொரிந்தியர் 9:7-வாசியுங்கள்). இப்போது எஞ்சியிருக்கும் ஒரே கேள்வி என்ன

வென்றால், நாம் பரிசேயர்களாய் இருக்க விரும்புகிறோமா? அல்லது இயேசுவின் சீஷர்களாய் இருக்க விரும்புகிறோமா? என்பதுதான்!

இன்றைய நாட்களில், பெரும்பாலான கிறிஸ்தவ பத்திரிக்கைகள் “விசுவாசிகள் தசம்பாகம் தரவேண்டும்” என்ற செய்தியை பிரஸ்தாபப் படுத்தியும், பலதரப்பட்ட தங்கள் ஊழியங்களையும் அவர்களின் ஊழியர்களையும் பணம், பொருள் தந்து தாங்குங்கள் என்ற விண்ணப்ப பிரசுரங்களாலும் நிரம்பி இருக்கிறது!

அனேகமாக எல்லா கிறிஸ்தவ பத்திரிக்கைகளுமே “இயேசுவின் நாமத்தில் பணம் வசூலிக்கும்” “பாமிலோனின் வியாபார ஆவியினால்” இன்று கறைபட்டுவிட்டது!

ஆதி அப்போஸ்தலர்களோ அல்லது ‘இன்றும்’ ஆங்காங்கு உள்ள உத்தம ஊழியர்களோ, அவர்கள் தேவனிடத்திலிருந்து பெற்ற ஊழியங்களுக்காக ஒருபோதும் ஒரு தடவைகூட இவ்விதமாகப் பணம் வசூலிக்கும் முயற்சியில் இறங்கவேயில்லை! இயேசுவும் ஒருபோதும் செய்த தில்லை! ஆனால் இன்றோ, இயேசு மற்றும் அப்போஸ்தலர்களின் உத்தம மாதிரிகளுக்கு நேர்மாறானவைகளையே காணும் துர்ப்பாக்கியத்தை நாம் அடைந்துள்ளோம். இந்த வேதனையான உண்மையை எண்ணற்ற விசுவாசிகள் அறியாமல் இன்னமும் குருட்டாட்டத்தில்தானே இருக்கிறார்கள்! ஆம், இவ்விதமாய் ஊழியத்தின் பெயரில் பிச்சை கேட்போரும், இவ்வித ஊழியத்தைத் தாங்குகிறோம் என கொடுப்போரும்..... முடிவில், தாங்களே கறைப்பட்டு போகும் அவலநிலையைத்தான் நிச்சயமாய் காண்பார்கள்!

ஆண்டவருக்கு நம் பணத்தைவிட நம் சரீரங்களைக் கொடுப்பது பற்றியே புதிய ஏற்பாடு அதிகமாய் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றது (ரோமர் 12:1). இதையே நாமும் சபையில் எப்போதும் வலியுறுத்திக் கூறவேண்டும்! நாம் அவருடைய இராஜ்ஜியத்தையே முதலாவது தேடும்போது நம் பொருளாதாரத் தேவைகளைக் குறித்த அக்கறையை தேவன் நிச்சயமாய் பொறுப்பெடுத்துக் கொள்வார்! (மத்தேயு. 6:33)

6. மனுஷிக வல்லமை அல்ல, தேவ வல்லமையே நமது வலியுறுத்துதல்!

இன்றைய கிறிஸ்தவ உலகில், மனுஷிக ஆன்ம வல்லமையானது (Human Soul - Power) பரிசுத்தாவியின் வல்லமைக்குப் “போலியாகப்” பிரவேசித்து வஞ்சித்துள்ளது! அனேக பெந்தெகொஸ்தே கிறிஸ்தவ குழுக்கள், இந்த மனுஷிக ஆன்ம வல்லமையினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, பரிசுத்தாவியின் வல்லமையைப் போலவே “வேஷம்” தரித்து நிற்கிறது! இந்த வஞ்சகத்திலிருந்து நாம் தப்பித்துக்கொள்ள இந்நாட்களில் ஆன்மாவுக்கும், ஆவிக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நாம் நன்கு பகுத்தறியத் தெரிந்தவர்களாய் இருக்க வேண்டும்! இவ்விதம் வேறு படும் பகுதிகளை எல்லாம், நாம் சபையில் தேவ வசனத்தின்

வெளிச்சத்தில் மிக ஆணித்தரமாக வலியுறுத்திப் பிரகாசித்திடச் செய்திட வேண்டும்!

தேவன் எப்போதுமே மனுஷீகப் பெலனீனத்தின் மூலமாகவே கிரியைச் செய்கிறார். ஆம், தேவன் ஞானிகளை வெட்கப்படுத்துதும்படி இவ்வுலகத்தில் பைத்தியமானவைகளைத் தெரிந்துகொண்டார் (1கொரி.1:27). எனவேதான், தேவனுடைய சத்தியங்கள் ஞானிகளுக்கும், கல்விமான்களுக்கும் மறைக்கப்பட்டு “பாலகருக்கே” அவை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (மத்.11:25).

எங்கெல்லாம் இறையியல் வல்லுநர்கள் தங்கள் புத்திசாலியான அறிவில் பிரசங்கிக்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் பாரிலோன் நிச்சயமாய் கட்டப்படுகிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்!

இவ்வேதகலாநிதி வல்லுநர்கள் தங்கள் உபதேசத்தில் “சுவிசேஷ நோக்கமாய் இருப்பதுபோல்” பேசினாலும் அதுவும் ‘பாபிலோனாகவே’ இருக்கும்! தேவன் தன் பணியை பைத்தியமான ஜனங்களின் மூலம் நிறைவேற்றும் வழிமுறையை இந்த பாபிலோனிய கிறிஸ்தவம் தூக்கி எறிந்துவிட்டதே!

மனுஷீக அறிவுக்கூர்மையைப் போற்றி உயர்த்துங்கள் போதும்! அதுவே நிச்சயமாய் பாபிலோனைக் கட்டுவதற்குரிய வழி! இந்த அபாயம் சபையில் எப்போதும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. தன் ஆத்தூம பெலத்தை மரணத்திற்கு ஊற்றவேண்டிய தேவையை உணராத அறிவுக்கூர்மையான ஜனங்கள், தங்கள் புத்திசாலி மனம் கொண்டு தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய முயற்சித்தால் இந்த அபாயம் உடனே சம்பவிக்கும். ஆம்! சபையில் ஓர் சாமர்த்திய புத்திசாலி உண்மையாகவே ஓர் தடைதான்! தேவன் தன் பணியை ஒருபோதும் பேராசிரியர்கள் மூலமாகவோ, அறிஞர்கள் மூலமாகவோ அல்ல.... தாழ்மையுள்ள கர்த்தருக்குப் பயந்த தேவமனிதர்கள் மூலமாகவே எப்போதும் செயல்படுத்துகிறார்!

எனவே சபையில் மூப்பர்கள் நியமிக்கப்படுவது, எப்போதுமே ஜீனியத்தின் அடிப்படையில்தான் இருக்க வேண்டுமேயல்லாமல் வேறு எந்தவித காரண அடிப்படையிலும் இருக்கவே கூடாது. தேவ வல்லமையானது எப்போதுமே பரிசுத்த ஆவியின் மூலமாகவும், சிலுவையைப் பற்றிய உபதேசத்தினாலுமே வெளிப்படுகின்றது (1கொரி.1:18; 2:4). அதுவல்லாமல் எவ்விதமான மனுஷீக திறமையின் ஆளுகையினால் அல்லவே அல்ல!

7. ஒரு கூட்டத்தைக் கூட்டி கட்டுவதல்ல, கிறிஸ்துவின் சரீரம் கட்டப்படுவதே நமது வலியுறுத்துதல்!

பழைய ஏற்பாட்டில், தேவ ஜனமாகிய யூதர்கள் “ஒரே சரீரமான

ஐக்கியமாய்” மாறுவது கூடாதகாரியமாய் இருந்தது. இந்த அற்புதம், மனிதனின் மாம்சத்தில் இருந்த பகையை இயேசு சிலுவையில் கொண்டு அதன் மூலம் புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தைத் திறந்தளித்த பின்பே சாத்தியமானது. எனவே இப்போது, இருவர் ஒரே சரீரமாக முடியும்! பழைய ஏற்பாட்டில் இஸ்ரவேல் ஓர் கூட்டமாகவே இருந்தனர். புதிய ஏற்பாட்டிலோ, சபையானது ஓர் கூட்டமாக (Congregation) அல்ல, ஓர் சரீரமாக (Body) இருக்க வேண்டும்!

இவ்விதமாய் இருவர் ஒருவராகும் ஓர் ஐக்கியம் கட்டப்பட வில்லையென்றால், நம் ஸ்தலத்தில் ஓர் வெறும் கூட்டத்தைத்தான் நாம் பெற்றிருப்போம். கிறிஸ்துவின் சரீரத்திற்குரிய முக்கிய அம்சம் என்ன வென்றால், எத்தனைபேர்? அல்லது அளவு (Size) அல்லவே அல்ல! கொஞ்சம்பேராய் இருந்தாலும், ஒன்றாய் சேர்ந்திருக்கும் ஐக்கியமே (Unity) ஒப்பற்ற அம்சமாகும்! அனேகமாய் இன்று எங்கு பார்த்தாலும், அளவு அல்லது எண்ணிக்கையில் வளர்ந்துவரும் ஒரு “கூட்டத்தாரைத் தான்” நாம் காணமுடிகின்றதேயல்லாமல், ஐக்கியமாய் இயங்கும் கிறிஸ்துவின் சரீர வளர்ச்சியை நாம் காணமுடியவே இல்லை! சண்டையும், பொறாமையும், போட்டியும்.... தலைவர்கள் மட்டத்தில் உள்ளவர்களிடமும் காணப்படுகின்றதே - ஆ, இது கொடுமை!

தேசத்தின் எல்லையெங்கும், ஒரே ஐக்கியமாய் இயங்கும் கிறிஸ்துவின் சரீரம் காணப்படவே இன்று தேவன் மகா விருப்பம் கொண்டுள்ளார்!

இந்த அற்புத செயலை பாபிலோனிய கிறிஸ்தவத்தார் நிறைவேற்றி சாதிக்க, முடியவே முடியாது! இருப்பினும், எண்ணிக்கையின் பெருக்கம் அல்ல - ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருப்பதே “இயேசுவின் சீஷர்கள்” என்பதற்கு அடையாளம் என்பதை ஆழமாய் அறிந்து கொண்ட, மீதியான கொஞ்சம்பேர்கள் மூலமாகத் தேவன் இந்த அற்புதமான தன் பணியை தொடர்ந்து நிறைவேற்றிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்!

ஒருவர் வரம் பெற்றவராய் இல்லாவிட்டாலும்.... கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் உள்ள “ஒவ்வொருவரும்” அளவிலா மதிக்கப்பட்டிருப்பார்கள்! அவர் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் ஓர் அங்கமாய் இருக்கிறாரே, அதுவே அவரை மதிப்பிற்குரியவராக்குகின்றது! இவ்வாறு சரீரம் ஒன்றாயிருக்கும்படியே தேவனும் “வரமே இல்லாத கனத்தில் குறைவுள்ளவற்றிற்கு” அதிக கனத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார் என கூறப்பட்டுள்ளது (1கொரி.12:24,25). ஆகவே, நமக்குத் தேவன் தந்த மாதிரியை சபையில் பின்பற்றி, தேவபயமும் தாழ்மையும் கொண்டிருந்து... ஒரு வரமும் இல்லாதவர்களையும் நாம் கனப்படுத்த வேண்டும்!

ஆனால் பாபிலோனிலோ, வரம் பெற்ற பிரசங்கியார்! வரம் பெற்ற

பாடகர்! மனந்திரும்பிவிட்ட விண்வெளி வீரர்! சபைக்கு வந்த சினிமா நட்சத்திரம்!.... போன்றவர்கள் யாவரும் போற்றி கனப்படுத்தப் படுகிறார்கள்! கர்த்தருடைய கூடாரமாகிய அவர் சபையிலோ, நாம் கர்த்தருக்குப் பயந்தவர்களையே கனம் பண்ணுகின்றோம் (சங்.15:1-4). இந்த எருசலேமுக்கும் பாபிலோனுக்கும் இடையில் தான் எத்தனை பெருத்த வித்தியாசம்!

இத்தனை கேடான பாபிலோனிய வாழ்க்கையிலிருந்தும், பாபிலோனிய சபை ஊழியங்களிலிருந்தும் நமக்கு விடுதலை கிட்டுமா? நிச்சயம் கிட்டும்! இவ்வேளையில் “தேவன் என்ன சொல்லுகிறார்?” என்பதைக் கேட்டு, அதன்படி நாம் செய்வதே நமக்கு கிடைக்கும் விடுதலையாகும்! அன்று தேவன் தந்த அதே பதில்தான், இன்று நமக்கும் தரப்படுகின்றது! ஆம், பாபிலோனிலிருந்து வெளியேறி.... எருசலேமைக் கட்டும்படியே தேவன் நம்மை அழைக்கிறார் (வெளி.18:4). இந்த அவருடைய பதிலுக்கே நாம் இணங்குவோமாக!

இயேசுவின் ஜீவியமாகிய “புது ரசத்தை” நாமும் அன்புள்ள ஆத்துமாக்களே, உங்கள் பழைய துருத்திகளை தூக்கி எறிந்துவிட்டு... இயேசு கட்டும் அவர் சரீரமான சபையாகிய “புது துருத்தியில்” கவனம் செலுத்துவீர்! அப்போது மாத்திரமே நீங்கள் பெற்ற “புது ரசம்” “புது துருத்தியில்” பத்திரமாய் பாதுகாக்கப்பட முடியும்!

கேட்பதற்கு காதுள்ளவன் கேட்கக்கடவன்!

